

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORRUPT IDOL

Dinah Harper

YOLSUZ İDOL

DINAH HARPER

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2019 Dinah Harper

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazarın Notu](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BİR

"NEDEN BANA SÖYLEMEDİN?" Violet fısıldadı.

"Seni endişelendirmek istemedik."

"Beni endişelendiriyor musun?" Parmağıyla hastane odasının kapısını işaret etti. "Üvey annem *kanser* ve benim bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Babam elini yüzünde gezdirdi. "Biz en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık."

"Bunu nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyorum. O... onun sadece birkaç haftası mı kaldı?"

Bir sandalyeye çöküp bağlanmış ellerine bakarken başını salladı. "Lynne yorgun, Vi."

Babasını iki yıldır görmemişti ve bu süre içinde babasının belirgin bir şekilde yaşlandığını fark etmişti. Yüzündeki oluklar daha belirgindi, kilo almıştı ve bir zamanlar gri olan saçları artık bembeyazdı. Lynne'e bakmak belli ki onu çok yormuştu.

Onun yanındaki koltuğa oturdu ve her şeyi anlamaya çalıştı. İki saat önce Teksas'a inmişti, Lynne'e kanser teşhisi konduğundan ve savaşı kaybettiğinden habersizdi, bu yüzden onu eve çağırmışlardı. Uzak duvara baktı ve başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Lynne gitmeden önce birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçirmemizi istiyor."

"Tabii ki," dedi ve gözleri yaşlarla dolarken hızla kırptırdı.

"Bu Jesse için de geçerli."

Başını ona doğru çevirdi. "Jesse?" Babam

elini kaldırdı. "Başlama Vi."

"Ben bir şey söylemedim!"

"Yapmak zorunda değilsin. Eve geldiği birkaç seferde, neden ziyaret edemediğine dair bahaneler uydurmuştun. Bu sefer değil. İkinizin arasında ne olduğu umurumda değil. Bunu çözeceksiniz ve eski güzel günlerdeki gibi büyük ve mutlu bir aile olacağız."

'Eski güzel günlerin' anıları zihninden geçerken soğuk bir dalga onu sardı. Bir canavara dönüşmeden önce Jesse Sampson onun en iyi arkadaşı, koruyucusu ve kahramanıydı. Ve sonra bir gün, her şey değişti. Beş yıl boyunca ondan uzak durmayı başardı. Yeterince uzun sayılmazdı.

"On yıl, Vi."

Babasının sesindeki tını hemen dikkatini çekti. Babası duygusal bir adam değildi. Çalışkan, dindar, muhafazakârdı ve Lynne ortaya çıkana kadar onu tek başına büyütmüştü. Lynne evlerini bir yuva haline getirmiş ve hayatlarını ışık ve neşeyle doldurmuştu. Lynne babasını oldukça yumuşatmıştı ve onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Onun duygularını kontrol altında tutmaya çalışmasını izlemek kalbinin parçalandığını hissetmesine neden oluyordu.

"Onunla on harika yıl geçirdim. Gelecek yıl emekli olması gerekiyordu ve bir karavan alıp yola çıkmadan önce bir aylığına Hawaii'ye gidecektik." Çaresizliğini ifade eden bir hareketle ellerini iki yana açtı. "Bir sürü planımız vardı ve şimdi..."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Özür dilerim, baba."

Boğazını temizledi. "Burada olmana sevindim, evlat."

"Bana en başından söylemeliydin" diye homurdanmaktan kendini alamadı.

"Bunu gizli tutmak Lynne'in kararıydı." Lynne'in elinin arkasını sıvazladı. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Ne kadar zamanımız kalırsa kalsın

Yap. Sen buradasın. Jesse geliyor. Kalan zamanımızın tadını çıkaracağız."

"O biliyor mu?" diye sormadan önce tereddüt etti.

"Evet, izin istemesi için durumunun ne kadar ciddi olduğunu bilmesi gerekiyordu." Babam saatine baktı. "Onu alabilir misin?"

Sarsıldı. "*Jesse?*"

Ona sert bir bakış attı. "Lynne'le kalmak zorundayım."

"Ama-"

"Tartışmayın. Onu alın ve buraya getirmeden önce sorunlarınızı çözün. Lynne'in ikinizin yatağının başında tartışmanıza ihtiyacı yok." Ayağa kalktı ve anahtarlarını Lynne'in kucağına bıraktı. "United'la geliyor. İki kırk üç uçuşu, saat dört on beşte varacak."

Kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda, adam eğildi ve çenesini kavradı.

"Lütfen Violet, zaten zor zamanlar geçiriyorum. Bunu benim için yapmana ihtiyacım var."

Adamın yorgun ve yenilmiş ifadesine baktı ve iddialarını yuttu. Onun yüz ifadesindeki kabullenışı gördü ve ona solgun bir gülümseme verdi.

"İşte benim kızım." Adam kızın başının üstüne bir öpücük kondururken kızın gözleri yaşardı. "Her şey yoluna girecek."

Adam Lynne'in hastane odasına geri döndüğünde Lynne kıpırdamadı. Kucağında anahtarlarla oturmuş, dünyasının ne kadar çabuk altüst olduğunu düşünüyordu. Buna hazırlıklı değildi. *Hiçbirine*. Bu sabah en büyük endişesi babasına eve geri dönüp dönemeyeceğini sormak ve Utah'taki hayatını ne kadar berbat ettiğini itiraf etmektir. Babası onu alır almaz konuşmasına başladı. Duygularına o kadar dalmıştı ki, babasının alışılmadık derecede durgun olduğunu fark edemedi. Adam soru sormadı. Kadın açıklamasını bitirmeden evet dedi ve ona hak ettiği dersi vermedi. Önce

Lynne'den bahsetti ve zaten kasvetli olan dünyası iyice karardı.

Yavaşça ayağa kalktı ve Lynne'in hastane odasının kapısında durdu. Lynne yatakta hareketsiz yatarken babası bir hemşireyle konuşuyordu, hatırladığı kadının sadece bir gölgesiydi. Hemşire ona bir liste uzatırken babası başıyla onayladı ve listeyi onunla birlikte gözden geçirdi. Jesse'yi almayı çoktan kabul etmiş olmasına rağmen, boğazından itirazlar yükseliyordu. Bunu yapmak istemiyordu. İçindeki her şey babasının basit isteğine isyan ediyordu.

Lynne bir inilti çıkardı. Babam ve hemşire konuşmalarına hemen ara verdiler.

"Jesse?" Lynne acı dolu bir sesle konuştu.

Babasının gözleri kapı aralığına kaydı ve onu mızrakladı. "Violet onu alacak. Birazdan burada olur."

"Oh, bu iyi," dedi Lynne boğuk bir sesle.

Söylemek istediği şeyler vardı ama konuşmak zorunda hissettiği diğer tüm zamanlarda olduğu gibi dudaklarından hiçbir şey çıkmadı. Altı yıl boyunca içinde iğrenç bir sır saklamıştı ve bu sırrı açığa çıkarmak için yanıp tutuşsa da bunu yapamayacağını biliyordu. Gerçeğin tek bir kelimesi ailesini yok edebilirdi. Bunun zamanı değildi. *Asla* doğru bir zaman olmayacağını kabul etmek zorundaydı. Onu içten dışa çürütmeye devam etse bile bunu içinde kilitli tutmak zorundaydı. İçindeki şeytanlarla her zaman olduğu gibi tek başına başa çıkmak zorundaydı.

Kalabalık koridorlarda sanki kurşundan yapılmış gibi hissettiği bacaklarının üzerinde yürüdü. Hastaneden dışarı adımını attığı anda güneş onu kavurdu. Güneş gözlüklerini taktı ve ailesinin cipine tırmandı. Boğucu sıcak onu camları açmaya zorladı. Saate baktı ve midesinin bulandığını hissetti. Yirmi dakika içinde inecekti ve şehrin diğer ucunda yaşadıkları için oyalanacak vakti yoktu.

Aracı vitesine takmak için hiçbir hareket yapmadı. Oturduğu yerden ön cama bakarken anılar içine doğru kayıyordu. Teksas'ı ziyaret etmek

Yeterince kötüydü - unutmaya çalıştığı her şeyi geri getirmişti ve şimdi onunla yüzleşmek zorundaydı. Üvey kardeşiyle yüz yüze gelmeyeli beş yıl olmuştu. Hayatının geri kalanında ondan uzak duracağına dair yeminler etmiş olsa da, bir parçası bir gün onunla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordu. Jesse'nin temel askeri eğitim için ayrıldığı gün hayatının en güzel günüydü. Bir yaş büyüktü, bu da üniversiteye gitmek ve her şeye yeniden başlamak için Utah'a taşınmadan önce lise son sınıfını huzur içinde bitirmesini sağlamıştı. O zamandan beri onu görmemişti.

Telefonu çaldı. Mesaja baktı ve arabayı vitesine takarken dişlerini sıktı. Babası ona uçuş bilgilerini mesaj atmıştı, bu yüzden detayları unuttuğunu iddia edemezdi. Otoparktan çıktı ve otoyola girdi. Zamanı hesapladı. Jesse beklemek zorunda kalacaktı. Umarım sabırsızlanıp kendi aracını alır ve bu lanet buluşmayı bir saat kadar daha erteleyebilirdi.

Trafikte ilerlerken radyoyu sonuna kadar açtı ve bunun önemli bir şey olmadığına kendini ikna etmek için direksiyona vurdu. Dehşet göğsünde on kiloluk bir ağırlık gibi duruyordu. Nefes alamadığı için rüzgâr saçlarını yüzüne savursa da camları açık tuttu. Tanıdık manzaraları seyrederek paniğiyle mücadele etmeye çalıştı. Austin'de büyümüştü ve çölde yaşadıktan sonra zengin, yeşil kırsalın görüntüsü onu rahatlattı. Hava tatlı kokuyordu, yoksa bu sadece onun hayal gücü müydü?

Beş yıl önce, ailesinin gitmesine izin verebileceği Teksas'tan en uzak üniversiteyi, Utah Üniversitesi'ni seçti. Salt Lake City'ye taşındı ve ihtiyacı olan yeni başlangıcı yaptı. Üniversitede iki yıl bocaladıktan sonra okulu bıraktı ve o boktan işten bu boktan işe geçti. Hiçbir şey uzun sürmedi ve bir süredir maaş çekiyle yaşıyordu. Ev arkadaşları dört yıldır birlikte yaşadıkları evden taşınacaklarını açıklayana kadar çok endişelenmemişti. Daha da kötüsü, geç kaldığı için son işinden de kovulmuştu.

bir çok kez. Tek başına yaşamaya parası yetmiyordu ve yabancıların yanına taşınmak istemiyordu, bu da onu zor durumda bırakıyordu. Borç içinde yüzüyordu ve babam onu ziyaret etmesini istediğinde mali durumunu düzeltmek için eve taşınma fikriyle oynuyordu. Bunu bir işaret olarak algılamış ve Lynne'in sadece birkaç haftalık ömrü kaldığı haberine tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Hayatı bir süredir tepetaklak gidiyordu ama bu en tepedeki kirazdı. Çok sevdiği üvey annesi ölümcül kansere yakalanmıştı ve ondan vebadan kaçır gibi kaçmayı başardıktan sonra üvey kardeşiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Hayat çok acımasızdı.

Çok geçmeden Austin-Bergstrom Uluslararası Havaalanı'na döndü.

Kalbi kulaklarında gümürdüyordu. Eğer Lynne ölmüyorsa, bir sonraki dövüşte buradan ayrılmış olacaktı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Onu görme düşüncesi panikten başının dönmesine neden oldu. Bu kötü bir rüya olmalıydı.

Orta şeritte ilerlerken ve kaldırımıdaki kalabalığa bakarken avuç içleri terledi. Jesse yerine lanet olası bir yabancıyı almayı tercih ederdi. Kendini sarsarken elleri direksiyonun üzerinde esnedi. Hayır, bu böyle olmayacaktı. Daha büyüktü, daha olgundu. Eskisi gibi saf bir genç değildi ve o da hatırladığı gibi bir herif olamazdı. Altı yıldır Hava Kuvvetleri'ndeydi. Muhtemelen ordudan dayak yemişti, ki bunu hak etmişti. Hiçbir şey için çıldırmıyordu. İkisi de korkunç koşullar altında buradaydı. Jesse annesi için buradaydı, başka bir şey için değil. Yetişkin olabilirlerdi, değil mi? Trafik ilerlerken güçlendirici bir nefes aldı. Yirmi üç yaşındaydı, on yedi değil. Bunun üstesinden gelebilirdi. Zihninin arkasında başka seçeneği olmadığını söyleyen sesi duymazdan geldi.

İlk başta onu göremedi ve uçağını kaçırdığına ya da daha iyisi babasının yanıldığına ve Jesse'nin hiç gelemeyeceğine kendini ikna ederken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha karşılama alanını geçmeden terminalin sonunda askeri üniformalı yalnız bir figür gördü. Kalbi kaburgalarına o kadar sert çarptı ki kalp krizi geçirebileceğini düşündü. Tepeden tırnağa geleneksel kamuflajla kaplıydı. Koyu renk

Güneş gözlükleri, savaş botları ve bir omzuna asılı büyük bir çantası vardı. Emin olmak için çok uzaktaydı ama vücudu onu tanıdı. Jesse Sampson-üvey kardeşi, işkencecisi ve kâbuslarının nesnesi.

Ona doğru ilerlerken gaza basıp babasına onu görmediğini söylemeyi düşündü ama Jesse bu yalana kanmazdı. Onu terk ettiğini söyleyecek, bu da babasını ve Lynne'i daha da strese sokacaktı. Bunu yapamazdı. Omuzlarını dikleştirdi ve vücudu tüyleri diken diken olurken bir sonraki şeride geçti. Bu geçmişin bir tekrarı olmayacaktı. Buna izin veremezdi. O değişmişti ve kendisi de değişmişti. Bu, ona artık kendisini yönetmediğini gösterme fırsatıydı.

Adamın önünde durmak için sahip olduğu tüm cesareti topladı. Başını çevirdi ve adam camdan ona bakarken içinin titrediğini hissetti. Adam arabanın arkasına yönelmeden önce gülümsemesini bir anlığına yakaladı. Kolu çekti ve durakladı, renkli camın ardından ona baktı. Kilit açma düğmesine basarken sertçe yutkundu ve şeytanın güvenli yerine girmesine izin verdi. Midesi sarsıldı ve kendini hasta hissetti. Ağır çantasını bagaja attı ve yolcu kapısına doğru geldi. Adam iri gövdesini koltuğa katlarken kadın gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Vi."

Onu tanımadı. Trafığe girip g i r e m e y e c e ğ i n i görmek için sol tarafa baktı ve parmaklarındaki ince titremeyi kontrol etmeye çalıştı.

"Merhaba yok mu?" diye sordu.

Cevap vermedi. Veremedi. Zihni tamamen boştu. Aradan geçen yıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Onu görmek, sesini duymak anılarını canlandırıyordu.

Ayağını gaza bastırarak cipin öne doğru savrulmasına neden oldu. Havaalanından çıkarken direksiyonu beyaz parmak eklemleriyle kavradı.

"Benim sürmemi ister misin?"

Başını salladı ve sessizce ona çenesini kapamasını söyledi. Sarsılmıştı ve umutsuzca ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu.

"Uzun zaman oldu."

Mümkün olduğunca çabuk hastaneye dönmek istiyordu. Ne yazık ki trafiğin en yoğun olduğu saatlerdi, bu da birlikte geçirecekleri zamanı uzatacak arka yolları kullanması gerektiği anlamına geliyordu. Cehennem.

"Benimle bir ara konuşmak zorunda kalacaksın," dedi.

Ona kendisi için ne kadar az önemli olduğunu, ne kadar değiştiğini göstermeyi planlıyordu ama onu gördüğü anda sesi kesildi. Onu küçük, savunmasız ve güvensiz hissettirdi. Tek başına geçirdiği yılların onu sihirli bir şekilde düzeltereğini düşünmüştü ama onun varlığında genç kızlığına geri döndü ve bunun için kendinden nefret etti.

"Onu gördün mü?"

Bu soru onu iç kargaşasından kopardı. Lynne'in bir görüntüsü zihninden geçerek geçmiş sildi ve onu sağlam bir şekilde şimdiki zamana yerleştirdi. "Evet."

Sesi küçüktü ama sabitti ve taksinin içinde ıslık çalan rüzgârdan duyulabiliyordu.

"Nasıl görünüyor?"

Gözleri yanıyordu. "İyi
değil." "Ne kadar
kalacaksın?"

Dudakları sıkıştı. Onun bilmesini istemiyordu ama babası muhtemelen yine de ona söyleyecekti. "Geri taşıyorum."

Cevap alamayınca ona baktı ve keşke bakmasaydım dedi. Şapkasını çıkarmış, dağınık saçları ortaya çıkmıştı. Temiz bir şekilde tıraş olmuş, güçlü çenesi, geniş dudakları ve düz burnu ortaya çıkmıştı. Adamın yara izleriyle kaplı olmasını ya da bir noktada burnunun kırılmış olmasını umuyordu. Öyle bir şansı yoktu. Ne yazık ki, hiç yara almamış görünüyordu. Her zaman iri bir adam olmuştu ama şimdi hayattan daha iriydi. O kadar genişti ki omuzları konsolun üzerinde dallanıp budaklanıyor ve neredeyse onunkilere değiyordu.

Arkadaşlarının ağzı sulanmıştı. Harika bir atletti ve özellikle futbolda yetenekliydi. Birçoğu onu geleceğin NFL oyuncusu olarak görüyordu.

oyuncu. Onun yerine Hava Kuvvetleri'ne girerek herkesi şok etti. Lynne gitmemesi için ona yalvardı ama hiçbir şey onu ikna edemedi. Rahmetli babasının izinden gitmeye kararlıydı. Kararını yemek masasında açıkladığı gün Lynne şanslı yıldızlarını saydı. Sevincini gizlemek için yeterince hızlı davranmamıştı. Adam o akşam bunu ona ödetti.

"Peki ya üniversite?" diye sordu.

Dikkatini tekrar yola verdi. "Okulu bıraktım."

"Neden?"

Direksiyonun uyguladığı güç altında bükülmemesine şaşırdı. O lanet şeyi ölümüne kavramıştı. "Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ve hem zamanımı hem de paramı boşa harcıyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Hâlâ bilmiyorum."

"Demek eve taşınyorsun."

Başını salladı ve daha fazla soru için bekledi ama adamdan ses çıkmadı. Zorlamadığı için minnettar olmalıydı ama sessizlik daha da kötüydü. Radyo hâlâ açıktı ama arabadaki gerilimi azaltmıyordu. Göz alabildiğine uzanan otlaklardaki ineklerin ve atların yanından geçtiler. Kendini güvende hissetmeli ve tanıdık manzarayla rahatlamalıydı. Bunun yerine, sanki görünmez bir saat işliyor gibi hissediyordu. Onun yanında olmak klostrofobik hissetmesine neden oluyordu, sanki her an bir mayına basabilirmiş gibi. Dakikalar geçtikçe gaz pedalına daha fazla bastı ve bu uzun otoyol boyunca saklanmayı seven polisleri özenle aradı.

"Kenara çek."

Başını ona doğru çevirdi. "Ne?" "Kenara çek," dedi tekrar.

Bir kalp atışı boyunca ona baktı. Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini okuyamıyordu ama okumasına da gerek yoktu. Ses tonu değişmişti ve ayrı geçirdikleri yıllara rağmen onun ne istediğini biliyordu.

"Hayır." Adam direksiyona uzandığında, kadın onun elini tokatladı.
"Hayır, Jesse."

Attığı tokat onu caydırmadı. Direksiyonu tuttu ve onu yolun sağ tarafına doğru yönlendirmeye başladı.

"Dur!" diye bağırdı.

"Kaza yapmadan önce ayağını gazdan çek," diye bağırdı.

"Bizi öldüreceksin!"

"Dediğimi yapmazsan olacak." "Bunu bana yapamazsın!" diye feryat etti.

"Siktir," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve bacağını gazdan kaldırmak için uzandı, ama kadın çoktan yapmıştı.

"Jesse..."

Bir elini direksiyonda tutarken diğer eliyle boynuna gitti ve gergin kaslara masaj yaptı. "Aferin kızıma."

"Yapma," diye öfkeleni.

"Şşş. Buradan dön. Hadi, nereye gideceğini biliyorsun."

O kadar sarsılmıştı ki zar zor düşünebiliyordu. "Lynne'i düşün. Yapmamız gereken-"

"Önce seninle görüştükten sonra onu göreceğiz."

Lise birinci sınıftayken onu birçok eski ve ıssız yola götürmüştü. Evlerine giden yol boyunca her mola yerinde ya da parkta hatırlamak istediğinden daha fazla zaman geçirmişlerdi.

Adamın elini boynundan çekip kendisinden uzaklaştırdı ve tanıdık bir ağacın gölgesinde durdu. "Yapamazsın-"

İki büyük el yüzünü kavradı ve onu konsolun üzerine çekti. Ellerini adamın göğsüne çarptı ama bu işe yaramadı. Adamın dudakları kızın dudaklarını kapladı ve kız çığlık atmaya çalıştığında adamın dili içeri girdi ve kız boğuldu. Vücudu ısırarak bir soğuk ve ardından binlerce ateş karıncası tarafından ısırılıyormuş gibi hissettiren yakıcı bir sıcaklıkla kızardı. Adamın saçlarını avuçladı ve başını geriye çekmeye çalıştı ama bunun adam üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Bir

Bir eli onu sabit tutmak için ensesinden kavrarken, diğer eli vücudunda geziniyordu. İnce gömleğinin üzerinden göğsünü kavradı. Kız kıpırdandı ve tırnaklarını adamın yanağına geçirdi, bu da adamın homurdanmasına neden oldu.

Öpücükten geri çekildi. Bir rahatlama hissetti, adamın en fazla bu kadar ileri gidebileceğini düşünüyordu ama göğsündeki el emniyet kemerine gitti ve onu çözdü.

"Jesse!" Ondan uzaklaşmak için kapının koluna uzandı ama ensesindeki el onu yerinde tuttu. "Bırak beni! Bunu daha fazla yapamazsın!"

Adamın yanıtı onu koltuğundan kaldırıp kucağına oturtmak oldu. Kız öfkeli bir feryat kopardı ve adamın yanağına bir şaplak atarak gözlüklerini yüzünden düşürdü ve gök mavisi gözlerini ortaya çıkardı. Gözbebekleri şehvet ve öfkeyle büyümüş ve bulanıklaşmıştı. Kaldırımı yanaştığında onun gözlerini görseydi, arabaya binmesine asla izin vermezdi.

"Jesse," diye fısıldadı.

Dişlerini sıkarak "Hayır," dedi ve kapısını açtı.

Adam kollarında onunla dışarı çıkarken etrafına bakındı. Gençken yardım istemek için elini uzatmaya utanırdı ama zaman değişmişti. Bu kez birinin dikkatini çekecek kadar çaresizdi ama boş otoparkta onu kurtarmaya gelecek kimse yoktu. Onun eski alışkanlıklarına geri döneceğini bilseydi, farklı bir yol izlerdi.

"Jesse, yapamazsın-"

"Yapma Vi," dedi sertçe arka kapıyı açarken. Arka koltukları katlarken çırpınan bedenini kolayca tuttu ve sonra onu içeri attı.

Telefonuna ulaşmak için ön koltukların arasına atladı ama adam arabaya tırmanırken onu kenara itti ve vücudunu kullanarak onu bagaja geri itti. Tecrübelerinden arka kapıyı içeriden açmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Adam onu sıkıştırırken zihni kâbuslarla doldu.

"Beş yıl," diye ısırđı, kadının en uzak köşede bñzñştñğñ yere doğru sürñnñrken.

Onu uzaklaştırmak için ellerini kaldırdı. "Jesse, bunu yapamazsın. Bu tecavñzdñr! Buna *hakkın yok*-"

Adam onu yakalayıp yere savurduğunda sesi kesildi. Onun üzerine çñmelirken çantasını kenara itti.

"Tecavñz mñ?"

Devasa bir aslan gibi kızın üzerinde gezinirken sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı.

Elleri titreyen karnının üzerinde gezinirken gözleri onun üzerinde gezindi.

"Beni istiyorsun, ama bunu kabul etmiyorsun."

Onunla yüzleşmek için kendini kaldırdı. "Seni istemiyorum! Hiç istemedim ki!

Beni zorladın!"

Dudakları birbirinden bir nefes uzakta olacak şekilde yaklaştı. "Bunun için seninle dövñşmemi istiyorsun."

"Seni kibirli orospu *çocuğu*-"

Dudakları onunkilerle çarpıştı. Dudaklarını ayırmak için eğildiğinde, bir el onu yerinde tutmak için başının arkasını kavradı. Adam onun ağzının içinde inlediğinde, meme uçları sertleşti. Dehşet yayıldı ve onu pençeledi ama üniforması onu zarar görmekten korudu. Eli aralarına girdi ve şortunu çıkardı. Kadın kıpırdandı ve mücadele etti ama adam kaba kuvvetle şortu indirdi.

"Dur!" diye

hıçkırdı. "Hayatta olmaz."

Şortunu ve iç çamaşırını fırlattı ve gömleğini yakaladı. Gömlek yırtılınca ona tekrar vurdu, bu da kollarını başının üzerine sıkıştırmasına neden oldu. Eğildi ve göęsñnñ ısırdı.

"Terbiyeli ol," dedi meme ucunun etrafında. "Senden nefret ediyorum!"

Diğer göęsñne geçti ve kadın çığlık atıp durması için yalvarana kadar emdi. Sakinleşti ve diliyle meme ucunu fiskeledi.

Tavana bakıp bunun bir kâbus olması için dua ederken, adamın kaba üniformasının çıplak tenine sürtünme hissi hayal ürünü olamayacak kadar gerçektir. Bu oluyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gömleğini sürükleyerek çıkardı ve başının altında derme çatma bir yastık olarak top yaptı. Bacaklarını zorla ayırdı ve bir parmağını içine soktu. Vücudu eğildi ve ayak parmakları kıvrıldı. Adamın bileğini kavradı.

"Lütfen dur."

"Yapamayacağımı biliyorsun."

Gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri onun hararetiyle gözleriyle buluştu. "Yani yapmayacaksınız."

Kalçalarının arasında hareket eden eline odaklandı. "Hayır, yapamam. Bu..." Başını salladı ve üniformasının içinden aletini kavrayıp okşamaya başladı. "Sana karşı koyamıyorum."

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

Çenesi kilitlendi. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece sen olmak... Kendime engel olamıyorum. Islaksın ama bu yeterli değil. Neye ihtiyacın var?"

"Beni yalnız bırakmanı istiyorum!" "Öyle bir şey olmayacak."

Karnının üzerine uzanabilmek için onu yukarı kaldırdı. Kadın yuvarlanmaya çalıştı ama adam onun bacaklarını ayırdı ve sonra ağzı onun üzerindeydi. Kadın çığlık attı. Adam derinlere saptıkken kadının kalçalarını kaldırdı. Kadın onu boğmaya çalıştı ama adamın inlemeleri onun ölmekten çok uzak olduğunu gösteriyordu. Ne kadar savaşırsa savaşınsın, kazanamadı. Adam vücuduyla oynarken onun okşamalarını görmezden gelmeye çalıştı ama adam onu neyin azdıldığını biliyordu ve onu boşaltması uzun sürmedi.

Kadın onun altında gevşemiş ve yenilmiş bir halde yatarken, adam ona bulaşmış olan yüzünü kaldırdı. Onu sarsarak altına aldı ve titreyen kalçalarının arasına yerleşirken pantolonunu karıştırdı. Onu öptü, içine doğru kayarken onu kendi tadına bakmaya zorladı. Ürperdi ve öpücüğü keserek "Siktir!" diye nefes aldı.

Amcığı ona teslim olurken sanki vücudunun dışına çıkıyormuş gibi hissetti. Ona bakana kadar saçlarını çekti.

"Bunu ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?" Çekti ve sonra tekrar girdi. "Seni altımda hayal ederek, saçlarını koklayarak, bana bakmanı sağlayarak kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyorsun..." Gözlerini kapattı ve onun üzerinde titredi. Kontrol için mücadele ederken boynundaki tendonlar öne çıktı. "Kahretsin, bekleyemem. Sana ihtiyacım var."

Onu becermeden önce aldığı tek uyarı buydu. İncelik yok, teknik yok, sadece hayvani bir şehvet. Onu sert zemine vurdu ve birkaç dakika içinde doruğa ulaştı. Bu sırada halı yanıkları ve morluklar oluştu ama hiç ses çıkarmadı. Bittiğinde, adam kendini onun üzerine attı, sıcak nefesi yüzünü yelpazeledi. Yavaşça içinden çıktı. Kadın onun bakışlarını takip etti ve üzerine damlamasını izledi. Adamın döllerine karşı bir ilgisi vardı. Elbette, eli aşağı indi ve karnına sürmeden önce amındaki meniyle oynadı. Eğilip onu öperken gözleri onunkilere dikilmişti. Bu sefer karşı koymadı.

"Artık kaçmak yok, Vi."

OceanofPDF.com

İKİ

Gömleğini parçaladığı için bagajda kaldı. Sütyeniyle yolcu koltuğunda oturacak değildi. Adam eve dönüş yolunu bitirdiğinde bir o yana bir bu yana savruldu. Kukusu zonklıyor ve ruhu ağırlaşırken hisleri yükseliyordu. Yine olmuştu. Beş yıl hiçbir şey ifade etmiyordu. Adam değişmemişti ve az önce iyice sikildiğinden beri kadın da değişmemişti.

Adam park ettiğinde kadın hareket etmedi. Garaj kapısı açıldığında karanlığa gömülmüşlerdi. Adam arabadan indiğinde içerideki ışık yandı. O bir şey yapmadan önce şortunu kapıp kaçmak istedi ama ölü gibi yatıyordu. Bagaj kapısı açıldı ve adamın orada durup onu incelediğini hissetti. Adam içeri uzandı ve çantasını omuzladıktan sonra kızın ayak bileğinden tutup kendisine doğru sürükledi.

"Ah!" diye tersledi ve onu tekmelemeye çalıştı.

Kıçını bagaj kapağına sabitledi ve onu kollarına almadan önce amını öptü. Harap olmuş gömleğini ve şortunu yakalamayı başardı ve onu evin içine taşıırken hepsini hokkabazlık yaptı.

"Bırak beni!" diye tısladı kurtulmaya çalışırken. "Bir dakika içinde."

Yatak odasına girdi ve Jack and Jill banyosuna girmeden önce çantasını yere bıraktı.

"Eğer birlikte duş alacağımızı düşünüyorsan, bunu unutabilirsin!"

Nefesini boşa harcamamalıydı. Onu küvete oturttu ve harap olmuş kıyafetlerini yere bırakıp üniformasını çıkarırken ona baktı. Onu içine çekerken ağzı kurudu. On yedi yaşındayken, adam onu vücudunun her santimini öğrenmeye zorlamıştı. Orduda geçirdiği yıllar fiziğini tanınmayacak kadar değiştirmişti. Her santimi kaslıydı. Adam onunla birlikte içeri girerken ellerini kaldırdı.

"Lütfen yapma," diye
fısıldadı. "Sana zarar
vermeyeceğim."

Karnına bir yumruk attı. "O zaman arabadaki neydi? Beni hep incitiyorsun! Sana kaç kere durman için yalvarsam da
-"

Onu öptü, yükselen sesini ve duygularını durdurdu. Onu kaldırdı ve duvara yasladı. Döl bu sefer girişini kolaylaştırdı. Onu güzelce ve yavaşça becerdi, kapalı alan onun soluk soluğa ve kesik kesik nefes alışlarının sesini yükseltiyordu. Yüzünü öpücüklerle kapladı ve tekrar boşaldığında, "Kimse sana yaklaşamaz" diye fısıldadı.

"Senden nefret ediyorum."

Onu ayağa kaldırdı ve yıkadı, iri vücuduyla herhangi bir kaçıışı engelledi. Üzerindeki dölleri temizlemek için duş başlığını çıkardı ve rahatça "Bir şey kullanıyor musun?" diye sordu.

Kaskatı kesildi. "Ne?"

Gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi, cevap beklerken kirpiklerinden sular akıyordu. Ondaki uzaklaşmak için mücadelesine devam etti.

"Ben... Ben..." Zihni korkudan bomboştu.

"Hiçbir şey kullanmıyor musun?"

"Son erkek arkadaşımdan ayrıldıktan sonra haplarımı almadım."

Gözleri karardı. "Ne dedin lan sen?" "Jesse-"

Onun yüzünü kavradı. "Başka erkeklerle birlikte olman hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." "Bana sahip değilsin."

"Sence değil mi?"

İki parmağı amına girdi. Eli onu çalıştırırken onu ıslak fayanslara yasladı. Şişmiş ve zonkluyordu ve parmaklarını G noktasına sürttüğünde, başı geri tekmelendiğinde neredeyse beyni sıyrılıyordu.

"Tucker'a ne yaptığımı biliyorsun. Başka kaza istemiyoruz, değil mi?"

Kolunu pençeledi. "Jesse, *dur!*"

Adam baskı uygulayarak kıza kramp girmesine neden oldu. Çığlık attı ve iki eliyle adamın bileğini kavrayarak o yağmacı, acımasız parmakları içinden çekmeye çalıştı. Bir el boğazına dolandı ve sıkarak gözlerini onunkilere dikmeye zorladı. Adam ıslak alnını onunkine bastırdı.

"Bana kaç kişiyle birlikte olduğunu söyle ki seni nasıl cezalandıracağımı bileyim." "Siktir git!"

Kadının rahmini ağlatan bir şey yaptı. Adam şakağını öperken kadın eğildi.

"Söyle bana," diye mırıldandı

Kadın ona ters ters baktı. "Sayılamayacak kadar çok," diye keyifle nefes aldı.

Başını geriye doğru çekti ve onu sertçe öptü. "Buna pişman olacaksın."

Onu yıkamayı bitirdi ve duştan sendeleyerek çıkmasına izin verdi. Kabarık bir havluya sarınarak odasına kaçtı ve biri banyoya, diğeri koridora açılan iki kapıyı da kilitledi. Odanın ortasında durdu, zihni bölük pörçük düşüncelerle doluydu. Jesse etraftayken burada kalamazdı. Otuz dakikadan kısa bir süre içinde onu sırt üstü yatırdı ve bununla da kalmadı. Jesse

durmazdı. Bunu deneyimlerinden biliyordu. Her zaman, her yerde. İstedigini alacak ve onu yine boş ve bitkin bırakacaktı. Titreyen kalçalarını birbirine kenetledi. Babasına ve Lynne'e Utah'a dönüp oradaki hayatını toparlaması gerektiğini söyleyecekti. Umarım geri döndüğünde Jesse'nin izni bitmiş olur ve o şerefsiz her şeyi mahvetmeden Lynne'e odaklanabilirdi.

Açık valizinin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kot pantolonuyla yeni bir bluz giydi. Yer aynasının önünde durup saçlarını tararken zihni parazitlerle doluydu. Aradan geçen yıllar içinde yansıması çok az değişmişti ve yatak odasına dokunulmamış olması ona tuhaf bir deja vu hissi veriyordu. Ortanca yatak örtüsü ve ona uygun perdeler aynıydı. Her şey parlak ve renkliydi ama bu bir sahteydi. Tarifsiz ahlaksızlık bu evin duvarlarına yapışmıştı. Ziyaret için eve geldiği birkaç seferde kanepede uyurdu. Babam bunun onun tuhaf bir huyu olduğunu düşündü. Jesse'nin ona yaşattığı cehennemi hatırlamadan bu odaya giremeyeceğini fark etmemişti. Mavinin ya da pembenin o yumuşak pamuk şekeri tonunu görmek onu geçmişe sürüklüyordu. Bu renkleri hayatından çıkarmış, onun yerine siyah ve griyi tercih etmişti.

Kulağını banyoya açılan kapıya dayadı. Ses yoktu. Dikkatle kilidi açtı ve banyoyu boş buldu. Odasına açılan kapı açıktı. Hızlı ve sessiz bir şekilde kapıyı kapattı ve kilitlenene kadar nefes almadı. Şortunu ve yırtık tişörtünü köşeye fırlattı ve fön makinesini çıkardı. Fön makinesini çalıştırdığında gözleri onun kapısına gitti. Adamın kapıyı kırmaya çalışmasını ya da ona bağırmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Pislik.

Elleri deli gibi titrerken dalgalı, uzun siyah saçlarını kurutmak için elinden geleni yaptı. Görevine odaklandı ve olanlar üzerinde durmayı reddetti. Diğer tüm olaylarda yaptığı gibi bunu da zihninden silecekti. Amacı ailelerinin bulunduğu hastaneye geri dönmektir. Orada

Sayıların güvenliği. Babamı alıp eve getirecekler, sonra da Utah'a kaçacak ve o gidene kadar orada bekleyecekti.

Ela gözleri parlak ışıkta neredeyse yeşile dönüyordu. İnsanlar sık sık gözlerinin ruh haline göre renk değiştirdiğinden bahsederdi. Yıllardır gözlerini bu renkte görmemişti. Dudakları biraz şişmişti ve vücudu zonkluyordu ama yüzeyde hiçbir şey belli olmuyordu. Onu çok fazla işaretlememeye her zaman dikkat etmişti. Kadın ürperdi.

Yatak odasına girdiğinde Jesse'yi yatağında otururken görünce durdu. Jesse'nin esrarengiz bakışlarıyla karşılaşmadan önce gözleri kilitlediği kapıya kaydđ.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktđ. Tabii ki öyleydi. Ruh hali Teksas'ın havası kadar hızlı değişiyordu. Gençken, onun ani kişilik değişimleri kıza kamçı etkisi yapmıştı. O bocalarken ve duygularını gizlemek için mücadele ederken, o rolünü oynamakta çok iyiydi. Beş yıl sonra hiçbir şey değişmemişti. Jesse ona erkekler hakkında çok şey öğretmişti. Erkekler sadece tek bir şey istiyordu ve onu elde ettiklerinde, kadın onlar için var olmaktan çıkıyordu. Dindar babasına kalp krizi geçirteceğini bildiği halde lezbiyen olmayđ denedi ama ne yazık ki kadınlar cinsel olarak ona hiçbir şey yapmıyordu. Çok fazla bir şey ifade etmeyen ve sadece çoğu erkeğin berbat olduğu gerçeğini pekiştiren uzun bir sevgili dizisine düşkündü. Jesse on yedi yaşındayken dünyasını yıkmış ve bir daha da toparlayamamıştı.

"Hazır." Kendini kâğıt mendil kadar sağlam hissetmesine rağmen sesinin düzgün ve soğuk çıkmasından gurur duyuyordu.

Adam ayağa kalktı ve kadın ilk kez adamın kot pantolon ve beyaz bir gömlek giydiğini fark etti. Adamın gündelik kıyafeti ona geçmişi o kadar çok hatırlatmıştı ki bir an için başı döndü.

"Vi?"

Kendini silkeledi ve kapıya doğru yürüdü. "Hadi gidelim."

Garaja doğru ilerledi ve yolcu koltuğuna geçmeden önce tereddüt etti. Arka koltukta oturmak sadece bir tartışma başlatacaktı ve ona ellerini tekrar üzerine koyması için bir neden vermek istemiyordu. Artık istediğini aldığına göre bir süre uslu durabilirdi. Onu sakın tutmak zorundaydı. Tek yapması gereken hastaneye varana kadar burada oturmaktı. Bununla başa çıkabilirdi, değil mi?

Sürücü tarafına geçti. Garajdan geri geri çıkarken ona doğru döndü ve kolunu koltuğunun arkasına doladı. Kadın ondan uzaklaştı. Adam küçük hareketi yakaladı ve arabayı vitesle takmadan önce birkaç kez ona baktı.

Pencereye yaslandı ve pek değişmemiş olan mahalleyi inceledi. Bir komşu arabayı tanıdı ve el salladı. Göz ucuyla Jesse'nin teşekkür etmek için elini kaldırdığını gördü. Jesse, kusursuz tavırları olan altın çocuk. Yıllardır herkesin burnunun dibinde olup bitenlere kimse inanmazdı.

Kukusu titreşirken bacaklarını birbirine kenetledi. Doruğa ulaştı. Ne oluyor lan? Gençken yaptığı gibi vücudunu ona doğru çevirdi. Onun hakkında ne hissettiği önemli değildi. Onun bedenini manipüle edebiliyor ve bunu yapmaktan büyük zevk alıyordu. Bir zamanlar onu varlığının her zerresiyle sevmişti ama on altı yaşına geldiğinde işler değişmeye başladı. Gece yarısı birkaç kez uyandığında onu odasında bulmuştu. O zamanlar olanlara inanmayı reddediyor ve onun için bir sürü bahane buluyordu ama on yedi yaşına geldiğinde geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiler. Onu becerdiğinde inkâr perdesi paramparça oldu. Ve bu devam ettikçe, bir zamanlar idolleştirdiği üvey ağabeyinin ahlaksız bir psikopat olduğu sonucuna vardı. Jesse onu itaate zorlarken her şey normalmiş gibi davranmanın gerginliği onu kırdı. Tehditleri, nefreti ya da sessizliği onun üzerinde hiçbir etki yaratmıyordu. Ondan her şeyini çalmıştı... ve bunu hâlâ yapıyordu. O kalpsizdi.

Yıllar boyunca birçok kez yeniden bir araya geldiklerini hayal etti. Bazı fantezilerde onu taşaklarından vurdu. Diğerlerinde yüzüne bir tokat atıyordu ve en sevdiği fantezide, bir bakışıyla onu şişleyebiliyordu ve o da ayaklarına kapanıp af diliyordu. İçten içe utançla kıvranıyordu. Bunların hiçbirisi gerçekleşmedi. Mücadele etti ama fark etmedi. Yine de o kazandı. O *her zaman* kazandı.

Yolculuk boyunca ikisi de tek kelime etmedi. Adam arabayı park eder etmez, kadın kapıdan çıktı. Kadın acele etse de Jesse ona kolayca yetişti. Kız 1.80 boyundaydı ama Jesse 1.80 boyuyla onun üzerindeydi, dev gibiydi. Hastaneye girdiklerinde, steril kokunun yanı sıra korku ve endişenin nahoş aroması, aklını Jesse'yle olan sorunlarından daha büyük olana, Lynne'in yaklaşan ölümüne çevirdi.

Yanında volta atan Jesse'ye baktı. Telaşsız, rahat ve çevresinden etkilenmemiş görünüyordu. Annesinin sadece birkaç haftalık ömrü kalmışken nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Korkmuyor muydu? Sonundan korkmuyor muydu? Eğer bir şey hissediyorsa bile bunu belli etmiyordu. Ona baktığını hisseden adam başını çevirdi ve rüyalarına giren gözlerini ona dikti. Başka tarafa baktı ve adamın epeyce dikkat çektiğini fark etti. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Onu tanıdığından beri kadınlar kendilerini ona atıyorlardı. Kadınların ilgisinden hiçbir zaman yoksun kalmamıştı, öyleyse neden ona kafayı takmıştı? Üvey kız kardeşini becermek için neden bu kadar riske girmişti? Tabu olduğu için miydi? Onu istemediği için mi? Belki de uygun olduğu ve onu manipüle edip kontrol etmekten hoşlandığı için? Sebebi her ne olursa olsun, bunu asla bilemeyecekti ve ona neden böyle hasta bir piç olduğunu sormayacaktı.

Lynne'in odasının kapısı açıktı, o da Jesse'nin peşinden içeri girdi. Babası yatağın yanında oturmuş, konuşurlarken Lynne'in elini ağzına bastırmıştı. Babası başını çevirip yaşlarla dolu gözlerini gösterdiğinde Lynne'in kalbi sıkıştı. Jesse yatağın etrafında dönüp annesini selamlamak için eğildiğinde kendini toparlamak için yere baktı.

"Jesse, eve döndün!" Lynne ağladı.

Babasının yanına gitti. "Baba?" "Ben iyiyim," dedi acı dolu bir gülümsemeyle.

Öyle olmadığı belliydi ama onu daha fazla utandırmak istemediğinden dikkatini önünde gerçekleşen anne oğul buluşmasına çevirdi. Jesse onun üzerine çömeldiğinde Lynne daha da küçük görünüyordu. Uzandı ve annesinin yüzünü kavradı. Birbirlerine gülümsediklerinde midesinden bir şeyler koptu. Lynne ıslıl ıslıl gözlerle Jesse'ye baktı. Oğlunu çok sevdiği belliydi ve bu tek taraflı değildi. Jesse alnını annesininkine bastırdı ve gözyaşları yanaklarından süzülürken ona fısıldadı.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi Lynne.

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim," diye mırıldandı Jesse.

Midesi bulantıyla sarsılırken arkasını döndü ve bir elini ağzına bastırdı. Nasıl oluyordu da hem ona zorla sahip olan bir canavar hem de otuz dakika sonra sevgi dolu, müşfik bir oğul olabiliyordu? Bunu yine yapıyordu - çoklu kişilikleri arasında sorunsuzca geçiş yaparak onun akıl sağlığından şüphe etmesine neden oluyordu.

"Yanağındaki bu izler ne?" Lynne sordu. Nefes almayı bıraktı.

Jesse, "Bir kadının bagajını baş üstü bölmesinden almasına yardım ediyordum ve bir toka yüzümü çizdi," diye cevap verdi.

Alnındaki soğuk teri sildi. Bunu o kadar kolay, o kadar zahmetsizce söylemişti ki. Eğer çizikleri kendisi koymamış olsaydı ona inanabilirdi. Nasıl bu kadar zahmetsizce yalan söyleyebiliyordu?

"Burada olmana çok sevindim oğlum," dedi babam.

Birbirlerini erkekçe alkışladıklarını ve ardından Jesse'nin "Evde olmak güzel" dediğini duydu.

Babası Jesse'yi severdi. Sevmemesi için hiçbir neden yoktu. Jesse onun yapamadığı evlat rolünü yerine getiriyordu. Jesse, aileleri ve çevredeki herkes tarafından çok seviliyordu. Diğer herkes için o iyi huylu, nazik ve çalışkan biriydi. Kimsenin aklına Jesse'nin

onda bir sorun vardı. Sadece yalnız kaldıklarında tamamen farklı bir insana dönüşüyordu.

Jesse'nin babasıyla balıkçılık hakkında konuşmasını şaşkınlıkla dinledi. Adam o kadar sakin, o kadar pürüzsüzdü ki saçlarını yolmak istedi. Ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemiyordu. Kendisini dışlanmış, yalnız ve yoksun hissetmesine neden oluyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmesinin tek yolu Jesse'yi görmezden gelmek ve yalnız kalana kadar duygularını karanlık köşelere tıkmaktı. Austin'e geleli sadece birkaç saat olmuştu ve bir çöküşün eşiğindeydi.

"Vi."

Döndüğünde Lynne'in elini uzattığını gördü. Adamları görmezden geldi ve annesinin yanına gitti. Lynne kel başının etrafına güzel bir ipek eşarp sarmıştı. Zayıflamıştı ve endişe verici derecede solgundu ama gülümsemesi hiç bozulmamıştı. Lynne onun elini şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde kavradı.

"İkinizi bir arada gördüğüme çok sevindim," dedi Lynne. "Konuşacak vaktiniz oldu mu? Farklılıklarınızı çözdünüz mü?"

Göz ucuyla yatağın diğer tarafında babasını ve Jesse'yi görebiliyordu. Konuşuyorlardı ama Jesse ona doğru dönmüştü ve bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Babası onu dinliyordu. Onun doğruyu söyleyeceğini mi düşünüyordu? Aklının bir köşesinde her zaman içini dökmesini isteyen küçük bir ses vardı ama bunu yapamazdı ve o da bunu biliyordu. Lynne onun cevap vermesini bekliyordu. O kadar umutlu görünüyordu ki onu hayal kırıklığına uğratmaya yüreği elvermedi. Konuşamadığı için başını salladı.

"Çok sevindim," dedi Lynne ve elinin tersini öptü. "Siz ikiniz eskiden çok yakındınız. Babam ve ben gittikten sonra birbirinizden başka kimseniz kalmadı."

"Böyle konuşmayı kes. Yapamam..." Boğazı kapanırken başını salladı.

"Bunu senden sakladığım için özür dilerim. Utah'ta kendi mücadeleleriniz olduğunu biliyorum. Buna bir de ben eklemek istemedim."

"Ama..." Gözleri yaşlarla doldu. "Bu senin hayatın. Keşke bilseydim. İkiniz için de burada olabilirdim."

Lynne buz gibi eliyle onun yanağını kavradı. "Benim tatlı kızım. Bu etrafta olman gereken bir şey değil. Testler, kötü haberler ve yıkılan umutlarla dolu uzun bir yolculuk oldu. Önünde koca bir hayat var. Sana söyleseydim, sen de baban kadar yorgun olurdun. Bu şekilde, şimdi ve buraya odaklanırsın. Kararı biliyoruz ve zamanımız var. Önemli olan tek şey bu."

Bir damla gözyaşını sildi. "Şimdi ne olacak?"

"Yarın eve dönüyorum. Daha fazla tedavi görmeyeceğim."

Sertleşti. "Tedaviyi reddediyor musun?"

"Yapabilecekleri başka bir şey yok ve ben evde olmak istiyorum." "Ama ya-"

"Her şey hazır, Vi."

Başını iki yana salladı. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Bu olamaz!"

"O l u y o r . " Gözlerinden bir damla yaş süzülürken Lynne'in gülümsemesi daha da genişledi.

yanak. "Mümkün olan her şeyi yaptık ama yeterince iyi değildi. Zamanım doldu ama nalları dikmeden önce bazı isteklerim var."

"Anne!"

Lynne yastıklara yaslandı ve güldü. Lynne'in ölümlülüğü hakkındaki bu kibirli tavrıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar komik bulmamıştı. Lynne onun yüz ifadesini görünce ayıldı.

"Özür dilerim tatlım. Bunun seni bir anda etkilediğini biliyorum ama ölmek hayatın bir parçası. Bize yarın için söz verilmedi. En azından babamdan trafik kazasında öldüğümü falan söyleyen bir telefon almak yerine ölmek üzere olduğumu biliyorsun."

Doğru, ama *yine de*. "Ben... Şu anda düşünemiyorum."

"İkiniz de çok yorulmuş olmalısınız. Biraz dinlenin, babanız ve ben yarın evde olacağız."

Zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. Yatağın karşısındaki babasına baktı. "Eve gelmiyor musun?"

"Hayır, geceyi annemle geçireceğim."

Bakışları Jesse'ye kaydı. "Belki ben de kalmalıyım."

"Kesinlikle hayır," dedi Lynne kararlılıkla. "Hastanede kalmak eğlenceli değil. Siz ikiniz yemeğe çıkın. Isaac, onlara biraz para ver."

Babam elini cebine attı ama Jesse başını salladı. "Biz iyiyiz. Param var."

"Ben de öyle," dedi, her yemeği kredi kartından ödeyecek olmasına rağmen.

Lynne ellerini salladı. "Git dışarıda ye. Konuşun ve iyi bir uyku çekin, sonra erkenden evde oluruz ve yapılacaklar listem hakkında konuşabiliriz."

"Ama ben-"

"Vi."

Babam onu kendine doğru çekti. Babası eğilip kulağına fısıldarken ellerini göğsüne dayadı: "İkiniz için dayanıyor ama dinlenmesi gerek. Yarın evde olacağız, tamam mı?"

Kız başını salladığında, adam onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Eve döndüğüne sevindim, ufaklık."

Lynne'in yanağına bir öpücük kondurdu ve Jesse de vedalaşırken kapıya doğru çekildi. Koridora çıktığında duvara yaslandı ve gözlerini kapattı. Korku, keder ve endişe karışımı bir duygu içinde dolanıp duruyordu.

"İyi misin?"

Jesse ona doğru uzandığında gözlerini açtı. Doğruldu ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hayır."

Bir an canavar, bir an kardeşi olmasına izin verilemezdi. Kollarını kendi etrafında sararak uzaklaştı. Onlar otoparka doğru yürürken güneş alçalmaya başlamıştı. Arabaya bindiklerinde ikisi de tek kelime etmedi. Bir kez daha cama yaslandı ve bu kâbustan uyanmak için dua etti.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır." Böyle bir günden sonra yemek yemesine imkân yoktu.

Adam arabayı otoparktan çıkardığında, "Markete uğramalıyız" dedi. "Ne için?"

"Bakkaliye. Ellerinide olduğundan şüpheliyim." "Yorgunum. Yarın gidebiliriz."

Tartışmak istedi ama enerjisi yoktu. Eve geri döndükleri merhametli kısa yolculuk boyunca aralarında tek bir kelime bile konuşulmadı. Adam garaj yoluna girdiğinde, "Park etmene gerek yok. Ben markete gidiyorum."

Garaja girerken, "Sabah gideriz," dedi. "Bunu şimdi yapmak istiyorum." Ertesi gün hapına ihtiyacı vardı.

"Yarın," dedi motoru kapatıp anahtarları cebine koyarken. "Ne oluyor Jesse? Benimle gelmene ihtiyacım yok," dedi Jesse.

arabadan indi.

"Kıçının üstünde öldün. Eve gir."

"Sakın söyleme-" diye başladı ama adamın vücut dilinin değiştiğini görünce aniden durdu. Ağzını kapattı ve ön camdan ona baktı. Parmağı kilit düğmesinin üzerinde gezindi ama bir işe yaramayacaktı. Lanet anahtarlar ondaydı.

"Arabadan çık, Vi."

Seçeneklerini düşünmeye çalışırken zihni hızla çalıştı ama hiçbir seçeneği yoktu. Kapıyı iterek açtı, çarptı ve ona doğru yürüdü.

"Şimdi ne olacak?" diye meydan okudu, yüzüne tükürmeye ve kendisine dokunursa taşaklarına diz çökmeye hazırdı.

Ağzı buruştu. "Değişmişsin."

Nasıl tepki vereceğini bilemedi. Onu havaalanından aldığından olduğundan daha yumuşak başlıydı. Seviştikleri için miydi yoksa Lynne'i görmek libidosunu mu bastırmıştı? Her iki durumda da Jesse

Psikopattı, Jesse iyi bir adamdı ama ona güvenmiyordu. Başka birine dönüşmesi sadece bir saniye sürerdi.

"Hiç değişmemişsin," diye karşılık verdi.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı. O mavi gözlerin ardında neler olduğunu çözemiyordu ve bunu denemeyecek kadar yorgundu. Onun yanından geçerken eli saçlarına değdi. Geri çekildi ve odasına koştu. Yatak odasının ve banyonun kapılarını kilitledi ve dinledi. Onu duyamıyordu, bu da onun ana yaşam alanında kaldığı anlamına geliyordu. Umarım televizyon izler, onu rahat bırakır ve kanepede sızıp kalırdı.

Zamanını odanın girişlerine barikat kurarak geçirdi. Pijama şortunu ve kolej tişörtünü giymeden önce masa sandalyesini banyodaki topuzun altına koydu ve çekmecelerini yatak odasının kapısının önüne itti. Susamıştı ama su için sığınağını terk etme riskini göze alamazdı. Lavabodan su içmek zorunda kalacaktı. Yatağa tırmanmadan önce yüzünü yıkadı ve çok sayıda yastığın üzerine çöktü. Derin bir nefes aldı. Birisi çarşaflarını yıkamıştı. Taze kokuyorlardı.

Telefonunu çıkardı ve Reese'in numarasını çevirdi. "Selam."

"Hey." Reese'in sesi yumuşak ve bastırılmıştı. "Annen için çok üzgünüm."

Kimse görmese de cesur bir gülümseme takındı. "Ben de."

"İyi misin?"

Gözyaşlarını durdurmak için hızla gözlerini

kırıştırdı. "Hayır." "Çok üzgünüm Vi.

Yapabileceğim bir şey var mı?" "Hayır."

"Ben ve Meg konuşuyorduk," dedi Reese yavaşça. "Bu taşınma işini birdenbire senin üzerine yıktık ve şimdi de annenle ilgili bu olay... Meg ve ben sana her şeyi çözmen için zaman tanımak amacıyla daha uzun süre kalabiliriz, böylece her şeyin üzerine bir de taşınma konusunda endişelenmek zorunda kalmazsın. Paranın sıkışık olduğunu biliyoruz, bu yüzden bu ay kiranın senin payına düşen kısmını ödeyeceğiz. Bu konuda endişelenme."

Kalbi kabardı. "Sizler en iyisisiniz ama bunu yapmak zorunda değilsiniz. Eve taşınacağım."

Reese'in sesi değişti. "Eve mi? Teksas'a mı?"

"Evet."

"Bunu istiyor musun yoksa annen yüzünden yapmak zorunda olduğunu mu hissediyorsun?"

"Annemin kanser olduğunu öğrenmeden önce bunu düşünüyordum ve şimdi öğrendiğime göre burada olmak istiyorum." İç çekti. "Yıllar önce üniversiteyi bıraktım ve bir türlü ayaklarımın üzerinde duramadım. Daha fazla borca girmek istemiyorum ve bundan sonra burada olmalıyım..." Lynne gittikten sonra. Sertçe yutkundu.

"Ne zaman taşınacaksın?"

Düşünmeye çalışırken kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturdu. "Birkaç gün içinde döneceğim. Şu anda durumu stabil, o yüzden daha da kötüleşmeden bunu yapmak istiyorum." Göğsü ağrıyordu. "Ve biliyorum ki siz taşınmaya falan çalışıyorsunuz."

"Meg ve ben senin eşyalarını düzenleyebiliriz." "Bu harika olur.

Teşekkür ederim." "Tabii ki."

"Seni haberdar edeceğim."

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey olursa bize haber verin." "Teşekkürler. Sizler en iyisisiniz."

"Seni seviyoruz, Vi."

"Ben de seni seviyorum. Seni ararım."

"Tamam. Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken tavana baktı. Nefesi kesildiğinde yüzüstü döndü ve kollarını bir yastığa doladı. Kontrol etmek için savaşıırken ellerini yumruk yaptı ama sonunda akıntıyı durduramadı. Bugün SUV'da kaybettiklerine mi yoksa tanıdığı tek annenin yaklaşan ölümüne mi hıçkırığa hıçkırığa ağladığından emin değildi.

Zihninin bir kısmı sosis kokusunu algıladı ama içindeki fırtınaya odaklandığı için bunu görmezden geldi. Fırtına geçip de kafası patlayacakmış gibi hissettiğinde, kapının tokmağı tıkırdadı.

"Vi?"

Nefes almayı bıraktı.

Jesse tekrar çevirince düğme sallandı. "Akşam yemeği hazırladım."

Sanki onun için yaptığı her şeyi yiyecekmiş gibi. "Ben iyiyim," diye seslendi boğuk bir sesle.

"Yemek yemelisin."

Kaşlarını çattı. Artık bakıcı Jesse'ydi. Onun kıcını öpebilirdi. "Ben uyuyacağım."

"Senin için biraz ayıracağım."

Her neyse. Nemli yastığı kuru bir yastıkla değiştirdi ve al renkli yastığı göğsüne sarıp top gibi kıvrılırken burnunu sümkürdü. Jesse'yle başa çıkabileceğinden o kadar emindi ki. Onun avantaj elde etmesini engelleyecek cesarete sahip olduğunu ve yüzüne gülebileceğini düşünmüştü. Şimdi gülmüyordu. Onu o kadar kolay ele geçirmişti ki. Babamla ve Lynne'le olağan dışı bir şey yokmuş gibi konuşması tüylerini diken diken etmişti. Bunu nasıl yapabilmişti? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu? O yemek yerken ve muhtemelen televizyonda spor izlerken, neden yatak odasında top gibi kıvrılmıştı? Onda bir sorun mu vardı? Neden her şeyi onun gibi omuz silkerek atlatamıyordu? Neden soğukkanlı ve bağımsız olamıyordu? Onun kendisini hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürebilmesinden nefret ediyordu. Artık bir genç kız değildi ama kendini öyle hissediyordu. Hiç değişmemişti.

MASON, eski erkek arkadaşı, onunla sevişiyordu. Kalçalarıyla kadının sırtını kavislendiren bir şey yaparken yüzüne öpücükler konduruyordu.

Ayrıldıklarından beri birlikte olduğu kişi ona inanılmaz şeyler öğretmişti. Birlikte oldukları zamankinden daha fazla teknik ve incelik gösteriyordu.

Aklının bir köşesinde bununla ilgili bir şeyler vardı ama adam onu doğru şekilde çalıştırırken odaklanamıyordu. Zevk fermuarları topuklarını kısıtırken vücudu mırıldanıyordu. *Evet*. Vajinal seks sırasında nadiren boşalırdı. Her zaman daha sonra kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırdı ama Mason bu gece bunu başarıyordu. Göğüslerini ısıtırken ve boynunu emerken tüm doğru noktalara vuruyordu. Vay be. Oyununu büyük ölçüde geliştirdi. Kalçalarını eğerek daha da derine indi ve kadın inledi.

"Pencereyi unuttun."

Kelimeleri algılaması bir an aldı. Kulağına ateşli, pis şeyler fısıldaması gerekmiyor muydu? "*Pencereyi unuttun*" da ne demekti? Mason bu hareketleri kimden öğrendiyse ona daha fazla ders vermesi gerekiyordu. Fiziksel olarak çok iyiydi ama edepsiz konuşmalar üzerinde çalışılması gerekiyordu.

"Sen benim için yaratılmışsın."

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Mason'ın sesi o kadar da derin değildi ve bir kez daha düşününce, üzerinde gezinen ellerin sert ve nasırlı olduğunu fark etti. Mason bir sinemada çalışıyordu. Bir inşaat işçisinin ellerine sahip değildi.

"İşte benim iyi kızım."

Aferin kızıma. Gözleri uçarak açıldı. Zihninin berraklaşması ve görüşünün ışığa alışması birkaç saniye sürdü. Onu yavaş ve tatlı bir şekilde siken Mason değildi. Jesse her şeye hakkı varmış gibi ona biniyordu. Yatağın başucundaki lamba yanıyordu ve Jesse de onun kadar çıplaktı.

Ellerini adamın omuzlarına dayadı. "Dur!"

"Sana yayılmanı söyledim ve uykunda bile beni dinledin. Sesimi, dokunuşumu biliyorsun. *Beni* tanıyorsun, Vi."

"Seni tanımıyorum!"

"Yine de bedenim benimkine tutunuyor." Kendini derinlere yerleştirdi, içinde nabız atarken onu kıvrandırdı. "Tanrım, benim için sıırılsıklam olmuşsun. Sen

Kilitli kapıların seni benden uzak tutabileceğini mi sanıyorsun?" "Sen bir canavarsın," diye fısıldadı.

Ritmini sikişmekten kalça yuvarlamaya çevirdi. Parmakları devreye girdi ve kadın sertleşti. Sertlikle başa çıkabilirdi. Naziklik tarif edemeyeceği yerlerini acıtıyordu. Adamın sırtını tırmalayarak onu kışkırttı, böylece bugün daha önce olduğu gibi zalim bir pisliğe geri dönecekti. Adam yemi yutmadı. Kızın yüzünü hafif, alaycı öpücüklerle kapladı ve kızın saldırmamasına neden oldu. Adam onun bileğini yatağa sabitlemeden önce boynuna vurdu.

"Beni biraz bile özlemedin mi?" diye kulağına üfledi.

"Hayır!"

"Seni özledim. *Bunu* özledim."

Alçak, topraksı iniltisi onu daha da ıslattı. Lanet olsun! Daha derine gidebilmek için dizlerini kaldırırken yüzünü onunkinin yanına sıkıştırdı.

"İstediğini almak zorunda olduğunu hayatımın erken dönemlerinde öğrendim." Saçlarını kavradı ve vahşice çekti.

"Buna hakkın yoktu!"

Zihni bunun gibi bir senaryoyu kaç kez tekrarlamıştı? Jesse tepesindeyken ve çocukluğunun geçtiği yatak odası fonda dururken yatağa mihlanmıştı? Ama bu sefer adam daha güçlüydü, kadın daha öfkeliydi ve onu kurtaracak kimse yoktu.

"Ben hakkımı talep ettim," dedi dudaklarına karşı. "Ve bundan pişman değilim. Hâlâ da değilim."

Kadın onu ısırdı ama dudağını yaramadan önce adam çenesini kavrayarak onu bırakmaya zorladı.

"Kötü kız. Acıktıysan sana yiyecek bir şeyler vereyim."

Adam kadının içinden çıktı ve vücudunda sürünmeye başladı. Adamın ağır kalçaları kollarını sıkıştırıp göğsüne yerleşince panikledi. Eliyle yanaklarını sıkarak zorla açtığı ağzının üzerinde kendini okşadı. Kadın gözlerinden nefret kusuyordu. Adam rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında bu onu daha da tahrik ediyor gibiydi. Yumruğu pompalandı ve ılık döllere ağzına ve yüzüne sıçramadan bir an önce inlediğini duydu.

"Sikeyim evet."

Tüm gücüyle mücadele ederken uzuvları sarsıldı ama faydası olmadı. Adam onun tepesinde oturan bir kaya gibiydi. Çaresizdi ve onun merhametine kalmıştı. Adam çenesini serbest bıraktığında ağzı kapandı ve yutkunmaya zorlandı.

"Bu anılarımı canlandırdı." "Sen hasta bir herifsin."

Son kalıntıların da silmek için yüzüne bir şeyler sürdü. Dişlerini gösterdi.

"Kıyafetlerimi mahvetmeyi keser misin?"

Onun üzerine uzanıp başını çenesinin altına sıkıştırırken dişleri parlıyordu. "Evde olmak iyi hissettiriyor."

"Bırak beni!"

Eli vücudunda aşağı doğru hareket etti ve içine kayd. "Neredeyse unutuyordum." "Yapma!"

"Beni itmeseydin, ikimiz de aynı anda inecektik," diye azarladı.

"Bunu istemiyorum!"

"İstiyorsun."

Onunla savaştı, ama kendisiyle daha çok savaştı. Ona bunu vermek istemiyordu. O bunu hak etmiyordu. Onu izliyor, yüzünden geçen her duygu kırıntısını hesaplıyordu. İlk başta ölü taklidi yapmaya çalıştı ama adam onunla bir enstrüman gibi oynarken bunu yapamazdı. Sonra, fiziksel olarak saldırdı. Sahip olduğu tüm güçle savaştı. Adam bu meydan okumanın üstesinden geldi ve tekrar içine girecek kadar sertleşti.

"Neden bununla savaşıyorsun?"

diye mırıldandı. "Savaşmak zorundayım!"

"Neden?"

"Bu yanlış!"

G noktasına baskı uyguladı ve kadın inledi. "Bu yanlış mı hissettiriyor?"

"Lütfen, lütfen dur," diye yalvardı.

Adam kalçalarını pompaladığında kadın boğuk bir çığlık attı. Ağzını sudan çıkmış bir balık gibi açıp kapamaya zorlayan bir doruk noktasına düşene kadar onu becerdi. O dayanılmaz doruktan aşağı inerken gözleri bembeyaz oldu.

"İşte benim kızım. Bana teslim ol," diye övdü.

Adam onu becermeye devam ederken gözlerinden yaşlar süzüldü, tekrar boşalmadan önce kirli geçmişlerini canlandırdı, kendini derinlere yerleştirdi ve orada tuttu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve onun üzerine yığılırken nefesi kesilmişti. "Kimse seninle kıyaslanamaz" diye fısıldarken eli saçlarını okşuyordu.

OceanofPDF.com

ÜÇ

"KALK, VI."

Gözlerini açtı. Yan yatmış, üzerinde tek bir giysi olmadan top gibi kıvrılmıştı. Güneş ışığı panjurlardan süzülüyordu ve Jesse kot pantolon ve tişört giymiş halde yatağın yanında duruyordu. Doğrulup yorgana uzandı ama yorganın yere atılmış olduğunu gördü. Bir yastığı göğsüne bastırdı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken ona ters ters baktı. Bu sabah uğursuz bir saatte kaşıkla sikildiğini belli belirsiz hatırlıyordu.

Kapıya yönelirken, "Annem ve babam yoldalar," dedi.

Gözleri odanın içinde gezinirken bir dakika boyunca onun ardından baktı. Şifonyer yerine yerleştirilmişti ve banyoda kapı kolunun altında kullandığı sandalye masasındaydı. *Pencereyi unutmuşsun*. Başını pencereye doğru çevirdi. İçeri böyle mi girmişti? Ama pencereler her zaman kilitli değil miydi? Zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışırken başını salladı. Topallayarak banyoya gitti ve giyinmeden önce iyice yıkandı, yatağı soymak ve çarşafı yıkamaya atmak için zamanı olsun diye acele etti, dün gece olanlara dair her türlü izi silmek istiyordu.

Oturma odasına girdiğinde Jesse'yi mutfakta krep çevirirken buldu. Ocaktan başını kaldırıp baktı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Ona doğru yürürken ellerini yumruk yaptı. "*Aç mısın?*"

"Dün gece yemek yemedin."

Yumruğunu tezgâha vurdu. "Bunu nasıl *yapıyorsun?*"

"Neyi?"

"Hiçbir şey olmamış gibi davran! Nasıl-sen-" Ne diyeceğini bilemez bir halde parmağını adama doğru uzattı. Gözleri yaşlarla dolmuştu ama düşmelerine izin vermeyi reddetti. Gözyaşlarının ve yalvarışlarının onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. "*Beni becerdin!*"

Gözleri onun üzerinde gezindi. "Evet."

Ağzı açık kaldı. "Evet? Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Ne söylememi istiyorsun?"

"I-" Ondan tam olarak ne istediğini ifade etmeye çalışırken elleri havada açılıp kapanıyordu. Onunla hiç yüzleşmemiş, saldırıları hakkında gün ışığında hiç konuşmamıştı. Onu örnek almış ve tek kelime etmemişti, her zaman hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştı ama şimdi işler farklıydı. *O farklıydı*. Savaşmak istiyordu. "Senin derdin ne lan?"

"Çok küfrediyorsun," dedi hafifçe.

Tezgâha öyle sert vurdu ki eli karıncalandı. "Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak ve cevap ver!"

"Soru nedir?"

O kadar sinirliydi ki titriyordu. Onunla burun buruna geldi. "Neyin var senin? Ne tür bir insan senin yaptığını yapar?"

Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Sana dün söyledim."

"Bana ne söyledin?"

Parmağı kadının boğazında gezindi. "Duramıyorum."

Geri çekildi ve adamın dokunuşunun üzerinde yarattığı etkiyi yok etmek için boğazını sıktı. "Yapmak zorundasın."

Hiçbir şey söylemedi, sadece onu

izledi. "Bu... bu senin olayın mı?"

"Şey mi?" diye yankılandı sıcak krepı büyüyen bir yığının üzerine kaydırırken.

Hepsinin mükemmel bir şekilde yuvarlak ve altın rengi olduğunu görünce sinirlendi. "Sen... sen kadınları zorluyor musun? Senin olayın bu mu?"

Gözle görülür şekilde sertleşti. "Ben kadınları zorlamam." "Beni zorluyorsun, ahmak."

Ondan uzaklaştı. "Sen farklısın."

Krep hamurunu çırpıp tavaya dökerken tereyağı cızırdadı.

Karnı gurulduyordu ama yemekle dikkati dağılmayacaktı. "Ben nasıl farklıyım?" diye meydan okudu.

"Her şekilde."

"Sanırım sende çoklu kişilik bozukluğu var," diye açıkladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Tepkisizliği onu öfkelenlendirdi.

"Evet! Sende bir sorun var, Jesse! Yardıma ihtiyacın var! Ayrıca bir tabu fetişin olduğunu düşünüyorum."

Krepleri yağlarken durakladı. "Fetiş mi?"

"Evet. Bu yüzden bana kafayı taktın..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken elini salladı. "Birbirimizle olan ilişkimizden zevk alıyorsun. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Eğer üvey kız kardeşin olmasaydım, senin için bir hiç olurdum."

Gözleri kısılmıştı ama o bir roldeydi ve duramazdı. Bunu ortaya çıkarması gerekiyordu.

"Yakalanma riskini seviyorsun. Bu yüzden dün arabada yaptın ve bu yüzden gün ışığında yaptın." Parmağını pencerelerden süzülen güneş ışığına doğru uzattı. "Tamamen normal davranabilirsin. Sen-"

Her şey o kadar hızlı oldu ki kaçacak zamanı olmadı. Bir saniye önce adam sobanın yanında duruyordu ve bir saniye sonra da onun üzerindeydi. Eğilip onu öperken yüzünü kavradı. Kadın çılgılık attı ve yumruklarını adamın göğsüne vurdu. Adam onu buzdolabına yasladı. Soğuk metal, kızın ateşli teniyle sert bir tezat oluştıuruyordu.

"Seni SUV'de becerdim çünkü bekleyemedim," dedi eli saçlarını kavrayıp çekerken ve boğazını ona doğru taşıırken. "Ve şu anda normal davranabilirim çünkü dün gece seni altına aldım, ama daha fazlasını istersen, hazırım."

Adam ona doğru eğildi ve kadın hareketsiz kaldı. Taş gibi sertti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Kimsenin bizi tanımadığı yabancı bir ülkeye gidip bir aylığına bir otel odası tutabiliriz. Seni o kadar çok becerirdim ki kendi adını unutturdun." Adam kadının çenesini ısırды ve sonra acısını yalayarak uzaklaştırdı. "Bunun fetişle hiçbir ilgisi yok ve her şey seninle ilgili."

Tırnaklarını adamın boynuna geçirdi. "Hayır."

"Neden her fırsatta seni sırtıma aldığımı anlamıyor musun? Neden seni arabaya bindirdiğimi? Neden benzin istasyonları ve hatta koridorun sonundaki odada kalan anne babamız bile benim için önemli değil? Neyin uygun ve normal olduğu umurumda değil. Sana ihtiyacım var."

Adamın eli kot pantolonuna gittiğinde, kadın adamın bileğini kavradı. "Jesse, yapma."

"Benim seni istememin ilişkimizle hiçbir ilgisi yok. Ben seni en başından beri istiyordum ama sen görmek istemedin."

Düğmeyi çözdü ve kadının onu durdurma çabalarına rağmen elini kot pantolonunun içine soktu.

"Yani seni zorladım," dedi kulağına doğru, parmakları içine kayarken. Sanki sikini içine sokmuş gibi gerginliği azaldı. İç çekti ve yüzünü saçlarına sürttü. "Yapmamalıydım ama duramıyorum. Buna ihtiyacım var."

Adam onu kabaca okşarken kadın başını salladı. "Jesse."

"Nereye, ne zaman istersen, seni götürürüm. Kimin gördüğü umurumda değil." "Jesse, *dur!*"

Yüzü şehvet, öfke ve kararlılıkla oyulmuş bir halde ona dik dik baktı.

"Beş yıl, Vi. Beş yıl uzak durdun. Bana teşhis mi koymak istiyorsun? Beni bir canavar olarak mı resmedeceksin? Bunu kaldırabilirim. Bunu elde ettiğim sürece her şeye katlanırım."

Adam klitorisini okşarken kadın dişlerinin arasından tısladı. Adam inledi ve parmaklarını geri çekti. Saniyeler içinde pantolonunu çıkardı ve kadının ıslak sıcaklığına doğru kaymaya başladı.

"Yıllarca bunun hayalini kurdum. Kimse yaklaşımadı."

Adamın dili kızın dilini okşadı ve kız yüzünü çevirmeye çalıştığında adam bir elini kızın yanağına dayadı.

"Aramızdaki şeyi nasıl inkâr edebilirsin?" diye sordu kısık sesle.

Adam kadının içine girdikçe buzdolabı hareket etmeye başladı, o da sabit tutmak için tutuşunu metal kutuya aktardı. Garaj kapısının açılma sesi kadının sertleşmesine neden oldu.

"Jesse! Geri döndüler!"

Gözleri manyakça bir pervasızlıkla parlıyordu. "Onlara söylemek ister misin, Vi?"

"Hayır!" Kadın onu itti ama adam yerinden kımıldamadı. "Durmak zorundayız!" "Yap beni."

Dehşete düşmüş bir halde ona baktı.

"Beni istediğin zaman durdurabilirdin. Tek yapman gereken sana ne yaptığımı onlara söylemekti. Neden söylemedin?"

"Ben... Sen-" Garaj kapısının kapandığını duydu ve "Jesse!" diye feryat etti. "Sana söyledim, kimin gördüğü umurumda değil."

Öptü! Adamın ağzını kendi ağzına çekip onu öpmeden önce panik içinde kıvrandı. Adam inlemeden önce bir anlığına şok geçirerek kaskatı kesildi. Kıçını kavrayıp onu daha yakına çekerken dilini emdi. Onu umutsuzca sağdı. Boşalırken buzdolabını yumrukladı.

"Siktir!"

İşini bitirdiği anda onu itti. Adam sendeleyerek geri çekilince, kadın pantolonunu yukarı çekti ve yanından geçip gitti. Garaja doğru ilerledi ama adamın hareket ettiğini duymayınca döndü. Adam iki elini buzdolabına dayamıştı ve pantolonu ayak bileklerindeydi.

"Siktir, Jesse!"

Onu çevirdi, pantolonunu yukarı çekti ve fermuarını çekip düğmelerini ilikledi.

"Sen tam bir pisliksin," diye tükürdü ocağı kapatıp garaja koşarken kapı açıldı.

"Günaydın!" Lynne cıvıldayarak babasına yaslandı.

"Günaydın," dedi boğuk bir sesle, bir eliyle adamın tükürüğünden ıslanmış saçlarını ve boynunu düzeltirken. "Nasıl hissediyorsun?"

Lynne ona başparmağıyla onay verdi.

"Anne," dedi Jesse ve Lynne'in yanağını öpmek için eğilirken ona sürtündü. "Aç mısın?"

"Çantalar arabada mı?" diye sordu babama, o da başıyla onayladı.

Onlardan uzaklaştı ve garaja girdi. Kapı kapanıp onu iki arabayla birlikte garajda bıraktığında duvara yaslandı. Titriyordu. Nasıl olmuştu da bu kadar kötü geri tepmişti?

"Jesse, krep mi yaptın? En sevdiğim!" Lynne öttü.

Bagajdan çantaları alırken başını iki yana salladı.

KAHVALTI, çamaşır makinesi yükünün bittiğini bildirmek için bip sesi çıkarana kadar sorunsuz geçti.

"Biri çamaşır mı yıkıyor?" Lynne sordu.

"Çarşafларımı attım," dedi olabildiğince rahat bir şekilde.

Lynne kaşlarını çatı. "Çarşaflarını mı yıkıyorsun? Sen gelmeden hemen önce değiştirmiştım."

"Dün gece yatağıma soda döktüm," derken sakın kalmak için kendini zorladı. Jesse'nin eğlendiğini hissetmesine rağmen ona bakmayı reddetti. Lanet olası pislik.

"Olamaz! Umarım leke tutmazlar. O yorganı hep severdin."

Umursamaz bir ses çıkardı. Bir kez daha düşününce, o lanet çarşafı uzun zaman önce lekelemeliydi ki yenilerini alabilsin. Eve taşındığında duvarları yeniden boyayacak ve her şeyi değiştirecekti, böylece Jesse'yi ve geçmişini hatırlatan hiçbir şey kalmayacaktı.

Lynne kahvaltının ne kadar lezzetli olduğunu anlatmasına rağmen, yatmadan önce sadece beş lokma yedi. Babasının Lynne'i yerleştirmesine yardım etti ve çarşaflarını kuruması için arkadaki çamaşır ipine asarken, anne babasının eşyalarını yıkamaya attı ve yeni bir yüke başladı. Mutfağı temizledi ve Jesse'nin garaj yolunda durmuş, onu karşılamaya gelen arkadaşlarını selamladığını gördü. Hiçbir şey değişmemişti.

Beni istediğin zaman durdurabilirdin. Tek yapman gereken sana ne yaptığımı onlara söylemekti. Neden söylemedin?

Neden kimseye söylemediğini çok iyi biliyordu. Neden sanki onu teşvik ediyormuş, onu *istiyormuş gibi konuşuyordu?* Bulaşıkları gereğinden fazla güç kullanarak lavaboya fırlattı ve babam koridorda kaşlarını çatmış bir şekilde belirlediğinde anında pişman oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Adam başını salladı ve yatak odalarına geri döndü. Bulaşıkları yıkadı, yiyecekleri kaldırdı ve sonra arabanın anahtarlarını kaptı. Parmak uçlarında ailesinin kapısına gitti. Babası yatakta oturmuş, başını kucağına koymuş olan annesinin yanında kitap okuyordu. Bu sahne annesinin yüreğini burktu. Gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Ben dışarı çıkıyorum," diye fısıldadı.

"Nerede?" diye sordu alçak bir sesle.

"Ben markete gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır. Paraya ihtiyacın var mı?"

Biliyordu ama ondan bir şey almayacaktı. "Hayır, böyle iyiyim. Birazdan görüşürüz."

O koridordan çıkarken, Jesse arkadaşı Blaine ile birlikte ön kapıdan girdi.

"Violet!"

Blaine onu kucakladığında gülümsedi. Çekilmeden önce Jesse'nin kısılmış gözlerini bir an için yakaladı.

"Seni Jesse'den bile daha az görüyorum," dedi Blaine onu içeri almak için geri adım atarken. "Nasılsın?"

"Güzel. Ya sen?"

Göğsünü şişirdi. "Dört çocuk." Kadın gözlerini kırıştırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Blaine, "İki çift ikiz" deyince Jesse kıs kıs güldü.

"Aman Tanrım!"

Blaine omuz silkti. "Çok eğlenceliler. Sen de gelmelisin. Allison seni liseden beri görmedi."

"Belki yaparım," dedi yapmayacak olsa bile. "Seni görmek güzel."

"Aynı şekilde."

Başparmağıyla garajı işaret etti. "Ben çıkıyorum. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette."

Kaçmaya çalışırken Jesse'nin Blaine'i oturma odasına doğru götürdüğünü ve peşinden gitmeye başladığını gördü. Kapıyı yüzüne çarpmaya çalıştı ama Jesse savaş botunu açıklığa soktu ve iterek içeri girdi.

"Ne?" diye tersledi adam ona doğru

yaklaşırken. "Nereye gidiyorsun?"

"Mağazaya. Bu yasalara aykırı mı?"

"Ne için?"

Ona dişlerini gösterdi. "Seni ilgilendirmez."

Onun çenesini kavradı. "Şimdiye kadar bilmen gerekirdi, yaptığın her şey beni ilgilendirir."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Aptalca bir şey yapma," diye uyardıktan sonra kızın ayrılmış dudaklarına bir öpücük kondurdu ve eve geri döndü.

Tam bir dakika boyunca hareket etmedi. Onu becermeye niyetlenmediği sürece ona asla dokunmaz ya da öpmezdi, peki bu neydi? Öfkeli bir hırıltı çıkardı ve arabaya bindiğinde kapıyı çarptı. Evle arasına birkaç kilometre mesafe koyana kadar tam bir nefes alamadı.

Nasıl bir oyun oynuyordu? Bu sabah mutfakta olanlar onu soğuk bir dehşetle doldurmuştu. Fark edilmek istemiyor olamazdı. Bu ailelerini paramparça ederdi. Aileleri dindar Hristiyanlardı. Böyle bir şeye omuz silkmezlerdi. Aileleri evlilik öncesi cinsel ilişkiye inanmazdı, hele kardeş olarak büyüttükleri iki çocuk arasında cinsel ilişkiye hiç inanmazlardı. Bu dine küfürdü ve yine de eve geldikten sonraki bir gün içinde keşfedilmeye lisede hiç olmadıkları kadar yakındılar. Aklından ne geçiyordu? Hayatlarını mahvedecekti ve aileleri asla eskisi gibi olmayacaktı. Neden böyle aptalca risklere giriyordu?

Aile Planlaması Merkezi'ne girdi, kendisine bir anketin yer aldığı bir pano verildi ve oturdu. Cinsel olarak aktif miydi? *Evet.* (Ama isteyerek değil.) Cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olma ihtimali var mıydı? *Evet.* (Üste ne halt yediğini kim bilebilirdi ki?). Ne için buradaydı? *Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test, ertesi gün hapı ve doğum kontrolü.*

Bekleme odası dolu değildi, bu iyiye işaretti. Telefonunu çıkardı ve eşyalarının fotoğrafını çekip ne yapmalarını istediğini soran Meg ve Reese'le grup mesajlaşmasını gözden geçirdi. Reese ve Meg ile üniversite birinci sınıfta Cebir dersinde tanışmış ve gerisi tarih olmuştu. Yurttan taşındılar ve dört yıl boyunca kalacakları bir ev kiraladılar. Reese ve Meg üniversiteden yeni mezun olmuşlardı ve ikisi de kariyerlerinde mutluydular. Üçlünün içinde en başarısız olan kesinlikle oydu. Onu okula geri dönmesi için teşvik ettiler, daha iyi işler önerdiler ve iyi, namuslu erkeklere yönlendirdiler ama hiçbirisi kalıcı olmadı. Arkadaşları ellerinden geleni yaptılar ama onu iyileştiremediler. Kısa boyluydu

Motivasyon patlamaları yaşıadı ama çabuk söndü ve vasat haline geri döndü. Taşınmalarına şaşmamalı. Onları geride tutuyordu. Reese nişanlıydı ve Meg iki yıldır aynı adamla birlikteydi. Onlar evlenecek, çocuk sahibi olacak ve kariyerlerinde başarılı olurken, o eve taşınacak ve annesinin ölümünü izleyecekti.

"Violet Carr?"

Telefonunu cebine koydu ve sabırsız bir bakışla onu arka tarafa yönlendiren hemşireye yaklaştı. Hemşire daha önce ankette cevapladığı soruları tekrarladı, tarttı ve soyunup doktoru beklemesinin emredildiği bir odaya yönlendirdi.

Beklerken, Reese ve Meg'e eşyalarını ne yapacakları konusunda cevap vermeye devam etti. Tanrım, oraya vardığında her şeyi halletmiş olacaktı. Uçuşları kontrol etti ve fiyatı görünce irkildi. Bu hafta Salt Lake City'ye uygun fiyatlı uçuş yoktu. Kredi kartı ekstresini kontrol ederek ne kadar boşluk kaldığını gördü. Bilet, kredi kartlarından birinin limitini dolduracak ve diğerlerinde endişe verici derecede küçük bir marj bırakacaktı. En kısa zamanda bir işe ihtiyacı vardı.

Ekranda tanımadığı bir numara belirdi. Görmezden geldi ve numara bir dakika sonra yeniden belirdiğinde kaşlarını çattı. Utah ya da Teksas numarası değildi, bu yüzden tekrar reddetti. Titredi ve kucağına örtülen ince kâğıt çarşafın altında bacaklarını birbirine kenetledi. Bu odaları neden bu kadar soğuk yapmışlardı?

Babamın numarası ekranda belirdiğinde, cevap vermeden önce kapalı kapıya baktı.

"Hey, baba."

"Neredesin?"

Sarsıldı. "Jesse?"

"Seni iki kez aradım."

Onun numarasını nereden bilebilirdi ki? Ve neden onun aramasına cevap versin ki? "Ne istiyorsun?"

"Bir saatten fazladır yoksun. Neredesin?"

"Babamın bana ihtiyacı mı var?"

"Neredesin?"

Kapı açıldı ve elinde bir pano ve gülümsemeyle bir doktor içeri girdi.
"Violet Carr?"

Telefonu kapattı. "Evet. Selam."

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu doktor.

"Güzel," dedi ve telefon çalmaya başlayınca sessize aldı. "Özür dilerim."

Telefonu çantasına attı ve kızgınlığını üzerinden atmaya çalıştı. O burada işlerini halletmeye çalışırken, adam onun izini bulmaya çalışıyordu. Nerede olduğu neden umurundaydı ki? Onun bir köprüden atlayacağını mı düşünüyordu? Öfkesini dizginledi ve seks hayatı hakkında daha fazla ayrıntı isteyen doktora odaklandı.

Eve yaklaştığında, araba yolunda toplanmış küçük bir kalabalık gördü. Bay Popüler mahkemeyi yönetiyordu. Garaja park edebilmesi için herkes kenara çekildi. Tanıdık yüzlere bakarak geçerken el salladı. Arabayı kapatırken kalbi sıkıştı. Dışarı çıkıp onlarla sohbet etmesini bekleyeceklerini biliyordu ama hiç bu kadar sosyalleşmek istememişti. Yine de, görünüşü korumak gerekiyordu.

Garajdan çıkarken zihinsel olarak hazırlandı. Hemen bir kucaklaşma ve öpüşme turunun içine çekildi. Jesse'yle aralarında sadece bir yıl olması, farklı gruplarda olsalar da birbirlerinin arkadaşlarını tanıdıkları anlamına geliyordu. Jesse yapabildiği her sporu yaparken, o arkadaşları tarafından öğrenci yönetimine çekilmiş ve sonunda okul gazetesinde yoğun bir şekilde yer almıştı. İçine kapanık ya da dışa dönük değildi, ikisinin arasında bir yerdeydi. İlgi odağı olmak istemiyordu ve

perde arkasında kalmayı tercih etti. Tüm bunlar üçüncü yılında değişti. Jesse ilişkilerini değiştirdiğinde kız herkesten uzaklaştı. Jesse onu kendi dünyasına hapsetmiş, kimsesi kalmamıştı ve bu yüzden onu asla affetmeyecekti.

Brody, "Tanrım, Vi, çok *iyi* görünüyorsun," diye söylendi.

Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun."

Bir kolunu kızın omzuna attı ve onu kendi tarafına çekti. "Akşam yemeği mi?"

Jesse karşılarında duruyordu. Koyu renk güneş gözlüklerini taktığı için yüz ifadesini okuyamıyordu ama olanlardan hoşlanmadığı izlenimini edinmişti. Bu iyi bir şeydi. Onu kızdıran her şey onu mutlu ederdi. Cinsel ilişkileri başlamadan önce bile her zaman aşırı korumacı bir ağabey olmuştu. İlk yılında, onu erkek arkadaşı Tucker'la yakaladığında çılgına dönmüştü. O gün her şey değişmişti.

Jesse'yi görmezden geldi ve Brody'ye özür dileyen bir gülümseme verdi. "Üzgünüm, çok yorgunum ve Lynne ile vakit geçirmem gerekiyor."

"Doğru." Brody ayıldı ve başını eve doğru salladı. "Annem döndüğünüzü duymuş. Beni buraya bir güveçle gönderdi."

"Ah, bu çok tatlı."

"Burada ne kadar kalacaksın?" Marissa sordu.

Jesse'nin yanındaki kıza odaklandı. Marissa onun ortaokuldaki kız arkadaşığıydı ve onu asla unutamamıştı.

"Emin değilim," dedi.

Marissa, "Jesse geri taşınacağınızı söyledi," diye ısrar etti.

Askeri duruşu çok iyi olan Jesse'ye baktı. "Evet, öyleyim." "İş mi arıyorsun?"

"Nerede çalışıyorsun?" diye sordu.

"Annemin dükkanında."

"Bunu kabul edebilirim."

Yolun kenarında durup hayattan konuşurlarken saatler geçti. Jesse'yle ilgili masum sorulardan kaçınmak için yıllarca bu insanlardan kaçmıştı ama onlar konuşurken kendini rahatlamış ve gülerken bulmuştu. Kendisini uzun zaman önce mazur görmüş olmasına rağmen ona sürüden biriymiş gibi davranıyorlardı. Jesse'nin hayatında yarattığı pisliğin gölgesinde kalmış anıları gündeme getirdiler. Jesse dünyasını grinin tonlarına boyadığında umutları ve hayalleri ölmüştü. Onu dışlanmış biri haline getirmişti. İnsanlarla gerçek bağlar kuramıyordu çünkü kendisine neler olduğunu kimsenin bilmesine izin veremiyordu.

Marissa tüm arkadaşlarının evliliklerini öğrenirken, geri döneceği için işine yarayacak zihinsel bir akış şeması oluşturdu. Hepsi arasındaki kolay dostluk, endişelerini yok etmiş ve kendisini neredeyse normal hissetmesini sağlamıştı. İnsanlar gelip gidiyor, o da hepsiyle bir araya gelmek için planlar yapıyordu ve Tanrı'ya yemin olsun ki sözünü tutacaktı. Jesse gençlik yıllarını mahvetmiş olabilirdi ama onun geleceğini de mahvetmesine izin veremezdi. Her şeye yeniden başlayacaktı. Onu destekleyen insanlar vardı, ona yardım etmek ve onunla yeniden bağlantı kurmak isteyen insanlar. Hiçbiri eve taşınmasının utanç verici olduğunu düşünmüyordu. Geri döndüğü için heyecanlıydılar. Son kişi de gittiğinde güneş batmıştı ve Jesse'yle birlikte turuncu sokak lambalarının altında kalakalmışlardı.

"Bugün nereye gittin?" diye sordu.

Kız ondan uzaklaştı.

"Vi."

Cipin yanından geçti ve eve açılan kapıya uzanırken garajın yıkıldığını duydu. Adam yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi.

"Ne?"

"Nereye gittin?" diye sordu. "Sana markete gideceğimi söylemiştim."

Arabanın içine baktı. "Çantaların nerede?"

Şerefsiz. "Bırak gideyim."

Onu kendine çekti. "Nereye gittin?" Kadın çenesini kaldırdı. "Planlı Ebeveynlik."

Adam sertleşti. "Ne için?"

Ona yumruk attı. "Ne için? Ciddi misin sen?" Ondan uzaklaştı. "CYBH testi yaptırdım ve ertesi gün hapı aldım, ahmak."

"CYBH testi mi?"

"Üssünüzde ne halt ettiğinizi bilmiyorum!"

Kaşlarını çattı. "Başka kimseyi becermiyorum."

"Siktir git," diye bağırarak eve girdi ve kapıyı adamın suratına çarpmaya çalıştı.

Kafasını ebeveynlerinin yatak odasına soktu ve onların duş sesini duydu. O da aynısını yapmaya karar verdi ve soyunup spreyin altına girmeden önce her iki kapıyı da kilitledi. İki gündür Teksas'taydı ama sanki iki hafta geçmiş gibi hissediyordu. Akıllı bir şeyden diğerine gidip geliyordu. Yapması gereken çok şey vardı. Utah'taki hayatını toparlamalı, Lynne'le mümkün olduğunca çok vakit geçirmeli, Jesse'nin zorbalıklarından uzak durmalı ve bir iş bulmalıydı. Utah'a giderek iki amacını birden gerçekleştirebilirdi: yarım kalmış bir işi tamamlamak ve Jesse'den kaçmak. Jesse'den kaçmak onun için her şeyden önemliydi.

Giyindikten sonra tekrar ebeveynlerinin odasına gitti ve Jesse'yi annesinin yanında otururken buldu. Alçak sesle konuşuyorlardı ve Lynne'in yüzü endişeyle çizilmişti. Onları yalnız bırakmak için geri çekildi ve birinin çarşaflarını getirip ikinci yükü astığını gördü. Yatağını hazırladıktan sonra yemek odasına gitti ve babasını masada yemek yerken buldu.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Evet." Elini yüzünde gezdirdi. "Arkadaşlarının geldiğini görmek güzel."

"Onlar Jesse'nin arkadaşları." "Ve senin."

Bugün yaşadıklarından sonra bunu reddedemezdi. Kollarını bir sandalyenin arkalığına dayadı. "Marissa bana annesinin dükkânında bir iş ayarlayabileceğini söylüyor."

Babam kaşlarını çattı. "Çalışmana gerek yok."

Bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum," dedi rahatsız bir şekilde.

"Violet."

İki elini de havaya kaldırdı. "Sana söyledim, başımı belaya soktum." "Ne kadar lazım?"

"Hayır, baba."

"Anlat bana."

"Faturalarımı ödemeni istemiyorum."

"Şu anda çalışmanı istemiyorum. Lynne'in bize burada ihtiyacı var." Yüzünü buruşturdu.

"Bana ne kadar olduğunu söyle."

Elini salladı. "Şu anda ihtiyacım yok." "O zaman bir figürün olduğunda bana haber ver."

Onun yanındaki koltuğa oturdu ve önündeki yemeği yemek için bir çatal aldı. "Brody'nin annesinin güveci mi?"

"Evet."

"O bir melek." "Brody iyi bir adam."

Yemeğin ortasında durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Brody." Babam bir brokoliyi mızraklarken biraz rahatsız görünüyordu.

"İyi bir işi var ve babası öldükten sonra annesine baktı."

"Baba," dedi bastırarak. "Sadece söylüyorum."

Başını iki yana salladı. "Vay canına."

Jesse babamın diğer tarafına oturunca masadan kalktı. Koridora yöneldi ve Lynne'in yatakta doğrulduğunu görünce rahatladı.

"Anne?"

Lynne ona hoş bir gülümseme verdi. "Merhaba, tatlım."

Yanına oturdu ve onu yakından inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

Lynne onun sorularını duymazdan geldi ve dizini okşadı. "Babam bana eve taşınacağınızi söyledi?"

"Evet."

"Utah'ta işe yaramadı mı?" Lynne seıpatik bir şekilde sordu. Başını iki yana salladı.

"Yrmediği için zgnm ama eve döndüğün için mutluyum. Ben gittikten sonra babamın arkadaşa ihtiyaçı olacak."

İrkildi. "Lütfen böyle konuşma. Bunu henüz sindiremedim."

"İyi olacaksın."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu nasıl söylersin?"

Lynne onun çenesini kavradı. "nk seni tanıyorum. Sen iyi kalpli, mantıklı bir kızsın. Ne zaman havlu atıp eve döneceğini biliyorsun. Babanın ihtiyaçı olan kaya sen olacaksın."

Lynne'in kendisi hakkındaki görüşüne inanmak istiyordu ama bunun yanlış olduğunu biliyordu. Kendini bile savunamazken babası için nasıl bir kaya olabilirdi? Ve Lynne'in sahip olduğuna inandığı iyi kalbi uzun zaman önce Jesse tarafından bozulmuştu.

"Utah'ta yapacak çok işiniz var mı?"

Başını salladı. "Sanırım geri dönüp her şeyi halletmeliyim. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Bu hepimizin içini rahatlatacak ve sen döndüğünde Florida'ya gidebiliriz!"

"Florida mı?"

"Evet, o geziyi hatırlıyor musun? En iyisiydi! Okyanusta yüzmek, biraz güneşlenmek istiyorum. Bu, senin ve Jesse'nin evde olmasından sonra yapılacaklar listemde ikinci sırada. Sen ne dersin?"

"Florida'ya gitmek kulağa harika geliyor."

Lynne gülümsedi. "Geri döner dönmez ayarlamaları yaparız. Utah'taki işleri ne kadar çabuk hallederseniz, o kadar çabuk gidebiliriz." "Harika."

"Ne kadar kalacağını düşünüyorsun?"

"Emin değilim ama arkadaşlarım şimdiden eşyalarımı toplamama yardım ediyor."

Lynne'in kaşları birbirine çatıldı. "Arabanı buraya nasıl getireceksin? Yoksa satacak mısın?"

"Toparlanıp buraya getireceğim." "Bu çok uzak, Violet."

"Bir ya da iki günümü alır," dedi omuz silkerek.

Bunu dört gözle bekliyordu. Kafasını toparlamak ve her şeyi kabullenmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Jesse de seninle gelmeli," dedi Lynne.

Sarsıldı. "Hayır! Ben hallederim."

"Violet," Lynne dedi, sondaj çok daha fazla gibi ve Anne hatırladı. "Bunu tek başına yapmanı istemiyorum."

"Yirmi üç yaşındayım!" "Yani?"

Daha fazla bahane bulmak için çabalarken, "Ne zaman gitmek istiyorsun?" sorusunu duydu.

Döndüğünde Jesse'nin kapı pervazına yaslandığını gördü. Bir süredir orada duruyormuş gibi görünüyordu.

"Ben iyiyim," dedi düz bir tonda ve gözleriyle ona çekip gitmesini söyledi. "Uçuş rezervasyonunuzu yaptırdınız mı?" diye sordu, hiç de korkmamıştı onun tarafından.

"Hayır, ben-"

"Ben yaparım."

Adam koridorda gözden kaybolduğunda kadın yataktan fırladı. "Hey!"

Lynne kıkırdadı. "Siz ikiniz," dedi sevgiyle. "Hep didişirsiniz."

Buna itiraz edebilirdi ama ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı. Jesse'nin odasına girdi ve onu elinde telefonuyla yatağın kenarında otururken buldu. O içeri girince başını kaldırdı.

"Sabah ilk iş gitmek ister misin?" diye sordu. Öfkeden başı dönüyordu. "Benimle gelmiyorsun."

"Annem o kadar yolu tek başına gitmeni istemiyor. Babam da izin vermez."

"Ben büyüdüm!"

"Biraz uyumak istiyorum. Saat 10 uçağına ne dersin?"

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Benimle gelmiyorsun," dedi.

"Dur," dedi hafifçe kaydırırken. "Bence sabahın ortasında yola çıkmalıyız."

"Jesse!"

Yukarı baktı. Gözlerindeki yırtıcı parıltı kızın kafa derisini diken diken etti.

"Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, annemle o kadar çabuk evde oluruz. Florida'ya gitmek istiyor ve onu durduran tek şey sensin. Eşyalarını alıp geri döneceğiz. En fazla üç günlüğüne gideriz."

"Orada ne yapmam gerektiğini bilmiyorsun!" Her zamanki gibi onun planlarını ele geçiriyor ve mahvediyordu.

"Oraya vardığımızda bununla ilgileneceğiz."

Telefonunu kaptı ve arkasına sakladı. "*Biz diye bir şey yok.* Bunu tek başıma yapıyorum."

Ayağı kalktı. "Değilsin. Telefonu bana ver."

Ailesi yanında olduğu için kendini bir nebze güvende hissediyordu. "Annemin sana burada ihtiyacı var" derken kapıya doğru bir adım attı.

"Annem ikimizi de burada istiyor. Ne kadar erken gidersek, o kadar erken dönüp keyfimize bakabiliriz."

"Eğlenmek mi?" diye boğuldu.

Gözleri kısıldı. "Oyalıyorsun."

Evet, oyalanıyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışıyordu, hayatının zaten sahip olduğundan daha fazlasını işgal etmesine izin vermiyordu. "Sen-"

Vücuduyla onu oraya sabitlemeden önce onu duvara doğru itti. "Çekil üstümden," diye tısladı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi, sesi aynı derecede alçaktı. "Sinir krizi geçirebilirsin ama annem ve babam bana destek olacak. O uzun yolculuğu tek başına yapmayacaksın."

Ona ters ters baktı. "Yönetimi ele geçirmeye çalışıyorsun!"

Gözleri kızın yüzünde gezindi ve sonra dudaklarına odaklandı. "Teslim olabilirsin ya da dövüşebiliriz. Her iki durumda da ben kazanacağım."

Orospu çocuğu. Kız ne kadar direnirse dirensin, o her zaman galip geliyordu. Koşullar onu sıkıştırıyordu ama her savaşı kazanamazdı. Eninde sonunda gitmesi gerekiyordu ve o da hayatına devam edecekti. Telefonunu fırlatırken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Telefonun halının üzerinde yuvarlanışını dinlerken adam kılını bile kıpırdatmadı. Bu savaşı kaybetmişti ama elinden gelse daha fazlasını kaybetmeye de niyeti yoktu.

"Madem ısrar ediyorsun," diye söylendi.

"İstiyorum," dedi, gözleri hâlâ kızın ağzındaydı.

"Sen bilirsin." Biletleri ayırtmak istiyorsa, parasını ödeyebilir ve kredi kartına bir nefes aldırabilirdi.

"Kuşluk vakti mi?" diye sordu, sesi alçak ve hırıltılıydı. "Evet. Şimdi geri çekil."

Bir an için hareket etmedi. Oturma odasındaki televizyonu ve ebeveynlerinin yatak odasından gelen Lynne'in hafif horlama sesini duyabiliyordu. Adamın yüz ifadesini okuyamıyordu ama aralarındaki ereksiyonu hissediyordu. Bir hamle yapması için ona sessizce meydan okudu. Ebeveynlerinin hediyesiyle kendisine dokunursa onu hadım edecekti.

Elini uzattı ve kızın saçlarını parmakladı. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklar testin negatif çıkacak. Seni böyle bir riske atmak istemem."

Kız bunu sindiremeden, adam telefonunu almak için ondan uzaklaştı.

"Biletleri ayırtacağım."

Onun odasından çıkıp kendi odasına girdi ve kapıyı kilitledi.
Ona yaslandı, ellerini yüzüne kapattı ve çığlığını bastırdı.

OceanofPDF.com

DÖRT

"BU, soğuktan kurtulmak için güzel bir mola olmalı," dedi babam.

"Alaska'da iki yıl mı? Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"O kadar da kötü değildi," dedi Jesse. "Ama evde olduğum için mutluyum."

Havaalanına gidiyorlardı ve saatin erken olmasına rağmen babam ve Jesse fazlasıyla neşeliydi. Her geçen saniye daha da kötüleşen bir baş ağrısıyla uyandı.

"Violet'in taşınmasına yardım etmek için burada olmana sevindim," diye devam etti babam. "Elimden gelse ben de ona yardıma giderdim."

"Sorun değil. Benim için sorun değil," dedi Jesse kolayca.

Onun koltuğunun arkasına ters ters baktı. Kendisi nankör gibi görünürken Jesse her zaman brownie puanları kazanıyordu. Annesi ve babası Jesse'nin bu yolculukta ona eşlik etmesinden dolayı açıkça rahatlamışlardı. Utah'ta yeniden toparlanmayı umuyordu ama şimdi planı suya düşmüştü. Gecenin büyük bir bölümünü durumunu her yönden inceleyerek, bir çıkış yolu bulmaya çalışarak geçirdi ama hiçbir çıkış yolu yoktu. Jesse'nin dün gece gizlice odasına girmesini bekliyordu. Ebeveynlerinin varlığı geçmişte onu durdurmamıştı, ama mucizeler mucizesi, onun tarafında kalmıştı. İyi bir uyku çekebilmesi için ona önceden haber veremez miydi? Uykuya dalmaya çalıştı ama Jesse'nin sesi onu uyanık tuttu.

Babam arabayı kaldırıma çektiğinde, dışarı çıktı ve kapıyı gereğinden fazla bir güçle çarptı, kimse fark etmedi. Babam ona tek koluyla sarıldı.

"Toparlan ve hemen eve git." Kadın adamın belini sıktı ve tam uzaklaşmak üzereydi ki adam ekledi: "Jesse'ye de zorluk çıkarma."

Başını kaldırdı. Tartışmak için ağzını açtı ama babam onu duymazdan geldi ve Jesse'nin sırtını sıvazladı.

"Bunu yaptığın için teşekkürler. Ona göz kulak ol," dedi babam. "Tabii ki."

Onlardan uzaklaştı ve check-in kioskuna yöneldi. Seyahat programının ayrıntılarını bilmediğini fark etmeden önce ekrana dokundu. Orada dururken, iri bir el yanından uzandı ve yazmaya başladı. Jesse biletlerini alıp çantasını ve sırt çantasını teslim ederken dişlerini sıktı ve kenara çekildi. Jesse TSA'ya doğru yöneldiğinde, Jesse'nin sabırsızlanıp onsuz devam edeceğini umarak arkasından gitti. Ama öyle olmadı. Sabırla bekledi ve onun yanında kaldı. Güvenlikten geçer geçmez en yakın kafeye doğru yola koyuldu. Tam siparişini bitirdiği sırada Jesse kendi içeceğini ve iki kahvaltılık sandviçi de ekledi. Jesse kredi kartını verene kadar ona ters ters baktı. Kendisini daha iyi hissettirecek kahveyi beklemek için tezgâhın sonuna giderken ona teşekkür etmedi.

Kız dikkatle baristaya bakarken Jesse, adamın biri kahvesini alabilsin diye onu kenara itti.

"Arkamızdaydı," diye homurdandı.

Jesse, "Sade kahve sipariş etti," diye açıkladı.

Kafasını kaldırdığında adamın kendisine gülümsediğini gördü. Kaşlarını çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin." Saçlarını geriye doğru taradı. "Hâlâ sabah insanı değilsin."

Ondan uzaklaştı ve tökezleyerek bir masaya çarptı. Kadın şaşkın çiftten özür dilerken Jesse onu kolunun altına aldı ve kendine doğru çekti.

"Seni beladan uzak tutacak birine ihtiyacın var."

Adamın sert karın kaslarına dirsek attı. "Sen bir belasın. Kendi başıma gayet iyiydim!" "Tartışılır, bebeğim."

"Beni arama-"

"Violet için buzlu karamelli kahve!" diye seslendi barista.

İçkisini almak için ara verdi. Pipetini soktu ve bir yudum aldı. Diğer her şey kaybolup gitti. Tam dükkândan çıkmak üzereydi ki Jesse onu kolundan yakaladı.

"Birlikte kalıyoruz," dedi.

"Ben çocuk değilim," diye mırıldandı pipetinin etrafında. "Bazen çocuk gibi davranıyorsun."

"Kendi adına konuş," diye karşılık verdi ama içkisine çok dalmış olduğu için bunu yeterince sıcak bir şekilde söyleyemedi. Kahve damarlarında hızla dolaşp duyularını uyandırırken gözlerini kapattı. Sabah kahvesini içene kadar sağır ve dilsizdi.

Jesse içkisini ve yiyeceğini aldıktan sonra kapılarına doğru ilerledi. Uçağa binış saatine otuz dakikadan az bir süre kala oturdular. Jesse'den beş altta bir koltuk seçti ve Jesse kalkıp onun yanındaki koltuğa oturduğunda Jesse ona hoşnutsuz bir bakış attı. Cidden. Sinir bozucu olmanın ötesindeydi. En iyi yaptığı şeyi yaptı ve kahvesini yudumlayıp insanları izlerken onu görmezden geldi. İncelenecek epeyce ilginç karakter vardı. Tepeden tırnağa tasarımcı etiketleri giymiş bir kadın kasıla kasıla yanından geçti. Yaz mevsimi olmasına rağmen palto, eşarp ve şapka giymişti. Antarktika'ya gidiyor olmalıydı. Pijama giyen ve en az onun kadar yorgun görünen birkaç kişi yanından geçip gitti. Androjen kıyafetler giyen bir grup hippî, memnun gülümsemelerle yanından geçip gitti.

Austin, şehrin sloganı olan *Austin'i Tuhaf Tut'a kendini adanmış* eklektik bir insan topluluğuna ev sahipliği yapıyordu. Austin dünyanın müzik başkentiydi ve birçok yaratıcı ve teknisyene ev sahipliği yapıyordu. Austin, kayalık tepelerle çevrili bir nehir havzasında yer alan güzel bir şehirdi. Austin'deki hava, Güney misafirperverliği, gelenek ve eski okul değerlerinin alt akımı ile rahat ve açıktı.

Bir grup kız yanından geçerken dikkatini çekecek kadar yüksek sesle gülüyorlardı. Gözleri Jesse'nin üzerindeydi. Jesse'ye baktı ve içten içe homurdandı. Yemek yemekle o kadar meşguldü ki, kendisini bir menüdeymiş gibi süzen bu liselileri fark etmemişti. Güçlü, klasik yüz hatları kadınları aptallaştırıyordu. Evet, yakışıklıydı ama kalbi simsiyahtı. İnsanlar bir bilse... Aklına Marissa'nın dün onun dikkatini çekmek için elinden gelen her şeyi yaptığı bir görüntü geldi. Jesse okuldayken pek çok kızla çıkmıştı ama son sınıfta kimseyle çıkmamıştı.

Onunla konuşmak istemiyordu ama merakına yenik düştü. "Sen eve her geldiğinde Marissa da geliyor mu?"

Adam ona döndüğünde çok yakın olduğunu fark etti. Koltuğunun izin verdiği kadar uzağa kaydı, ki bu bir santimden fazla değildi. Aptal, küçük, rahatsız havaalanı koltukları.

"Marissa ve ben arkadaşız. Bunu biliyorsun," dedi.

"O seni bu şekilde görmüyor."

Ona tuhaf bir bakış attı. "Kıskandın mı?"

Kadın gözlerini kırıştırdı. "Kıskanmak mı?"

"Neden onu soruyorsun?"

"Bence ikiniz harika bir çift olurdunuz." Durakladı ve sonra ekledi, "Ve eğer sende biraz varsa, beni rahat bırakırsın."

Adam ona doğru eğildiğinde, kadın gerildi.

"Kimse seninle kıyaslanamaz." "Sen hastasın."

Daha da yaklaştı. Eli onu tokatlamak için kaşınıyordu.

"Bana hasta oluyorsun," dedi gözleri kızın yüzünde gezinirken. "Bunu inkâr edemezsin, seni o kadar sert boşalttığımda çılgılık bile atamazsın."

Kalbi utanç içinde kıvrılırken bile amcığı kasıldı. İçinde tahrik ve öfke savaşıyordu. Adamın ağzı, kadının vücudunda uyandırdığı tepkiyi biliyormuş gibi kıvrıldı. Onun ukala suratına kahve dökmeyi düşündü ama bu fedakârlığa degeceğinden emin değildi. Sonunda gözlerini ondan kaçırdı.

"Senden nefret ediyorum."

"İstemiyorsun," dedi dumanı tüten kahve fincanının kapağını kaldırırken. "İstiyorsun ama yapamıyorsun."

"Yaptığım zaman bana yapmadığımı söyleme," diye tısladı. "Yanıldığını kanıtlamamı ister misin?"

"Bana dokunursan seni öldürürüm." Adamın sade kahvesinin kokusu yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Hava bu kadar sıcakken nasıl sıcak kahve içebiliyorsun?" Kar yağıyor olsa bile yine de buzlu kahve sipariş ederdi.

"Hayatımın sonuna kadar sıcak kahve içeceğim. Soğuğu hala hissedebiliyorum."

"Ne?"

"Alaska'dayken sığağın her türlüüne değer vermeyi öğreniyorsun." "Bir kutup ayısı tarafından yenmemiş olman çok kötü," diye mırıldandı.

"Eğer beni bir kutup ayısı yerse, seni kim yer?"

Plastik bardağını sıktı, bu da kapağının açılmasına neden oldu. "Kapa çeneni!"

Gözleri fincanın kenarından ona gülüyordu. "Çok alıngansın," diye alay etti.

Yakınına eğildi ve adam gerildiğinde memnun oldu. Yüzündeki o lanet sırtışı silmek istiyordu. Mırıldanırken gözlerini ağırlaştırdı, "Yatak odasında ne yaptığını bilen pek çok erkekle tanıştım. Kendine bu kadar güvenme."

Ayağa kalkmaya hazırlanırken elini sandalyenin koluna koydu ama kalçasına kenetlenen el onu durdurdu.

"İnsanların içinde cesursun bebeğim," dedi düz bir ses tonuyla ve ipin ucunda olduğu konusunda onu uyardı.

Onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğu umurunda bile değildi. Etrafta yüzlerce insan vardı. Ona bir bok yapamazdı. "Çek ellerini üzerimden."

Parmakları büküldü. "Bu bana şunu hatırlattı. Babamın Brody hakkında söylediklerini duydum."

"Ne?"

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Yapma."

İpeksi uyarı onu gerginleştirdi. "*Ne yapmayayım?*"

"Biliyorsun," dedi adam elindeki fincanı yere bırakıp kalabalığı taradıktan sonra ona dönüp bakarken. "Beni test etme."

"Sen lanet bir psikopatsın!"

Omuz silkti. "Belki de."

"Belki diye bir şey yok. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. İstersem Brody ile çıkarım!"

Kalçasındaki elin saçlarına gitmesine ve onu kavramasına hazırlıklı değildi. Ağzını açtığı anda, adamın dudakları onunkilerle çarpıştı. Diğer eli yanağında gezinerek, öpücüğe karşı koyduğunu yoldan geçenlerden gizledi. Derinlere indi, ağzına yabancı tatlar soktu, dilinde kalan karamel tadını etkili bir şekilde iptal etti.

"İhtiyacın olan şeyi sana verebilirim," dedi ağzına karşı ve alt dudağını ısırdı. "Aramıza kimse giremez."

Elini göğsüne vurdu, onu bırakmayı reddedince tırnaklarını göğsüne geçirdi. "*Biz diye bir şey yok.*"

"Biz diye bir şey hep vardı, sen sadece bunu göremeyecek kadar inatçısın." "Bırak gideyim."

"Şimdilik," diye fısıldadı ve onu bırakmadan önce yanağına nazik bir öpücük kondurdu.

Hemen ayağa fırladı. Uzaklaşırken "Korkak" sesini duydu.

Bu onu durdurdu ama arkasını dönmedi. Ellerini yumruk yaparak banyoya doğru yürüdü. Kendini bir kabine attı, oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Nasıl oluyor da her zaman ondan daha iyi oluyordu? Ona haddini bildirmesi, onu kıvrandırması ve yaptığı her şey için pişmanlık duyması gerekiyordu. Bunun yerine, hâlâ ipleri elinde tutuyor ve onu iğnelemeye devam ediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sarsılmıştı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Tonlarca pisliği susturmuştu. Onu diğerlerinden farklı kılan neydi? Başlangıç olarak, kimse onun yaptıklarına cesaret edemiyordu. Jesse tahmin edilemezdi ve büyük, haksız bir avantaja sahipti. Onu on üç yaşından beri tanıyordu ve yıllar boyunca öğrendiği her şeyi ona karşı kullanmıştı. Orospu çocuğu. Ondan daha iyi olmalıydı ama nasıl? Her şey onun bir saldırı planlayamayacağı kadar hızlı geliyordu. Adam en iyi yaptığı şeyi yapıyordu; onu dengede ve savunmada tutuyordu. Piç kurusu.

Banyoda ne kadar kaldığından emin değildi ama dışarı çıktığında herkes uçağa bindiği için kendi bölümlerindeki koltukların çoğu boşalmıştı. Çantasını alırken Jesse'ye bakmadı. Reese'in onları havaalanından alacak olan nişanlısı Abel'e mesaj attı ve sırada beklerken hemen cevap aldı. Jesse'nin bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde yanında durduğunun farkındaydı. Tırnaklarını onun yüzünde gezdirmek istiyordu.

Uçağa binmek için beklemek sonsuza kadar sürecekti gibiydi. Sırasına ulaştığında, sıranın üç kişilik olmadığını görmek onu üzdü. Aralarına oturması için yabancıyla pazarlık yapmayı umuyordu. Ama olmadı. Jesse'den uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ama bir kez daha kaçış yoktu. Jesse yanındaki koltuğa otururken o da pencere kenarındaki koltuğa çöktü. Üç gün içinde ikinci kez bir uçaktaydı ve yanında üvey kardeşi vardı. En çılgın rüyalarında bile bu senaryoyu hayal etmemişti.

Değişim onun hayatına bir yük treni gücüyle girmişti. Boks ringinde en kötü darbelerden kaçmaya çalışıyordu ama yara bere içindeydi, kanlar içindeydi ve ayakta durmakta zorlanıyordu. Lynne'in ne kadar zamanı vardı? Lynne öldükten sonra babasına ne olacaktı? Birkaç yıl önce emekli olmuş ve Lynne ikinci sınıf öğretmenliğinden emekli olana kadar zamanının çoğunu evi onararak geçirmişti. Odalarındaki haritada gelecekteki yolculuklarını gösteren iğneler vardı ve şimdi... Şimdi her şey öyle bir değişmişti ki Lynne hâlâ aklını toparlamakta zorlanıyordu.

Lynne onun tanıdığı tek anneydi. İki yaşındayken bir gece yarısı onu terk eden biyolojik annesini sadece belli belirsiz hatırlıyordu. Ne bir not, ne bir uyarı. Sadece, bugün var, yarın yok. Babası onun gidişiyle ilgili tek kelime etmemişti. O da babasını örnek almış ve sanki hiç var olmamış gibi davranmış. Babası bir itfaiyeci olduğu için, kendisi çalışırken ona bakmaları için kilise cemaatine büyük ölçüde güveniyordu. Lynne hayatlarına girene kadar evden eve atladı.

Lynne'den önce nasıl kız olunacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Babası onu elinden geldiğince iyi yetiştirmişti ama kadınlar söz konusu olduğunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden ona hiçbir tavsiyesi yoktu. O bir erkek fatmaydı ve kesinlikle popüler değildi. Lynne ona nasıl giyinmesi gerektiğini öğretti ve onu sevgi ve şefkat yağmuruna tuttu, o da buna doyamadı. Jesse annesini yansıtıyordu. Kolunu ona dolamak ya da film izlerken kanepede ona sarılmak onun için doğaldı. Annesinin saçlarıyla o kadar çok oynardı ki Lynne ona saçlarını nasıl öreceğini öğretti ve o da okula gitmeden önce bunu yapardı.

Zaten dolu olan baş üstü kutusunu bir çantayla daha doldurmaya çalışan bir adamı izleyen Jesse'ye baktı. Yüz hatları yürek parçalayacak kadar tanıdıktı. Düşmanı olmadan önce onun en iyi arkadaşıydı. Ona bakmak acı veriyordu.

Jesse ve Lynne ile geçirdiğimiz ilk dört yıl büyüleyiciydi. Dördü sanki hep birlikteymiş gibi birbirlerine uyum sağladılar. Gezilere çıktılar ve

Jesse'yle aralarında sadece bir yaş vardı ve okulda ona göz kulak olacak biri vardı. Her şey cennet gibi görünüyordu. Lynne bir ışık kaynağı ve isteyebileceği en iyi üvey anneydi ve Jesse de en iyi ağabeydi... ta ki ağabey olmayana kadar.

Başını çevirdi ve sanki parçalara ayrılıyormuş gibi hissetmesine neden olan o gök mavisi gözlerini ona dikti. Uçuş görevlileri güvenlik gösterilerine başlarken ve uçak hareket etmeye başlarken arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Kapalı göz kapaklarının ardında geçmişî canlanırken gözleri yaşlarla doldu. Eskiden uyanık oldukları her saati birlikte geçirirlerdi. Karizması okulda popüler olmasını sağlıyordu. Onu kanatları altına almış ve hayatında ilk kez ait olduğunu hissettirmişti. Her şeyi birlikte yapıyorlardı - okula gitmek, kamp yapmak, kiliseye gitmek, aile gezileri ve bunların arasındaki her şeyi. Onun arkadaşları onun arkadaşlarıydı ve tam tersi de geçerliydi. Adam onun her şeyiydi ve adam senaryoyu tersine çevirmeden önce onun da kendisini en az kendisi kadar sevdiğini düşünüyordu. Ne kadar da yanılmıştı.

O onun öcü adamıydı, yatağın altındaki canavardı ve yine de güpegündüz buradaydı. O kadar acımasız ve kalpsizdi ki, kendi tatmini için onun isteklerini görmezden geliyordu. Onun idealist geleceğini küle çevirmiş ve yaptığı her şeyin üzerine karanlık gölgeler düşürmüştü. Azmi ya da hırsı yoktu, bir işte tutunamıyordu ve insanlarla bağlantı kurmakta zorlanıyordu. Bağlılık göstermiyor ve kimseye güvenmekte zorlanıyordu. Jesse ile yaşadıklarından sonra nasıl güvenilebilirdi ki? Jesse'nin yaptığı gibi geçmişî silkip atamamış ve hayatına devam edememişti.

Duygularını kontrol etmeye çalışırken dizleri zıpladı. Büyük bir el kalçasına indiğinde donup kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Saldırgan eli tokatlarken dolup taşan gözlerini kırıştırdı.

"Dokunma bana."

"Neyin var?"

"Doğru olan ne?" diye küstahça karşılık verdi.

"Taşınacağın için mi endişeleniyorsun?"

Uçak yerden ayrılırken dişlerini sıktı ve karnının dönmesine neden oldu. "Bu sorunlarımın en küçüğü." Serseri bir gözyaşını fırçayla sildi. "Annemin kanser olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

"Altı ay."

Sarsıldı. "Altı ay mı? Neden bana söylemedin?"

Onun öfkeli bakışlarını üzerinde tuttu. "Çağrım cevap vermezdin."

"Mesele bu değil."

"Ne anlamı var ki?"

Elleri yumruk haline geldi. "Bana söylenmeliydi." "Neden?"

"Yani, tüm bunları kafamda toparlamak için zamanım vardı. Böylece her şeyin değişeceğini bilecek ve onunla daha fazla zaman geçirecektim..." Duyguları onu ele geçirince sesi kesildi. Sertçe yutkundu ve adamın yüzünü görmemesi için pencereden dışarı baktı. "Bana söylenmeliydi."

Adam elini tutup parmaklarını birbirine geçirdiğinde sarsıldı. Elini çekmeye çalıştı ama adamın tutuşu sağlamdı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Rahatla."

"Ben rahatım!" diye tersledi.

Ona çocukça davrandığını hissettiren kararlı bir bakış attı. İhtiyacı olan ama güvenemediği destekleyici ağabey gibi davranıyordu. Yine kişilik değiştiriyor, amacına yardımcı olacak pozisyon için yarışıyordu, neydi bu? Onun sürekli olarak kötü ya da iyi olmasını istiyordu. İki tarafa da oynamasını kaldıramıyordu.

"Bana dokunmanı istemiyorum."

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Kadın tırnaklarını adamın elinin arkasına geçirdi ama adam kıpırdamadı.

"Jesse."

Adam uyuyor gibi görünüyordu. Elini deneysel olarak bir kez daha çekti ama sadece elleri onun kucağından kendi kucağına geçti. Birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı ve içinde bir şeylerin yırtıldığını hissetti. Jesse çok iyi bir ağabey olmuştu. Ona ne olmuştu böyle?

Gözyaşlarının yakıcılığına karşı gözlerini kapattı. Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışmış, onu duygusal olarak paramparça etmişti. Hayat ona alışması için zaman vermiyordu. Duvarlarını güçlendirecek ya da soğukkanlılığını yeniden kazanacak zamanı yoktu. Bir fırtınanın ortasında soyulmuş ve mahsur kalmıştı. Yapabileceği tek şey kendini toparlamak ve her şey bitmeden yıkılmamayı ummaktı.

Salt Lake City'ye vardıklarında kendini hiç olmadığı kadar kötü hissediyordu. Zihni dakikada milyonlarca kilometre hızla koşarken gözünü kırpacak kadar bile uyuyamamıştı. Neyse ki Jesse yol boyunca uyumuş ve yere indiklerinde uyanmıştı.

Bagaj bölümüne doğru ilerledi ve mümkün olan en kısa sürede bir kahve daha istedi. Jesse çantasını ve kendi çantasını omuzladığında itiraz etmedi. Çift kapıdan gün ışığına çıktıklarında Abel'a mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Hava sıcaktı ama Utah'ta Teksas'taki gibi bir nem örtüsü yoktu. Kaldırımında durdu ve buzlu kahvesini yudumlarken Abel'in arabasını aradı.

"Neden Salt Lake City?"

Adam saçını çekiştirene kadar onun sorusunu duymazdan geldi. "Senin sorunun ne?"

"Neden Salt Lake?" diye tekrar sordu.

"Neden Tuz Gölü değil?"

"Burada olup da Teksas'ta olmayan ne var?"

"Burada *olmayan* şeyle ilgili" derken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Senden ve seni tanıyan herkesten uzaklaşmak istedim." Yüzünü güneşe doğru eğdi. "Şehre aşık olmam da işin bonusu oldu."

"Kaçmak işe yaradı mı?"

Öfke yorgunluğu bastırdı. Ona doğru adım attı, o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordu. Kolonya sürmüyordu ama onun misk kokusunu hiç unutmamıştı. Daha önce, onu kâbuslarla ilişkilendirmeden önce kokusu tanıdık ve rahatlatıcıydı.

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bunun için beni yargılayamazsın."

"Violet?"

Jesse'ye o kadar odaklanmıştı ki Abel'ın kaldırırma yanaştığını fark etmemişti. Camlarını indirmişti ve dikkatle onları izliyordu.

"Abel," dedi sahte bir parlaklıkla ve öfkesini yuttu. Yolcu koltuğuna oturdu ve yanağından öpmek için eğildi. "Beni aldığın için teşekkürler."

Jesse çantalarını bagaja atarken Abel, "Birini getireceğinden bahsetmemiştin," dedi.

"Üvey kardeşim yardıma geldi."

Her zaman nazik olan Abel, Jesse'nin elini sıkmak için koltuğunda döndü. "Ben Abel."

"Jesse."

"Vi'yle birlikte Teksas'a dönecek olmanıza sevindim. Biraz endişelendik."

Kemerini bağlarken "Alaska'ya gitmiyorum," diye homurdandı. "Yine de. Bir çocuğun doğum günü partisinde başın belaya girebilir," dedi Abel.

trafiğe girdi. "Seni destekleyecek birinin olması hepimizin içini rahatlatacaktır."

"Bu ne anlama geliyor?" Jesse arka koltuktan sordu.

Ona sakinleştirici bir bakış fırlattı, o da buna metanetli bir bakışla karşılık verdi.

"Sen onun kardeşisin. Bilmen gerekir," dedi Abel sırtarak. "Yanlış türden dikkatleri üzerine çekiyor ve her zaman başını belaya sokuyor."

"Abel," dedi bastırıcı bir ses tonuyla.

Güldü ve onun elini okşadı. "Bu senin hatan değil Vi."

"Hayır," dedi Vi büyük bir itidalle. "Değil."

"Erkekler onu rahat bırakmıyor," diye paylaştı Abel otoyola çıkarken. "Ve onları sert bir şekilde yere serme eğiliminde. Erkekler bunu pek hoş karşılamıyor."

Arka koltuktan bir şey çıkmadı.

"Bu arada Mason uğradı," dedi Abel yan gözle bakarak. "Ne için?"

"Seni geri almak için sanırım. Reese ona taşınacağınızı söylemiş. Onu aramanı istiyor."

"Eğer onunla konuşmak isteseydim, aramalarına geri dönerdim." Ama onu engellediği için bu zor bir başarıydı. "Herhangi bir soruna yol açmadı, değil mi?"

"Hayır." Sesi değişti. "Annen için zgnm."

Kapının kolunu kavradı ve ani duygu dalgalanmasını durdurmaya çalıştı. Tüm uçuş boyunca zihni, kalbini ağlatan geçmiş anıları tekrarladı. Lynne'i kaybetme düşüncesi bile nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu konuda konuşmaya dayanamıyordu. "Teşekkürler. Mümkün olduğunca çabuk gitmem gerekiyor."

"Biz de bunu düşündük. Elimizden geldiğince yardım edeceğiz." Abel'ın dikkati dikiz aynasına gitti. "Vi'nin bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. Teksas'ta mı yaşıyorsun?"

Jesse, "Ben Hava Kuvvetleri'ndeyim," dedi.

Abel parladı. "Kardeşim orduda."

Son dört yıldır evine doğru ilerlerken onları duymazdan geliyordu. Teksas'a taşınmanın yapılacak en doğru şey olduğunu bilse de

Şu anda, içinde bir çekim hissediyordu. Salt Lake City ona yeni bir sayfa açmıştı. Burada arkadaşlar edinmiş ve yeni bir hayat kurmuştu. Bu şehir onun büyümesine ve iyileşmesine yardımcı olmuştu... ya da o öyle sanıyordu.

Kaçmak işe yaradı mı?

Bir sıcaklık dalgası onu sardı. Kaçmadı, hayatına devam etti. İzinli olarak eve döndüğünde emrinde olsun diye bekleyeceğini mi sanıyordu? Bencil orospu çocuğu. Yaşayacak bir hayatı vardı ve artık geçmişe ya da ona üzümlere hayatını boşa harcamayacaktı.

Onu ve Abel'ı dinlemek onu geriyordu. Jesse'nin hayatına tecavüz etmesinden hoşlanmıyordu. Bu onun hayatıydı. Burada o hiç kimseydi ve böyle kalmasını istiyordu. Ne yazık ki, o ve Abel çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı. Reese'in, Abel'den vermeyeceği bilgileri almasını dinlerken emniyet kemerini sıktı; Abel'le çıkmaya başladıktan sonra birbirlerine uymadıklarını fark etmiş ve onu Reese'le tanıştırmıştı. Abel ona kısa üniversite deneyimini, bazı işlerini anlattı ve Reese onun sözünü kestiğinde uzun süreli randevularına başlıyordu.

"Bu kadar yeter," diye tersledi.

Abel sırtı. "Ailene rapor vermesini istemiyor musun?"

Hayır, *onun* bilmesini istemiyordu. "Dikkatli olmalısın. Benimle birlikte bütün o çılgın birinci sınıf partilerine katıldın. Düğününde yapacağım konuşma için bir sürü cephanem var."

"Bu kadar alıngan olma Vi. Kardeşinle konuşuyorum, erkek arkadaşınla değil."

Pencereden dışarı baktı. "Evet, her neyse. Onu bu saçmalıklarla sıkımayalım. Bir randevu ayarladınız mı?"

"Hayır."

Adamın sesindeki tereddüt notasını fark edince ona döndü. "Ne?"

Omuz silkti. "Biraz daha gecikebilir. Bir ev için teklif verdik."

Doğruldu. "Sen mi yaptın?"

"Evet, ve anladık." Ona kararsız bir bakış fırlattı. "Bir süredir bunu düşünüyorduk. Reese beklemek istedi ama bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı."

Bu, Reese'in taşınmak istediğini ve Meg'in de bunu kabul ettiğini aniden açıklamasını açıklıyordu. Şüphelendiği gibi, herkes yoluna devam ediyordu. Göğsündeki pişmanlık acısını görmezden geldi ve onun kolunu sıktı. "Bu harika bir haber. Senin adına sevindim."

Abel ona hızlı bir bakış attı. "Biliyorsun, istemiyorsan Teksas'a geri dönmek zorunda değilsin. Taşınmamızı erteleyebiliriz ya da bizimle yeni eve gelebilirsin. Bir sürü odamız olacak-"

"Çok tatlısınız ama ben böyle iyiyim," dedi, bir yanı teklifi düşünürken bile.

Hayat onu hala düşünemeyeceği kadar hızlı bir şekilde sürüklüyordu. Anında büyük, hayatını değiştirecek kararlar vermek zorundaydı. Var mıydı, yok muydu? Şehir bu kadar bakir görünürken kalmak cazip geliyordu. Dağların gökyüzüne doğru yükseldiği güzel bir gündü.

"Reese kendini çok kötü hissediyor. Seni kalman için ikna etmeye çalışacak," dedi Abel alçak bir sesle. "Ve bir işe ihtiyacın olduğunu biliyorum. Babamla konuştum. Resepsiyonistimiz doğum iznine ayrılıyor, o yüzden uygun olup olmadığına bakabilirsin."

"Abel." Duygulanmıştı. "Geçmişimi biliyorsun ve yine de ailenin şirketinde çalışmama izin mi vereceksin?"

"Kötü bir işçi değilsin. Sadece henüz doğru işi bulamadın."

Gözleri yaşlarla doldu. Reese, Meg ve adamları onun destek sistemi haline gelmişti. Her şeyi berbat etmişti ve yaşadığı dramı sürekli peşinden sürüklüyordu ama onlar ondan asla vazgeçmemişlerdi. Sadık ve inanılmazlardı ve o anda Teksas'a geri dönmeyi ciddi olarak yeniden düşündü. Burada olsaydı, Jesse izinli olarak eve geldiğinde onu görmek zorunda kalmayacaktı ama ya babası? Lynne'in bir görüntüsü odak noktasına geldi ve kararsızlığı sona erdi.

"İleride bu teklifinizi kabul edebilirim ama şu anda geri dönmem gerekiyor. Bence en iyisi bu."

Abel başını salladı. "Aile her şeydir, ama eğer yürümezse..."

"Evet." Onun kolunu okşadı. "Kapının önünde olacağım."

"Sadece emin olmak istedim," dedi arabayı garaj yoluna çekip motoru durdururken.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Jesse eve doğru ilerlerken Abel çantaları taşımasına yardım etti. O ön basamaklara varmadan kapı açıldı. Reese takım elbisesiyle orada duruyordu.

"Evde ne yapıyorsun? İşte olman gerekmiyor muydu?" diye sordu yaklaşırken.

"Aradım," dedi Reese ve ona sıkıca sarıldı. "Emin misin Vi?"

Kadın sarılmaya karşılık verdi ve onu bir o yana bir bu yana salladı. "Evet. Abel sizinle yaşamama izin vermeyi teklif etti. Siz en iyisisiniz."

Reese geri çekildi ve onun yüzünü aradı. "Hayır mı dedin?"

"Evet, ama bir gün yatılı dadınız olmak için geri dönebilirim."

Reese gözyaşlarını geri kırıptı. "Teksas'a geri döndüğüne inanamıyorum."

"Biliyorum."

Reese'in gözleri onun yanından geçti ve genişledi. "Merhaba."

Jesse elini onun beline koydu. Kadın sertleşti ve Reese'i eşiğin üzerinden geçirerek içeri girmelerini sağladı.

"Şey, *hiiii*," dedi Reese ve ona sert bir bakış attı. "Ben Reese, Violet'ın oda arkadaşım."

Onun gevşek elini sıktı. "Jesse."

Gözleri onun üzerinde gezinirken Reese biraz şaşkın görünüyordu.

"Bu benim üvey kardeşim," dedi ve Reese sarsıldı. "Yardım etmek için burada."

"Ah." Reese bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ve "Lynne senin annen mi?" diye sordu. Başını salladığında Reese'in güzel yüzü sempatik çizgilerle yumuşadı. "Çok özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi.

"Pekala." Reese ellerini birbirine vurdu. "Ne yapmak istiyorsun, Vi?"

"Şimdi başlasak iyi olur," dedi ve zemin kattaki tek yatak odası olan yatak odasına yöneldi.

"Üstümü değiştireyim," dedi Reese ve üst kata çıkmadan önce Abel'a bir öpücük verdi. "Meg ve Trent bu öğleden sonra geliyorlar ve eğer ihtiyacın olursa yarın da müsaitler."

Mutfağın etrafından dolanıp inine yaklaşırken başını salladı. Hazırlıklı olmalıydı ama değildi. Yatak odası yağmalanmış gibi görünüyordu. Meg ve Reese çekmecelerdeki ve dolaplardaki her şeyi boşaltmışlardı, böylece her şeyi görebilecek ve alıp almayacağına karar verebilecekti.

Jesse onun yanına geldi ve "Ne tür bir araban var?" diye sormadan önce bir süre odayı inceledi.

"Bir Jeep," dedi belli belirsiz.

"Orada pek bir şey bulamazsın."

"Bu kadar eşyam olduğunu düşünmemiştim."

"Bu eşyaların dörtte birini bile eve götürmek istiyorsanız bir kamyon kiralamamız gerekebilir."

Ellerini yüzünde ovuşturdu ve arkasını dönüp dışarı çıkma dürtüsüne direndi.

"P e k â l â !" Reese Jesse'nin yanından geçip iki elini havaya kaldırdı.

"Sakin korkma, tamam mı? Benim bir sistemim var."

"Tanrı'ya şükür."

Reese deliliğinin yöntemini açıklarken Jesse odadan çıktı. Mutfaktaki erkek seslerinin gürültüsünü duydu ve Abel'ın

onun hakkında daha fazla bilgi vermemeliydi. Jesse onun lise sonrası hayatı hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Reese'in yardımıyla oda bir kasırga tarafından vurulmuş gibi değil de gerçekten taşınıyormuş gibi görünmeye başladı. Bağışlayacağı ve almak istediği şeyler için yığınlar yaptılar. Bir kamyon kiralaması gerekeceği hemen anlaşıldı ama bu çok pahalı olmazdı, değil mi?

Adamlar Kurtuluş Ordusu'na birkaç kez gittiler, ancak bu, alanı temizliyor gibi görünmüyordu. Dolaptan ya da yatağın altından bir şeyler çıkarıp duruyordu.

"Belki de hareket etmemeliyim," dedi, geldiklerinden daha kötü görünen odaya bakarken.

Reese terli saçlarını gözlerinden silerken, "Yarın yanınıza almak istediklerinizi toplar ve ne büyüklükte bir kamyonu ihtiyacınız olacağını hesaplarız," dedi. "Geride ne bırakırsanız bırakın, Meg ve ben ilgileneceğiz."

Neyse ki Meg ve Trent yemekle birlikte geldiler. Çin yemeğine yumulmadan önce onları çabucak kucakladı ve şöminenin etrafında üç kanepenin bulunduğu oturma odasına çekildi. Herkes tabaklarını kaptı ve ona katıldı. Dikkatlerin çoğu Jesse'nin üzerindeydi, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Arkadaşları ona tuhaf tuhaf baktılar ama geçmişte neden ondan hiç bahsetmediğini sormaktan kaçındılar. Jesse iyi huylu bir Güneyli ve onurlu bir asker taklidi yapıyordu.

Arkadaşlarının onun büyüüne kapılmasını izlerken midesi çalkalandı. Bir politikacı ya da iş adamı olarak çok başarılı olabilirdi. Eğer ordu dışında bir kariyer arıyorsa, istediğini seçebilirdi. Açık dürüstlük maskesi insanların içgüdüsel olarak ona güvenmesini sağlıyordu. Güvenmişti ve bu ona her şeye mal oldu. Onun sesinin tanıdık tınısını dinlemek, bir topun içine kıvrılıp ağlamak istemesine neden oluyordu. On yedi yaşındayken o kadar derin bir ihanete uğramıştı ki, hâlâ kendine gelememişti. Ona olan sevgisini ve güvenini ihlal etmişti ve bu o zamandan beri her ilişkisini lekelemişti.

Arkadaşları onun hakkında komik hikâyeler anlatıyordu, bu da sürekli değişen işleri, başarısız ilişkileri ve yönsüzlüğüyle ne kadar berbat biri haline geldiğini daha da pekiştiriyordu. Trent iş yerinde tanıştıklarını ve bir hafta çıktıktan sonra onu Meg'le tanıştırdığını açıkladığında içten içe homurdandı. Hepsine çenelerini kapamalarını söylemek istese de, ortam hafif ve alaycıydı ve bunu neden Jesse'den saklamak istediğini anlamayacaklardı. Onlar için bu zararsız bir bilgiydi ama Jesse için bu, onun kendisini ne kadar değiştirdiğini ortaya koyuyordu. Yansıtmak istediği soğuk, etkilenmemiş yüz ifadesi artık paramparçaydı. Jesse'nin bakışlarının ağırlığını hissetti ama ona bakmayı reddetti. Onu burada arkadaşlarının yanında istemiyordu - kimsesi yokken onu seven ve destekleyen iyi insanlar. Onların koruyucu kanatlarının altına saklanmak istiyordu ama onunla ilgilenmek onların işi değildi. Yeterince zaman kaybetmişti ve Lynne ona hayatın gerçekte ne kadar kısa olduğunu hatırlatıyordu. Ayağa kalkmayı ve ilerlemeyi öğrenmesi gerekiyordu.

"O gerçek mi?" Meg ağzının kenarından sordu.

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı Reese ve aralarına giren Violet'e dirsek attı. "Bana onda bir sorun olduğunu söyle."

Adamın onu cipin arkasında sıkıştırdığını çok net hatırlıyordu. "Onda çok fazla sorun var."

"Gerçekten mi?" Reese'in sesi meraklanmış gibiydi. Kalbi sıkıştı.

"Gerçekten."

"Evli değil," dedi Meg, Trent ve Abel onu ordu hakkında sorgularken hâlâ ağzının kenarından konuşuyordu.

Reese alçak sesle, "Emrine amade bir dizi kadın olmalı," dedi. "Onu kim istemez ki?"

Violet ayağa fırladı. "Yorgunluktan bittim. Duş alacağım."

"Elbette," dedi Meg ve Reese'e doğru eğildi. "Janelle için mükemmel olurdu."

"Evet, aman Tanrım, çok haklısın!"

Yıkılmış yatak odasına girdi ve banyoya gitmeden önce kıyafetlerini aramak için spor çantasını karıştırdı. Küveti doldurdu ve özel bir gün için sakladığı banyo tuzlarını içine attı ve iki yıldır klozetinin üzerinde duran okyanus esintili mumu yaktı. Aromaların çatışması onu rahatlattı. Kendini suya daldırmadan önce son tuzları da eritmek için ayağını suyun içinde salladı. Sıcaklık kemiklerine işledi ve gerginliğini eritti.

Yarın toplanıp bir kamyon kiralayacaklardı. Bu olasılık aklının ucundan bile geçmemişti ama belki de bu iyi bir şeydi. Jesse kamyonu kullanabilir, o da Jeep'ile onu takip edebilirdi. Bu şekilde yalnız kalabilir ve onunla sadece yakıt ikmali yapmaları gerektiğinde konuşabilirdi. Bu ne kadar mal olacaktı? Maddi kaygılarını kovmaya çalışırken elleri suyun altında esnedi. Bunlar onun son harcamalarıydı. Eve taşındığında her şey yoluna girecekti.

Oturma odasından gelen kahkaha sesleri tansiyonunun yükselmesine neden oldu. Ondan hoşlanmalarını istemiyordu ama hoşlandıkları çok açıktı. Kimse onun neler yapabileceğine inanamazdı. Onun hastalıklı fantezilerinin kurbanı olmasına rağmen, bir parçası hâlâ bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna inanmak istiyordu ama o daha iyi biliyordu. Onu gerçekten sikmişti. Onu o kadar çok sikmişti ki saymakla bitiremiyordu. Eline geçen her fırsatta onu zorlamıştı. Yaptıkları için hiç pişmanlık da göstermedi. Şimdi bile... *Kaçmak işe yaradı mı?* Suyun yüzeyini tokatlayarak küvetten dışarıya doğru küçük bir dalga gönderdi. Tam bir pislikti!

İki elini de kaldırdı ve Zen parmaklarıyla işaret parmağı ve başparmağını avuç içleri yukarı bakacak şekilde bir daire oluşturdu. Sessizleşmeden önce mumunun bir saniye boyunca fokurdamasını dinledi. Gözlerini kapadı ve kendinden geçmeye çalıştı. Oturma odasından daha fazla kahkaha geldi. Nefes alış veriş hızlandı. Dengelemek için zorladı. Zihnini boşaltmaya çalıştı ama bastırdığı geri dönüşler onu boğmak için yükseldi. Küvetten fırladı, hareketsiz kalamıyor ya da herhangi bir sükûnet görüntüsü kazanamıyordu.

Banyodan çıktığında ev sessizdi. Parmak uçlarında oturma odasına doğru ilerledi ve Jesse'nin kanepede telefonuyla oturduğunu gördü. Jesse durduğunda ekranın aydınlattığı yüzü yukarı kalktı.

"Sana yastık getireyim," dedi.

"Reese bana biraz getirdi."

Tabii ki öyle yaptı. Elini sert ve garip bir şekilde salladı. "Yarın görüşürüz."

Yatak odasına girdi ve Lynne'in telefonunu çevirirken kapıyı kilitledi. "Selam anne. Nasılsın?"

"Harika, harika. Jesse az önce aradı ve oradaki arkadaşlarının çok *iyi* olduğunu söyledi!" Odaya sıkı bir gülümseme verdi. "Evet, onlar en iyisi."

"Muhtemelen yarından sonraki gün yola çıkacağınızı söyledi."

Planladığı şey buydu ama kararları onun vermesinden hoşlanmamıştı. Bu onun hamlesiydi, onun değil.

"Hepinizin geri dönmesi için sabırsızlanıyorum. Babam ve ben bugün dışarı çıktık. Yeni bir mayo aldım. Sarı, en sevdiğim renk! Sana da bir tane aldım. Bu güzel fuşya sana çok yakışacak. Kumsalda uzanmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," dedi yatağın kenarına uzanırken.

"Babam eve taşınacağını için çok mutlu," dedi Lynne sessizce. "Seni çok özledi ve sen de pek ziyarete gelmedin."

"Şey, yokluğumu telafi etmek üzereyim."

"Sen iyi bir kızsın, her şeyi bırakıp eve geldin."

Aceleyle gözlerini kırıştırdı. "Siz benim ailemsiniz. Her şeyi yaparım-" Sesi kesildi ve bir eliyle ağzını kapattı ama artık çok geçti.

"Vi," diye mırıldandı Lynne, göğsünde bir şeyler düğümlenince yere yığıldı. "Ağlama."

Kendini toparlamaya çalıştı.

"Lynne sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu harika bir şeyin başlangıcı, hepimiz için yeni bir başlangıç."

Hıçkırıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapatarak başını salladı. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Her şeyin böyle kalmasına ihtiyacı vardı.

"Hayatlarımız için Tanrı'nın isteğini kabul etmeliyiz."

Bu düşünceyi hemen reddetti. Tanrı onu uzun zaman önce terk etmişti. "Her şey çok hızlı geliyor," diye homurdandı.

"İşte o zaman Tanrı'nın kontrolü ele aldığını ve sizin için doğru yolu çizdiğini anlarsınız."

Anne ve babası dindar Hristiyanlardı. Jesse hakkındaki gerçeği nasıl ele alacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Halının altına mı süpüreceklerdi? Onun için dua eder ve bunun onu iyileştireceğini mi düşünürlerdi? Ona yalancı derler miydi? Bu düşüncelerden sıyrıldı. "Yenildim."

"Eminim öylesindir. Senin için zor bir hafta oldu. Biraz dinlen ve yarınki gelişmeni duymak istiyorum."

"Yapacağım. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Tanrı seni korusun."

Yatağa uzandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağlamaya başladı.

OceanofPDF.com

BEŞ

"HANIMEFENDİ, KARTINIZ REDDEDİLDİ."

Parmakları soğuk bir panikle karıncalandı. "Emin misin?" "İki kez denedim. Kullanabileceğimiz başka bir kart var mı?"

Zihni telaş içindeyken cüzdanını karıştırdı. Her bir kredi kartında ne kadar parası olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Belki toplamı üç karta bölebiliriz?"

"İşte." Jesse kendi kartını uzattı. "Bunun üzerine koy."

Mahcubiyet onu tüketirken gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim," dedi kısık sesle.

"Sorun değil," dedi kolayca.

Tezgâhın karşısındaki adam göz kırparak, "Dik duran bir adamınız var," dedi. "Bence bu sizde kalsa iyi olur."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. "Karavanı da ekle," dedi Jesse.

Ona baktığında, onun kendisini izlediğini gördü.

"Ayrılmak istemiyoruz," dedi.

İşçi neşeyle, "Tabii ki yok," dedi ve iptal ettiği römorku da toplamalarına ekledi. "Yani, arabanızı taşımak için bir römorkla birlikte yirmi metrelik bir nakliye kamyonu yapıyoruz. Güzel."

O koltuğunda donmuş bir şekilde otururken Jesse devraldı. Adamlar sözleşmenin üzerinden geçti ve kısa süre içinde Jesse'nin elinde bir dizi anahtar vardı. O ve çalışan kamyon ve römorka bakmak için dışarı çıktıklarında, kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde onların ardından ilerledi.

Gün güzel bir şekilde ilerliyordu. Erken kalktı ve Meg, Trent ve Jesse'nin yardımıyla her şeyi düzenleyip paketlemeyi başardılar. Eve hayal ettiğinden daha fazla eşya götürüyordu ama kamyonu kiralamanın ne kadara mal olacağını duyana kadar buna degeceğini söylüyordu. Gezegende minnettarlık duymak isteyeceği son kişi olan Jesse'ye borçluydu.

Jesse ona el salladığında, kadın yolcu koltuğuna tırmandı. Araziden ayrılmadan önce koltuğunda bazı küçük ayarlamalar yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, gözlerini önüne

dikerek. "Bunun için endişelenmeyin."

"Sana geri ödeyeceğim."

"Endişelenme dedim."

Ellerini kucağında kavuşturdu. "Sanırım arkada bir römork olsa bile hala sürebilirim. Çok zor olmamalı, değil mi? Özellikle de uzun yollarda. Bence sırayla gitmeliyiz. Seni istemiyorum-"

"Saçmalıyorsun."

GPS'i sayesinde şehri kolaylıkla gezen adama baktı. Violet'in olgun, yetişkin imajı paramparça olmuşken, o sakın, soğukkanlı ve akli başında görünüyordu. O hâlâ dimdik ayaktayken, Violet'in hayatında yarattığı karmaşaya ön sıradan bir bilet almıştı. O kadar sinirlenmişti ki ağlamak istiyordu ama daha fazla zayıflık gösterirse lanetlenirdi.

"Bunun hakkında konuşmak ister

misin?" diye sordu. Kadın sıkılmış

dişlerinin arasından "Hayır," dedi.

Taksi rahatsız edici derecede samimiydi. Neredeyse yirmi dört saatlerini bu küçük alanda geçirmek zorunda kalacaklarını bilmek avuçlarını terletiyordu.

Evin önüne geldiklerinde, Trent kamyonu yükleyebilmeleri için römorkun bağlantısını kesmeye yardım etmek üzere dışarı çıktı. İşleri bittiğinde Trent cipini römorkun üzerine sürdü. Güneş batarken Jesse yüklü kamyonu sokağa park etti, böylece yarın erkenden yola çıkabileceklerdi. Jesse arabadan inerken Reese de arabayı durdurdu. Reese kamyondan Violet'e baktı ve gözleri yaşlarla dolarken yüzünü sildi.

"Gittiğine inanamıyorum!"

"Biliyorum. Ben de
inanamıyorum."

Kollarını birbirlerine dolayarak eve doğru yürüdüler. "Düzenli olarak ziyaret etmen gerektiğini biliyorsun," dedi Reese.

"Evet, biliyorum."

Reese onu banyoya doğru itti. "Giyin. Dışarı çıkıyoruz." Abel'ın cipine doluştular ve onun en sevdiği Meksika restoranına doğru yola çıktılar. Meg ve Trent, Meg geceyi onun evinde geçireceği için kendi arabalarını aldılar. Oturur oturmaz bir margarita sipariş etti. Erkekler bira sipariş ederken Meg ve Reese sangria sipariş etti. Kızların menüye bakmasına gerek kalmadı. Kendi aralarında paylaşacakları çeşitli yemekler aldılar. Bu restoran onların kutlamalar, ayrılıklar ve buluşmalar için uğrak yeri. Geçirdiği haftadan sonra

İyi yemek ve arkadaşlık için sabırsızlanıyorum... Eksi Jesse.

Yemeğin çoğunu onu görmezden gelerek ve arkadaşlarıyla mümkün olduğunca kaliteli zaman geçirmeye çalışarak geçirdi. İçkiler arttıkça, Jesse buna bir son verene kadar daha da duygusallaştılar.

"İşi bitti," dedi garsona.

Arkadaşlarına "O bir öldürme sevinci," diye açıkladı.

"Yarın yolda kendini bok gibi hissedeceksin," dedi. Kadın ona kaşlarını çatı. "Bununla başa çıkabilirim."

"Yolun kenarına kusasın diye duracak halim yok." "Haklı," dedi Reese ve önüne bir bardak su koydu. "Sen önünüzde uzun bir yol var."

Bu yüzden bok suratlı olmak istiyordu. Onunla dar bir alanda uzun bir yolculuk mu? Kesinlikle hayır. Jesse'nin müdahalesine rağmen, Meg ve Trent'e gözyaşları içinde veda ederken kendini hoş bir şekilde bulanık hissediyordu. Anlaşılan Jesse, Abel'ı onu izlediği kadar yakından izlemiyordu. Abel ve Reese ayrıldıklarında kıkırdıyorlardı ve çakırkeyiftiler, bu da onu belirlenmiş sürücü yapıyordu.

Yolculuk sırasında uyuyakalmış olmalıydı çünkü Jesse'nin omzuna sarılmış olarak uyandı. Jesse'nin çelik topuzlarına vurdu.

"Yürüyebilirim," diye inledi ve kıkırdamaya başladı. Her şey baş aşağı çok tuhaf görünüyordu.

Adam onu yatağa yatırdığında dünyası dönüyordu. Başı döndüğü için yorganı tuttu.

"Oh, Tanrım."

Ayakkabılarını çıkarırken "Sarhoşsun," dedi.

Homurdandı ve gözlerini kapattı. Sallanan bir gemideymiş gibi hissediyordu, aslında bu oldukça hoştu. Tam uykuya dalmak üzereydi ki vücudu sarsıldı.

"Ne-?"

"Kotunu çıkarman gerekiyor." "Neden?" diye homurdandı.

Cevap vermedi. Onları çıkardı ve sonra buruşuk bluzunun düğmelerini çözdü.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı ve ona vurdu.

Nasırlı eliyle karnını okşadı. Kadın gülümsedi ve yatağın kenarından sarkan ayaklarını tembelce tekmeledi.

"İyi hissediyor musun?" diye mırıldandı. "Umm hmm."

"Seni daha da iyi hissettireceğim."

Yüzüne tatlı öpücükler kondurdu. Kız karşı koymadı. Kollarını iki yana açmış yatarken, adam onu rahatlatıcı darbelerle sakinleştirdi.

Çıplak tenini. Adam yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküp poposu kenarda durana kadar ağır bedenini çektiğinde bir hava boşluğu hissetti. Dizlerini ayırmadan önce onları öptü.

"Gıdıklanıyor," diye mırıldandı.

Tekrar yaptığında, ayak parmakları adamın karın kaslarına çarptı. Kıyafetlerine ne olmuştu? Ayaklarını karnına dayadı ve baldırlarına masaj yaparak gergin kasları yoğurdu. Kız inledi. Ooh, bu güzel bir histi. Dudakları baldırlarının üzerinde gezindi ve ayak parmakları kıvrıldı.

"Ben kimim?"

Sesi duvarlarda yankılanıyor gibiydi. Kadın sarsıldı.

"Neden bağıırıyorsun?"

"Bağıırmıyorum. Benimle olduğunu bilmem gerek Vi. Ben kimim?"

"Lanet olası öcü," dedi altındaki yorganı çekiştirirken. "Ne?"

"Bay Mükemmel. Kimse senin gerçek yüzünü bilmiyor."

Adam onun üzerine çıktı ve ellerini başının iki yanına koydu. Panjurlardan içeri giren sokak lambaları ona garip turuncu çizgiler veriyordu. Şeytani, karanlık, uhrevi görünüyordu.

"Hunter," dedi ve bir elini onun çıplak göğsüne koydu.

Onun çenesini kavradı. "Benim adım Vi." Kız ona baktığında, adam kızın ayırık dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Aptal kız. İçmek seni savunmasız bırakıyor." Parmağı önce çenesinde, sonra da boğazında gezindi. "Daha dikkatli olmalısın."

Elleri vücudunu şekillendirirken dudaklarını ısırdı. Kasıklarını onunkilere bastırdı ve yumuşak bir inilti çıkardı.

"Dün gece banyoda bıraktığın iç çamaşırıyla mastürbasyon yaptım. Bu gece bunu yapmak istemedim ve sen de bana mükemmel bir fırsat verdin."

Bir sonraki öpücüğü o kadar derindi ki kadının nefesini kesti. Adam kendini ona doğru bastırırken kadın ona sarıldı. Kız kamburlaştığında, adam öpücüğü kesti.

"Lanet olası bacağına boşalacağım," diye tısladı saçlarını kavrayıp çekerken. "Lanet olası adımı söyle."

"Jesse."

Alnını onunkine bastırdı. "Evet. Jesse. Dudaklarında olması gereken tek isim bu."

Adamın eli iç çamaşırının bel bandıyla oynadıktan sonra altına kayd. Kalın parmaklar kıvrımlarını ayırdı ve sonra içine kayd. Gözlerini kapadı ve kanını ısıtan ateşin tadını çıkarırken mırıldandı.

"Çok güzel," diye nefes aldı köprücük kemiğini öperken. "Sen benim için yaratılmışsın."

Adamın ağırlığı ve sıcaklığı kayboldu. Sert eller bacaklarını yukarı katlayıp dizlerini göğsüne sabitlerken göz kapakları dalgalandı. Bu pozisyon, yatakta yayılmış olması kadar rahat değildi. Kıvrımlarında bir şeyin hareket ettiğini hissettiğinde hareket etmek için enerji kazanmaya çalışıyordu. Bacaklarının karnına bastırılmasına alışması beş saniyeden az sürdü. Üzerinde dans eden o dil dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Kanı damarlarında köpürdü. Zevk arttıkça, elleri huzursuzca yorganın üzerinde, kendi üzerinde hareket etti ve sonra terden sırlıklam olmuş saçlarını avuçlayarak bir dayanak buldu. O yetenekli ağız onu çılgına çevirirken nefesi kesildi. Koparılmış bir tel gibi titriyordu.

"Jesse."

Ağız kayboldu. Hayal kırıklığı içinde haykıramadan önce, büyük bir vücut onunkini kapladı. Kalın bir penis girerek onu dayanılmaz bir şekilde gerdi. Homurdandı ve bir ağız onunkini kapladı, adam itmeye başladı, onu yatağın kenarında daha sert olduğu yerde becerdi, böylece daha derine inebildi. Garip, düzensiz ritmi onu parçaladı ve ağzına çığlık attı. Adam derinlere inip boşalırken iniltisini ona verdi.

ALTI

ÖFKESİ BUZ GIBİYDİ. Başının çarpması, ağzının kuruması ve su ve kahve içmesine rağmen dilinde hâlâ tekila tadı olması önemli değildi. Bulutlu gün onun karanlık ruh haline uyuyordu. Jesse onu sabahın köründe uyandırdı. Jesse giyinik ve gitmeye hazırdı, o ise çıplak, akşamdan kalma ve kirliydi. Jesse'ye bakarken bir anlık şaşkınlık yaşadı, düşünmeye çalışırken bir eli onun gömleğine sarılmıştı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tararken, "Bir duş iyi gelecektir," dedi.

Yüzünü buruşturdu ve bir elini ağrıyan vücudunda gezdirdi. "Ne?"

Sarhoşken yaptıkları sevişmeyi hayal meyal hatırlıyordu. Sertleşti. "Sen...?"

Dudaklarına bir öpücük kondururken "Biz," diye onayladı. "Hadi, gidelim."

Yataktan fırladı ve onu itti. "Kahretsin, Jesse! Bunu nasıl yaparsın?"

"Kolayca," dedi en ufak bir pişmanlık duymadan. "Duş al, giyin. Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz. Önümüzde uzun bir gün var."

Onu boş odanın ortasında dikilmiş, arkasından bakarken bıraktı.

Onu anlamıyordu. Bu yüzden ondan nefret ettiğini biliyordu ama yine de her fırsatta onu seks için zorlamaya ve kullanmaya devam ediyordu. O bir seks bağımlısı mıydı? Sosyopat mıydı? Onun direnişinden zevk alan bir tecavüzcü mü? Bir an

yardımlı, cömert ve şefkatliydi. Bir sonraki sefer, ne pahasına olursa olsun kendini tatmin etmek isteyen canavara geri dönüyordu. Lynne'in yaklaşan ölümü libidosunu etkilememişti. Beş yıl önceki kadar güçlü ve açgözlüydü, belki daha da fazla.

Neden?

Reese ve Abel'ı vedalaşmak için uyandırdı ve Jesse ortaya çıkıp misafirperverlikleri için teşekkür ettiğinde çok sinirlendi. Jesse'nin herkesi kandırabilme yeteneği onu çileden çıkarmıştı. Abel, Jesse'ye düğünlerine katılması için bir davetiye uzattığında inanmadı. Abel'ın sadece iyi davranıyor olmasını ve ciddi olmamasını umuyordu. Bunlar onun arkadaşlarıydı, onun değil. Abel ve Reese sarhoş olup üst kata çıkmamış olsalardı, Abel bir hamle yapar mıydı? Kimi kandırıyordu ki? Odaları yan yana olsa bile buna cesaret edebilirdi. Nesi vardı bunun?

Salt Lake City'den ayrılırken aralarında tek bir kelime bile konuşulmadı. Taksideki tek ses, GPS'teki kişisiz kadının onlara yol tarif etmesi ve klasik country ezgileri çalan radyodan geliyordu.

Birkaç saatten fazla uyuyamadığı için uyuması gerekiyordu ama çok öfkeliydi. Dün geceye ait puslu görüntüler zihninden geçip duruyordu. Ona karşı nazik davranmıştı. Onu almadan önce okşayarak ve tatlı öpücüklerle tahrik etmişti. Ona göre bu diğerlerinden daha kötüydü çünkü tam bir saçmalıktı. Onu kendi iradesine boyun eğdirmek için sarhoş halinden yararlanmıştı. Kızın kanı kızgınlık ve utançla pıhtılaşmıştı.

Saatler geçti. Jesse uzun süren sessizlikten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, sanki Jesse orada değilmiş gibi davranıyor, bu da onu daha da sinirlendiriyordu. Radyoya mırıldanarak eşlik etti ve hiç şikâyet etmeden saatlerce sürdü. Yolculuklar onun için sıra dışı bir şey değilmiş gibi davranıyordu. Bildiği kadarıyla ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Kadın ona ayak uydurmak için çabalarken o bir kez daha uyum sağlama yeteneğini gösteriyordu.

Arkadaşlarını ve ebeveynlerini ilerleyişleri hakkında mesaj yoluyla bilgilendirdi ve ilk mola verdikleri sırada Ebeveynlik Planlaması'ndan bir sesli mesaj aldı

CYBH testinin negatif çıktığını söyledi. Bu küçük bir iyi haberdi. Benzin almak için her durduklarında, kadın tesisleri kullandı ve bacaklarını esnetmek için zaman ayırdı. Adam ondan benzin almak için kredi kartını istemedi, o da vermedi. Artık ona borçlu olduğunu hissetmiyordu. Görünüşe göre, adam kızın vücudunu istediği zaman kullanabileceğini düşünüyordu, bu yüzden eğer bu hareketin hesabını ödemek isterse, ona izin verecekti. Onunla birlikte isteksizce kamyonu binmeden önce mümkün olan son saniyeye kadar bekledi. Colorado'ya ve oradan da New Mexico'ya geçtiler. Öğleden sonra saat birine doğru, artık bitmişti. Yolda seyahat etmek, uçakta uçmaya çok benzer bir his veriyordu. Susuz kalmış, bitkin düşmüş ve saatlerce oturmaktan daha yorucu bir şey yapmamış olmasına rağmen kendini kirli hissetmişti. Bu taşınmanın maddi, duygusal ve fiziksel olarak ne kadar yorucu olacağını hafife almıştı. Uyumaya çalıştı ama varlığının her zerresi dokunuşun içinde oturan şeytana odaklanmışken bu imkansızdı mesafe.

Rahat edemeyecek kadar yakındı. Takside iki kaptan koltuğu ve aralarında çantalarını ve küçük bir soğutucuyu koydukları boş bir alan vardı. Koltukların hemen arkasında bir duvar vardı. Neyse ki ön cam çok büyüktü ve genişlik hissi veriyordu ama bu sınırlar boğucuydu. Koltuğunda hafifçe kambur duruyordu, tamamen rahatlamıştı ve bir eli direksiyonun üzerindeydi. Üzerinde her zamanki kot pantolonu, beyaz gömleği ve botları vardı. Ortam ne olursa olsun, adamın oraya aitmiş gibi görünmesi onu rahatsız ediyordu. Pislik herif.

Manzarayı içine çekemiyordu, boğduğunu sandığı anılar onunla alay etmek için ortaya çıktığında değil. Yıllar boyunca her şeyi içine atmıştı, ama o her şeyi yeniden alevlendirmişti. Utah'a taşındığında okulla, partilerle, erkeklerle, alışverişle, yani geçmişi düşünmesini engelleyecek her şeyle meşgul olmuştu. Zaman kendi işini yapmış ve anıları daha kolay katlanılır hale getirmişti ama onun yeniden ortaya çıkışı her şeyi yeniden gündeme getirdi. Duyguları içinde fırtınalar kopardı. Ağlamak, öfkelenmek, saldırmak istedi. Bunun yerine, o

Ellerini kucağına koymuş, dümdüz önüne bakarken, içindeki her şey onun varlığına tepki olarak isyan ediyordu.

"Salt Lake City'de böyle iyi arkadaşlar bulduğun için şanslısın."

Saatler süren sessizlikten sonra hiç beklemediği bu ses onu yerinden sıçrattı. Dikkatini tekrar yola vermeden önce ona ölümcül bir bakış fırlattı. Şanslı olduğunu biliyordu. Bunu ona söylemesine gerek yoktu.

"Meşgulmüştün."

Adamın aldatıcı ve rahat ses tonundaki bir şey onu germiştir.

"Bir sürü iş var," dedi parmağıyla direksiyona vururken. Sohbet etme çabası berbattı.

"Bir sürü erkek de var."

Nefesini içine çekti ama ses, trafiğin beyaz gürültüsü ve eyaletler arası yolda tıklar tıklar ilerleyen kamyon tarafından bastırıldı.

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

"İş mi?" Kendini durduramadan kelime ağzından çıktı.

Ona baktı ama koyu renk gözlüklerle örtülü oldukları için gözlerini göremedi.

"Beni unutmaları için onları becerdin. İşe yaradı mı?"

Ağzı bir karış açık kaldı. "Seni kibirli orospu çocuğu!"

"Annem bunu söylediğini duysa çok üzülürdü," dedi hafifçe.

"Sen tanıdığım en büyük narsistsin!"

"Eğer ceset sayınızla bir ilgim yoksa, o zaman arkadaşlarınızın bahsettiği adam geçidi için açıklamanız nedir?"

Ona doğru o kadar eğildi ki emniyet kemeri kilitlendi. "İstedim ve aldım. Bu size tanıdık geliyor olmalı!"

Adam, kızın ona vurmak istemesine neden olan o sakin ses tonuyla devam ederken kıza bakmadı bile.

"Görünüşe göre kimse yeterli değildi. Hiçbiri birkaç aydan fazla dayanamadı."

"Yüksek standartlarım var!"

"Pek öyle görünmüyor. Birkaç ay önce çıktığın çocuklardan birinin bir video oyunu mağazasında çalıştığını duydum."

"Justin çok tatlıydı!"

"Aslında *Dustin*," dedi soğukkanlılıkla. "Görünüşe göre adını hatırlayacak kadar tatlı değilmiş."

"Onun adı Justin!" Öyleydi, değil mi? Omuz silkti. "Bilmen gerekirdi."

"Evet, biliyorum. Ne yaptığım ve kiminle yaptığım seni hiç ilgilendirmez!"

Başını iki yana salladı. "Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Yaptığın her şey beni ilgilendirir.

"Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Tartışılır. Görünüşe göre arkadaşlarınız bir süredir sizi taşıyor."

Karnına tekme yemiş gibi hissetti. "Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Okulu bıraktın, bir işte tutunamıyorsun ve gözüne kestirdiğin herkesle yatıyorsun. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Tekrar Bay Hyde'a dönüşmüştü. Şimdi yalnız olduklarına göre, çok az bir çabayla onun içinde ortaya çıkardığı canavara dönüşmüştü. Hayatının kısa ve acımasız özeti, tüm duyguları bastıran bir soğukla kızarmasına neden oldu.

"Hiç değişmemişsin. Hâlâ eziklerle çıkıyorsun çünkü bir yere varmasını istemiyorsun ve kontrolün sende olmasını istiyorsun. Birkaç kez iyi erkeklerle karşılaştığında onları arkadaşlarına verdin ya da çekip gittin. Sıkılmadan önce istediğini aldın ve bir sonraki ahmağa geçtin."

"Dur," dedi belli belirsiz.

"Boş sikikler." Direksiyonu kavrarken kolundaki tendonlar esnedi. "Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim. Teklif eden her kadını aldım. Kimse sana yaklaşmadı."

Artık koltuğunda kambur durmuyordu. Dik oturuyordu, vücudu gerginlikle ışıldıyordu. Bir dakika öncesine göre biraz daha hızlı sürüyordu. Gün boyunca koruduğu etkilenmemiş görüntüsü parçalanmaya başlamıştı.

"Beni unutmak için o adamları kullandın. İşe yaramadı, değil mi?" diye meydan okudu.

"Kapa çeneni!"

"Dün gece kendini bana verdin."

"*Sarhoştum!* Bundan faydalandın."

"Gardınız düştüğünde, gerçek duygularınızı gösterirsiniz."

"Gerçek hisler mi?" diye yankılandı boğuk bir sesle. "Gerçek hislerim senden nefret ettiğimdir! Senden *iğreniyorum*. Seni bir daha hiç görmeseydim, ben-"

"Seni asla bırakmamam için bana yalvardın."

Tekrar hatırlanamayacak kadar acı veren anıları

canlandırdı. "Dur." "Bir birim olduğumuzu söylemiştin."

Koltuğunda büzüştü ve dümdüz önüne baktı. "Bu çok uzun zaman önceydi."

"Bana dün gibi geliyor." "Bu

daha önceydi..."

"Seni Tucker'la yakalamadan önce mi? Elini şortunun içine sokmuştu. Kendimi kaybettim."

"Bundan bahsetmiyoruz!"

Elleri panikten nemli bir hal almıştı. Her şeyi geri getiriyordu; en kötü anılarını ve her şeyin değiştiği anı. Bir çıkış yolu aradı ama yoktu. Onu duygusal olarak soymaya niyetli bir adamla birlikte bu boğucu takside kilitli kalmıştı.

Tucker'ın kendisinden koparılışını ve Jesse'nin Tucker'ı kaldırıma sıkıştırıp ağzını burnunu kırarken yüzünde beliren ifadeyi hâlâ hatırlayabiliyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Onu öldürebilirdi. Kendini Jesse'nin üzerine atmasaydı, ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilirdi? O

onu arabasına itti, eve götürdü ve... Onu bombardımana tutan anılara karşı gözlerini kapadı. O gün dünyası griye dönmüştü.

"Hiç değişmemişsin. Hâlâ kendini seni asla tatmin etmeyecek erkeklere kaptırıyorsun."

"Beni çıkarabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Hayal görüyorsun. Adını hatırladığım için şanslısın. Sen benim için sadece başka bir siksindir. Özel bir şey değilsin."

Başını çevirdi ve o kadar uzun süre ona baktı ki, kadın direksiyona uzandı.

"Jesse!"

Bakışlarını tekrar yola çevirdiğinde, taksi bir kez daha sessizliğe gömüldü ama bu kez gerilim o kadar yoğundu ki nefes alamıyordu. Göz ucuyla onu izliyor, daha fazlasını söylemesini ya da patlamasını bekliyordu. İkisini de yapmadı. Hızını diğer arabalara uyacak şekilde yavaşlattı, arkasına yaslandı ve hiçbir şey olmamış gibi yolculuğuna devam etti. Duygularını bu şekilde bastırabilmesi onu sinirlendirmişti.

Onun sakini duruşunu taklit etmeye çalıştı. Ona hak ettiği şekilde bağışlamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu. Onu sinirlendirmiş ve sonra kız kaynama noktasındayken tekrar kapatmıştı. O kimdi ki onun seçimlerini yargılıyordu? Öfkeli gözyaşlarını görmemesi için yüzünü başka tarafa çevirdi.

Yüz mil daha gittiklerinde, öfkesinin çoğu içinden sızmış, onu bitkin bırakmış ve bunun bitmesini dilemişti. Aklından eve uçmak gibi çılgınca fikirler geçiyordu ama ıssız bir yerdeydiler ve aileleri bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Annesi kaliteli bir bağ kurma zamanı geçirdiklerini sanıyordu. Bir bilse... Lynne ona Florida'da kalacakları tatil köyünden sürekli görüntüler gönderiyordu. Her dakikanın onları Austin'e daha da yaklaştırdığını bilmek aklı başında kalmasını sağlıyordu. Bununla başa çıkabilirdi. Sadece on üç saat daha...

Jesse küfredip öne doğru hamle yaptığında yüzü asıktı. Sarsıldı ve onun telefonuyla oynamasını izledi. Şöyle bir baktı

ona, yola ve arkaya.

"Neler oluyor?" diye sordu temkinli bir şekilde, direksiyona tutunmaya hazırdı.

"Son benzin istasyonunda durmalıydım. Bir sonraki kasabaya kadar gidebileceğimizi düşünmüştüm ama gidebileceğimizi sanmıyorum. Çabucak yakıt ikmali yapmam gerek."

"Al." Elini uzattı ve adam telefonu ona verdiğiinde rahatladı. En yakın benzin istasyonunu nasıl bulacağını anlaması birkaç saniyesini aldı. "On mil sonra çıkışa gir."

Telefonunu tuttu ve ona yol tarif etti. Oturduğu yerden benzin göstergesini göremiyordu ama adam endişelendiğine göre benzin endişe verici derecede azalmış olmalıydı. Römorku çektikleri için kamyonun sık sık yakıt ikmali yapması gerekiyordu. Depoyu her doldurdıklarında yaklaşık yüz elli dolara mal oluyordu. Kredi kartının limiti dolmadan evin yarısına kadar bile gelemezdi.

Bu çıkışı kullanan tek araç onlardı. Hiçliğin ortasındaydılar. Hiçbir kasaba işareti yoktu, sadece otoyoldan görülemeyen yalnız bir servis istasyonu vardı. Öğleden sonra geç bir saatti ve var olmayan enerjisi tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti. Bu benzin istasyonunda içinde şekerli yiyecekler olan bir dükkân olmasını umuyordu. Mevcut dört pompada tek bir araç bile görmeyince bu umudu çabuk söndü.

"Burası terk edilmiş bir yer mi?" diye sordu.

"Umarım değildir. Eğer öyleyse fazla uzağa gidemeyiz."

Adam dışarı fırladığında, telefonu yuvasına yerleştirdi ve ekranda yanıp sönen bir mesaj gördüğünde durakladı.

Seni özledim.

Midesinde garip bir dalgalanma hissetti. Ona başka kimseyle yatmadığını söylemişti ama zorlayıcı bir yalancıydı. Söylediği hiçbir şeye inanamıyordu. Ama en azından cinsel yolla bulaşan hastalığı yoktu. İsteddiği kişiyle oynayabilirdi. Belki eve döndüklerinde Marissa'yı ona iterdi. İzinli olduğu süre boyunca onu becerebilirdi.

Kamyondan inerken bir elini kaldırarak gözlerini her yere kum ve toprak savuran sıcak esintiden korudu. Adamın kartını makineye sokmasını izledi ve ekran aydınlanıp bip sesi çıkarınca rahatladı.

Onun gözlerine bakmadan, "Gidip bir bakacağım," dedi.

Sol tarafta tuvaletleri gördü ama önce küçük dükkâna girdi. Tezgâhın arkasında kimse yoktu ve sundukları tek şey bir kasa çeşitli gazlı içecek, eskidiği için rengi solmuş birkaç şekerleme ve konserve fındıktı. İçeri girdiği gibi hızla dışarı çıktı. Tuvaletlerin durumunu hiç beğenmemişti ama alabildiğini almak zorundaydı. Bir daha ne zaman duracaklarını kim bilebilirdi?

Oraya buraya saçılmış eski bira şişeleri ve çöpler vardı ve uzakta park etmiş birkaç kamyon gördü. Muhtemelen şoförler kestiriyordu. Durmak için tuhaf bir yer.

İstasyonun küçüklüğüne rağmen kadın ve erkek tuvaletleri ayırdı ve kadınlar tarafına açılan kapıyı ittiğinde iki kabinle karşılaştı. Duvar yazılarıyla kaplıydı ve duvarın üstündeki ahşap panjurlardan sızan güneş dışında hiç ışık yoktu. Tezgâhlardan sadece birinin kapısı vardı ama kilidi yoktu. Tabii ki yoktu. Tuvalet kâğıdını görünce rahatladı ve bir sonraki yolculuğunda yanında birkaç rulo getireceğine yemin etti. Tuvaletin üzerine çömeldi, o iğrenç oturakla temas ederse kışının isilik olacağından emindi. Burası çok ürkütücüydü. Buradan bir an önce çıkmak istiyordu.

Kapı arkasından açıldığında ellerini yıkamayı henüz bitirmişti. Çatlak, kirli aynada Jesse'nin orada durduğunu gördü. Elleri damlayarak etrafında döndü.

"Sorun ne?" diye sordu, koşmaya hazırdı, adamın dışarıda çılgınca şeyler olduğunu söyleyeceğinden emindi.

Adam içeri girdiğinde gözlerini kırıştırdı ve kapının kapanmasına izin vererek onu bir kez daha yarı karanlıkta bıraktı.

"Ne-?" diye başladı ama kilidin çevrilme sesini duyunca sesi kesildi.

Gölgelerin arasında durdu, hiçbir şey söylemedi. Kalp atışları hızlandı.

Bir adım geri attı ve lavaboya çarptı. "Jesse?"

Karanlığın içinden fırladı. Sert eller omuzlarını kavradı ve onu kirli fayanslara doğru itti. Çığlığı büyük bir elin ağzını kapatmasıyla kesildi.

"*Yapma.*" Sesi öfkeyle titriyordu. "Benim sadece başka bir pislik olduğumu söyleyebileceğini ve bunun geçmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Onun eline doğru inledi. Oh, Tanrım. Son bir saattir bunu mu düşünüyordun?

Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve elini pantolonunun içine soktu, ipeksi iç çamaşırını kolayca atladi ve küt orta parmağını içine soktu. Nefes aldı, sıçradı ve yumruklarıyla adamın göğsüne vurdu ama adam önünde kıpırdamayan bir tuğla duvardı. Dışarıda rüzgâr hızlanmış, panjurları öttürüyordu.

"Senin için sadece bir sik olmamı istiyorsun, ama değilim. Sen benim kanımda varsın, tıpkı benim senin kanında olduğum gibi. Kendini bir kenara attığın o erkekler uzun ömürlü olmadı çünkü onlar ben değilim."

Adam bir parmağını daha içine sokarken kadın parmak uçlarına kalktı. G noktasına baskı uyguladı ve kadın çılgılık atıp onu itti ama adam ona doğru eğilerek elleriyle yaptığı her şeyi etkisiz hale getirdi. Onun tarafından boğulmuştu ve onun merhametine kalmıştı. Adam ter ve kendi kokuyordu. Bu çok tanıdık bir kokuydu, çocukluğuyla ve o anıları sefahatle boğmadan önceki eski güzel günlerle ilişkilendirdiği bir koku.

"Seni on yedi yaşında sahiplendim," dedi sertçe. "Bekaretini aldım ve kendimi sana damgaladım. Benden asla kurtulamayacaksın."

Başını sallamaya çalıştı ama adamın eli onu fayanslara sabitlemişken yapamadı. Korkudan mı yoksa vücudunun içgüdüsel olarak verdiği tepkiden mi emin değildi.

ama vücudu salgılayarak parmaklarını doğal kayganlaştırıcıyla kapladı. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve inledi.

"Bunu hissediyor musun, bebeğim? Vücudun benimkini arzuluyor. Aramızdaki şeyi nasıl inkar edebilirsin? Sen benim için yaratılmışsın, Violet. Neden kabul etmiyorsun?"

"Noph!"

Kadının inkârı elinin arasından bozuk bir şekilde çıktı ama adam duydu ve anladı çünkü gerildi. Başını kaldırdı ve kadının güneş ışığıyla aydınlanmış, kendisinininki ise gölgede kalmış yüzünü inceledi.

"Benimle dövüşüyorsun ama kendinle daha çok dövüşüyorsun," diye mırıldandı.

Parmakları okşamaya başladı. Korku zevke dönüştü. Kadın adamın bileğini pençeledi ama adam bırakmadı.

"İnsanların ne diyeceği konusunda o kadar endişelisin ki ikimizi de mahrum bırakacaksın."

Parmaklarıyla kızın inlemesine neden olan bir şey yaptı.

"Ben o kadar fedakâr değilim. Acı çektim, Vi. Sensiz beş yıl. Artık dayanamıyorum. Karnımı doyuruyorum."

Parmaklarını makaslayarak kızın ipte oynatılan bir kukla gibi sarsılmasını sağladı.

"İyi bir Hristiyan kız olmaya çalışıyorsun ama sert ve kirli seviyorsun. Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl günah olabilir? Hisset beni. Evet. Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Seni harekete geçiren her şeyi hatırlıyorum. Sana beni arzulamayı ben öğrettim."

İki eliyle onun bileğini kavradı ve kendini tutup sakinleşmeden önce kalçalarını salladı. Adam gülümserken beyazın parıltısını gördü.

"İşte benim kızım."

Adamın eli aniden kadının bacaklarının arasından kayboldu. Pantolonunu aşağı çekerken onu duvara yaslamak için bir elini göğsüne bastırdı. Pantolonu tamamen çıkarmasını engellemek için duruşunu genişletti. Adam kadının dengesini bozdu ve onu lavaboya doğru itmeden önce kot pantolonunu bir bileğinden kabaca çekti.

"Jesse!"

Sesi tuvalette yüksek sesle yankılandı ve rüzgâr dindiği için kolayca yayıldı ama bu onu durdurmadı. Adamın fermuarının tıslamasını duydu ve sonra bir elini sırtına koyarak onu lavaboya doğru eğdi. Kirli porselenin iki yanını kavradı ve bağırmak için ağzını açtı ama adamın ne yaptığına dikkat etmiyordu. Adam ona öyle bir kuvvetle çarptı ki, neredeyse aynaya çarpacaktı. Bir çığlık attı ve adam kendini bırakırken elini tozlu yüzeye vurdu.

Adam onu o kadar sert sikerken yardım isteyecek nefesi yoktu, doğru düzgün düşünemiyordu bile. Engel tanımıyordu. Saçlarını kavradı ve dişlerini omzuna geçirip ısırırken başını yana çekti. Diğer eli göğsünü yakalamadan önce önünden aşağı indi ve sonra meme ucunu sıkıştırdı. Adam ısırığının yalarken çığlık attı ve eğildi ve sonra kulak memesine gitti ve tekrar ısırıldı.

"Dur!"

Göğsündeki el ağzına gitti ve o kadar sert sıktı ki, paniğe kapıldı ve pençelerini adama doğru uzattı. Adamın tutuşu kadının nefes almasına yetecek kadar gevşedi. Adam onu becerirken iki eli de aynanın üzerine yayıldı. Yansımaları endişe vericiydi

-İri yarı, giyinik bir adam daha küçük bir bedenden boyun eğmesini talep ediyordu. Göğüs uçları diken diken olurken, ortasına dolanan ve onu yerinde tutan damarlı kol yüzünden gömleği yukarı kalktı. Bakışları adaminkilerle çarpıştı. Adam onu izliyordu. Gözleri manik, hayvani bir şehvetle parlıyor gibiydi. Gözlerini kapadı ve zihnini kapatıp kendini olanlardan uzaklaştırmaya çalıştı. Adam çekilip onu bir kez daha duvara yasladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam onu kaldırdı ve kadın yönünü bulmaya çalışırken içine girdi.

Adamın dilinin ağzına girmesine hazırlıklı değildi. Son mola verdikleri yerden beri içtiği üzümlü Gatorade'in tadını almıştı. Ona doğru sallanırken kısık bir inilti çıkardı. Onun kendisine karşı titrediğini, kendini tutmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Ne için?

Yanağını, omzundaki ısırığı öptü ve ayrılmış dudaklarına geri dönmeden önce boynunu emdi. Neler olduğunu anlayamıyordu, bu yüzden orada uysal bir şekilde yatıyordu, vücudu zonkluyordu, zihni darmadağındı.

"Sana yanımda ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Kız yüzünü çevirmeye çalıştı ama adamın eli kalktı ve kızın ağzına saldırırken onu sabit tuttu. Onun nefesini çaldı ve kendi nefesini ona verdi. Şehvetliydi ve çaresizlikle doluydu. Kızın içinde anlamadığı ya da hissetmek istemediği duygular uyandırdı. Tırnakları göğsüne batarken, diğeri aşağı kayarak klitorisine dokundu. Oh, kahretsin. Kızgın bir zevk çılgılığı attı ve adamın dudaklarının onunkilere doğru kıvrıldığını hissetti. Ona karşı koyduğunda, adam ağzını meşgul etmeye odaklandı, beynine kısa devre yaptıran çifte bir saldırı. Orgazm onu hazırlıksız yakaladı. Bir an iyiyken bir anda patladı, öne doğru savruldu ve neredeyse onu yerinden oynatacaktı. Adam homurdanarak onu fayanslara doğru itti ve orgazmını acı verici bir şekilde zevkli hale getirdi. Kadın kasıldıkça, adam yüzünü onun saçlarına gömdü ve kükredi, boşalırken kıcını duvara vurdu.

Yüksekten aşağı inerken kulakları çınladı. Adamın sıcak nefesinin yanağını havalandırıldığının ve yeniden hızlanan rüzgârın farkındaydı. Bir ara adamın beline dolanan bacakları ağır bir şekilde yere düştü. Adamın eli kızın zonklayan kıcının üzerinde gezindi ve onu daha sıkı kavrayarak kendine doğru çekti. Kadın inlediğinde, adam memnuniyetle mırıldandı. Nasırlı eli, içinden çıkarken kadının kalçasını okşadı. Adamın eli kadının içinde kayarken nefesini içine çekti, parmaklarını dölüyle yıkadı ve alnını kadınınkine yaslarken göbeğine yaydı.

"Söz konusu sen olduğunda her şeyi yapabilirim," dedi alçak, çakıllı bir sesle. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Beni zorlama."

Ona baktı. Ne söyleyeceğini ya da nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Yüz ifadesinden hoşlanmamış olmalıydı çünkü dölle kaplı eli yüzüne geldi. Lekeli parmakları dudaklarının üzerinde gezindi. Kadın itiraz etmek için ağzını açtığında, adam parmaklarını ağzına soktu.

"Tadına bak," diye emretti.

Parmakları dilini okşarken ağzı sulandı. "Em."

Yutkunmaktan ya da tükürüğünün ağzından akmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Adamın eli daha derine inmekle tehdit ettiğinde bileğini kavradı ve itaatkâr bir şekilde emdi.

"Yıllar geçtikçe kendimi senin hatırladığım gibi biri olamayacağına ikna ettim," dedi kısık sesle. "İçimde uyandırdığın şey ergenlik saçmalığıydı ve şimdiye kadar bunu aşmış olurdum."

Parmaklarını kızın ağzından çekti ve dudaklarından örnek alıp dilini kızın nemli mağarasına gönderirken onu hareketsiz tuttu. Dili ağırlı bir yavaşlıkla keşfetti. Adam geri çekildiğinde kadının nefesi kesilmişti. Uzun bir dakika boyunca ona baktı. Kadın bekledi.

"Bu bir ergen takıntısı değildi," dedi sessizce.

Adamın parmakları göğsüne doğru inip bir dakika önce göstermediği bir şefkatle onu kavradığında ürperdi. Elini onun göğsüne dayadı.

"Dur," diye fısıldadı. Az önce aralarında olanları telafi etmek için onu okşamasını istemiyordu.

Başı aşağı eğilirken eliyle masaj yaptı. Dudaklarını birbirine kenetlemişti bile, kadın uzaklaşmaya çalışıyordu. Kalçasındaki bir el onu istediği yerde tuttu. Adam onu öylesine içine çekerek öptü ki, kadın titremeye başladı. Boğazının arkasından bir ses çıkardı ve öpücüğü yumuşatırken onun sırtını okşadı.

"Belki de yaptıklarım için cehennemde yanmayı hak ediyorum," dedi dudaklarına karşı, "ama buna değecek."

Adam geri adım attığında, kadının bacakları neredeyse kopacaktı. Kapısı olmayan bölmeye geçmeden önce onu sabitledi. Fayanslara yaslandı ve pencerelere, tepesinden bulutlar geçerken titreyen ışığa baktı. Rüzgâr bir kez daha şiddetlenmişti. Çıplak bacaklarının üzerinden tozlar sürüklendi. Tökezleyerek

Lavaboya gidip yüzünü ve saçının bir kısmını yıkadı ve içinden çıkarabildiği kadarını çıkardı. Kağıt havlu olmadığı için iç çamaşırını kurulamak için kullandı ve kot pantolonunu yukarı çekti.

Jesse lavabonun yanına geldi. Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Kapının kilidini açıp içeri daldı, havaya ve onun boğucu varlığı olmadan geçireceği değerli saniyelere hasretti.

Göz ucuyla dükkânın önünde oturmuş pipo içen yaşlı bir adam gördü. Daha önce orada değildi. Sırtının alt kısmında bir el hissetmeden önce kayarak durdu ve ona baktı.

"Hadi buradan gidelim," dedi Jesse.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve kamyonu doğru yürüdü. "Dokunma bana."

Adam karşı taraftan içeri tırmanırken kadın yolcu kapısının dışında durdu. Adam anahtarı çevirdiğinde kamyon gümbürdedi. İçeri girmeden önce mümkün olan son saniyeye kadar bekledi. Servis istasyonundan uzaklaşırlarken adam tek kelime etmedi. GPS'e baktı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Gitmeleri gereken sekiz yüz mil vardı ve bu da on iki saat daha sürecekti. Austin'e tahmini varış saatleri sabahın dördüydü. Şimdiden pes etmek istiyordu. Bütün eşyalarının canı cehenneme. Çölün ortasında bırakmak. Hiçbir şey buna değmezdi.

Başı yaklaşan bir migrenle zonkluyordu. Stres altındayken, uykusuzken ve üvey kardeşi tarafından fiziksel ve duygusal olarak becerilirken bu hiç de sürpriz değildi. Çantasını karıştırdı ve aspirin bulduğunda sessiz bir şükür duası etti. Gerginliğini alırdı. Kapıya yaslanıp Tanrı'nın onu bu cehennemden kurtarması için dua etmeden önce iki hap içti ve su yuttu.

O tuvalette olanları aklına bir türlü sığdıramıyordu. Ya da dün gece. Ya da eve geldiğinden beri onu zorladığı diğer zamanları. Tıpkı on yedi yaşındayken onu ters köşeye yatırdığında olduğu gibi kendini kaybolmuş, sersemlemiş ve şoka girmiş hissediyordu. Bir gün onun kardeşiymi ve

sonra bir yabancıydı. Her şeyin normal görüldüğü uzun zaman dilimleri vardı. O kadar ki, delirip delirmediğini merak ediyor ve tekrar olana kadar akıl sağlığından şüphe ediyordu. Ve tekrar. Ve yine. Lisedeki ilk yılında kendini bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Tek bir yanlış adımda dünyası başına yıkılacaktı. Her şey yeniden oluyordu. Ne kadar zaman geçerse geçsin, duvarlarını ne kadar güçlendirirse güçlendirsın, o kuşatacaktı. Ve kazanacaktı. Hiçbir engel tanımıyordu, bu da onu tehlikeli ve korkutucu yapıyordu.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Onu anlamıyordu, yaptığı şeyleri yapmaya onu neyin ittiğini bilmiyordu ama onu da kendisiyle birlikte sürüklemişti ve ışığı göremiyordu. Onu müstehcen fantezilerine katılmaya zorlamıştı ve bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Adam haklıydı. Sert ve kirli şeyleri seviyordu. Çıktığı erkeklerin hiçbiri ona ihtiyacı olanı verememişti. Hiçbiri yaklaşmadı ve onları yüzmelerini istediği karanlık havuza doğru dürttüğünde, suya bir parmak daldırdıktan sonra geri çekildiler. Jesse onu değiştirmişti ve dönüştüğü kişiden nefret ediyordu. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermekten korkuyordu çünkü gerçek yüzünü görmelerini istemiyordu. Ondan beri kendini doğru hissetmiyordu. İçindeki huzursuzluğu hiçbir şey yatıştırılamıyordu. Rutin ve istikrar istiyordu ama yine de dürtülerini takip etmek ve dolaşmak istiyordu. Arkadaşlarının yanında olmak istiyordu ama kalabalık içindeyken, sapkın bir şekilde yalnız olmayı diliyordu. Asla tatmin olmuyordu ve sürekli olarak tanımlayamadığı ve odaklanamadığı bir şeyi arzuluyordu.

Pencereden dışarı, geçip giden manzaraya bakarken görüşü bulanıklaştı. Buz gibi havayı üfleyen ve yüzünü uyuşturan havalandırmanın hizasındaydı. Güzel. Keşke klima duyuları üzerinde de aynı etkiyi yapsaydı. İçinin çalkalanıp isyan etmesindense hiçbir şey hissetmemeyi tercih ederdi. Önünde tek bir kaçış yolu vardı, o da onu seçti. Gözlerini kapadı ve uykuya sığınmaya çalıştı.

YEDİ

SEKİZ YIL ÖNCE

Banyodan Jesse'nin odasına açılan kapıyı çaldı. Kapıyı kırarak açtı ve Jesse'nin yatakta elinde bir kitapla oturduğunu gördü. Adam ona kaşlarını çattı, ama o bunu görmezden geldi ve yatağına atladı.

"Yine kavga ediyorlar," dedi sefilce. "Fark ettim."

"Bundan nefret ediyorum."

"Her şey geçecek."

Bağrışmalar arttıkça ona doğru eğildi ve yüzünü gömleğine gömdü.

"Ya ayrılırlarsa?"

"Yapmayacaklar."

Sesi hiç de endişeli gelmiyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Annemle babam sürekli kavga ederdi."

"Ama birbirlerini sevmiyorlar mı?" Gömleğinin uçlarını büktü, bu Lynne'in nefret ettiği bir alışkanlıktı çünkü tüm giysilerini esnetiyordu.

"Birbirini seven insanlar hala kavga edebilir."

"*Biz kavga etmeyiz!*"

Kaşları havaya kalktı. "İki gün önce sinemada kavga etmemiş miydik?" Kaşlarını çattı. "Bir savaş filmi izlemek istemiştin. Yeni Harry Potter filmi çıkmışken bunu neden yapasın ki? Ve biz öyle kavga etmiyoruz."

Bu."

Parmağını kapıya doğru uzattı. Ebeveynlerinin odası koridorun sonunda olmasına ve tüm kapılar kapalı olmasına rağmen, konuşulan her kelimeyi duyabiliyordu. Pek hoş değildi. Yine para sorunları yaşıyorlardı. Lynne ve babası nadiren kavga ederlerdi ama kavga ettiklerinde sanki 3. Dünya Savaşı çıkmış gibi hissederlerdi.

Jesse omuz silkti. "Kavga etmek kötü bir şey değil. Duygularınızı açığa çıkarır." Kadın ürperdi. "Bundan nefret ediyorum."

"Geçecek."

"Yarım saattir devam ediyor." Bir şeyin çarptığını duyunca irkildi. "Bunu neden yapıyor?"

Sayfayı çevirirken hafifçe, "Ondan bir tepki bekliyor," dedi.

Dikkatini dağıtmak için çaresizce onun kitabına göz attı. "Ne okuyorsun?"

"Bir keskin nişancı hakkında."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten orduya girmeyeceksin, değil mi?"

Adamın gözleri kitaptan kadına kaydı. "Neden olmasın?"

"Peki ya *ben*?"

"Peki ya sen?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Beni bırakacak mısın?" "Annem ve babam burada."

"Ama her şeyi birlikte yapıyoruz. Bence aynı üniversiteye gitmeliyiz. Bu eğlenceli olurdu, değil mi? Sensiz ne yapacağım ben?"

Gözleri kızın kalkık yüzünde gezindi. Ne düşündüğünü bilmiyordu ama adam kolunu ona doladı ve yakınına soktu. Gözlerini kapadı ve onun kokusunu içine çekti. O her zaman güzel kokardı. Arkadaşları onun çok seksi olduğunu düşünüyordu. Yüzünü beğenmişti ama bundan daha derine bakmasına izin vermiyordu. Jesse, Jesse'ydi.

Kavga devam ediyordu, ama en ufak bir endişe duymayan kardeşiyle birlikte fırtınayı atlattığı için artık bununla başa çıkabileceğini fark etti.

Okurken kızın saçlarıyla oynadı, bu da kız üzerinde uyuşturucu bir etki yarattı. Kız ona yaslandığında, ona uzanmasını söyledi. Kadın da öyle yaptı ve yüzünü adamın kalçasına yasladı. Adamın eli kızın saçlarına geri döndü ve kız her şeyin yoluna gireceğini bilerek uykuya daldı.

"Jesse?" diye duyunca hafifçe uyandı. "Şşş, uyuyor."

Yumuşak ayak sesleri ve ardından, "O neden burada?"

"Siz ikiniz kavga ettiğinizde çıldırdığınızı biliyorsun." "Özür dilerim. Dur, onu ben alayım."

"O iyi."

"Emin misin?"

"Evet."

Lynne'in onun yanağını öptüğünü duydu. "Sen çok iyi bir ağabeysin." "Eşyalarınızı yerleştirdiniz mi?" Jesse sordu.

"Evet. Bunu duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Ben iyiyim, ama belki bir dahaki sefere bana haber verirsin, böylece sen bir şeyleri kırmaya başlamadan önce onu dışarı çıkarabilirim."

"Bunu yapacağım," dedi Lynne. "Isaac babanın tam tersi. Bana nasıl hissettiğini söylemiyor ve benimle konuşmak yerine içine kapanıyor. Onun açılmasını sağlamak için sert önlemler almam gerekiyor."

"Umarım değerli bir şey kırmamışsınızdır."

"Hayır, bir hafta önce Goodwill'de durdum ve bu gösteri için bir şeyler aldım."

Artık her şey yolunda. İyi geceler, oğlum. Çok geç kalma."

Lynne odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Violet sayfaların çevrilme sesini dinledi ve kitabın komodinin üzerine konduğunu ve Jesse'nin yanına uzandığını duyduğunda uykunun eşiğindeydi. Onu göğsüne doğru çekti. Jesse yüzünü onun saçlarına gömüp derin bir nefes aldığı anda vücudu memnuniyetle mırıldandı.

"Jesse?"

Sertleşti. "Öyle mi?"

"Beni terk etmeyeceğine söz ver." Saçlarına doğru iç çekti.

"Vi."

Elini onun gömleğinin içine soktu. "Birbirimizden ayrılmamalıyız." "Ben-"

Onun gölgeli yüzünü görebilmek için başını arkaya yatırdı. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Adam ona baktı, loş ışıkta gözleri okunmuyordu.

Kadın onun göğsüne vurdu. "Merhaba!"

"Evet," dedi elini omurgasında gezdirirken. "Evet, ne?" diye itti.

İç çekti. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum." Mümkün olduğunca yakınlaştı. "Birlikte kalmamız, bir bütün olmamız gerekiyor, sence de öyle değil mi? Terk edilme sorunlarım olduğunu biliyorsun."

"Git uyu Vi," dedi, sesi eğlenceyle kalınlaşmıştı. "Terk edilme sorunlarıma gülme!"

"Ben değilim."

"Ciddiye alıyorsun! Beni ciddiye almıyorsun-"

Başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi.

"Sus."

"Beni bırakmasan iyi edersin," diye

homurdandı. "Uyu," diye mırıldandı.

Parmakları saçlarının arasından geçip masaj yaparak onu tatlı, rüyasız bir uykuya daldırdı.

OceanofPDF.com

SEKİZ

DÜŞERKEN UYANDI. Bastırılmış bir çığlık attı ve sert ve boyun eğmeyen bir şeye çarpmadan önce çırpındı.

"Seni yakaladım."

Jesse onu kötü aydınlatılmış bir otoparktan geçirirken gözlerini kırıştırdı. "Ne oluyor?" diye mırıldandı yönünü bulmaya çalışırken.

"Bir odam var."

O başladı. "Ne?"

"Gece yarısı oldu. Birkaç saat burada kalacağız ve yolculuğu yarın tamamlayacağız."

"Ben sürebilirim," diye teklif etti ve bulanık zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalıştı.

"Hayır, yapamazsın," dedi adam kapıdan geçerken ve onu yatağa bırakırken. "Ben çantalarımızı alacağım."

"Ama, yapabilirim-"

Kapıyı arkasından çarptı. Orada oturuyordu, uykularına rağmen başı dönüyor ve bitkin düşüyordu. Gün boyunca bilinci gidip geldi. Her saat başı uyanıp hâlâ yolda olduklarını fark etmek korkunçtu. Yıpranmış ama temiz görünen odaya göz gezdirdi. Şaşkınlıkla boş televizyona bakarken kapı açıldı ve Jesse içeri girdi

kendi çantası ve onun spor çantasıyla birlikte. Kapıyı kilitlemeden önce her ikisini de yere bıraktı ve yüzüstü yatağa düştü.

"İyi misin?" diye gecikmeli olarak sordu.

Homurdandı. "Direksiyon başında uyuyakalıyorum. Yolda bir sürü hayvan var.

Buna değmez. Uyumam lazım."

Gece dinlenmek mantıklıydı ama birlikte geçirecekleri zamanı da uzatıyordu. Derin ve eşit nefes alış verişlerini duymadan önce bir dakika boyunca onun kıpırdamayan formuna baktı. Adamın yorgun olduğu belliydi ve buna şaşmamalıydı. Salt Lake City'den sabah altı civarında ayrıldılar. Adam on sekiz saattir araba kullanıyordu. Telefonunu aldı ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Telefonuna göre Teksas'taydılar ve eve yaklaşık beş saat uzaklıktaydılar. Bu o kadar da kötü değildi. Arkadaşlarına ve ailesine mesaj attı ve muhtemelen uyuyor olmalarına rağmen onlara konumlarını gönderdi. Yarın her şey bitecekti. Arkadaşlarının ve ailesinin yanında olacaklardı ve Jesse'den ve onun psikotik nöbetlerinden uzak durmak için elinden geleni yapacaktı.

Çantasını aldı ve banyoya gitti. Duş aldı, dişlerini fırçaladı ve kuru cildine losyon sürdü. Aynaya doğru eğildi ve boynundaki ısırtığı inceledi. Deriyi kırmamıştı ama kızarmış ve şişmişti. Nesi vardı bunun? Kulağında bir şey yoktu ama göğsünde adamın sert müdahalesi yüzünden koyu bir leke vardı ve göğsü ağrıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, saçları dağılmıştı ve titriyordu. Bunun nedeni bütün gün abur cubur yemiş olması, gerçek bir öğün yememiş olması, stres ya da aşırı duygusal yüklenme olabilirdi. Belki de bunların hepsinin birleşimiydi.

Saat sabahın biriydi ve Austin'deki evine gelip Lynne'in teşhisini öğrenmesinin ve Jesse'yle yüz yüze gelmesinin üzerinden altı gün geçmişti. Bir hafta önce işsizdi ve yaşam seçenekleri arıyordu. Şu anda uğraştığı şeyle kıyaslandığında bu çocuk oyuncağı gibi görünüyordu.

Yansımasına baktı, gözleri cam gibiydi, çenesi sabitti. Dışarıdan mutsuz ve biraz da kızgın görünüyordu. Öyleydi, ama yüzeyin altında bir sarmal içindeydi. Başka türlü bir insan olsaydı, babasının kasada sakladığı silahlardan biriyle Jesse'yi vurabilirdi. Başka türlü bir insan olsaydı belki de kabus gibi geçen gençlik yıllarının üstesinden gelir ve kendine bir şeyler katardı; bir rehber öğretmen olur, başkalarına travmalarında yardımcı olur ve kötünün yerine iyiyi koyardı. Bunun yerine, o bu oldu...

Okulu bıraktın, bir işte tutunamıyorsun ve gözüne kestirdiğin herkesle yatıyorsun.

Gözleri yaşlarla dolduğunda yansımasından başka bir yere baktı. Lanet olsun. Eli lavaboya değdiğinde, zihni bugünkü karşılaşmalarını tekrar oynatmaya başladı. Orada dururken bile sırtındaki fayansların izini ve onu sikerken onu hareketsiz tutan adamın gücünü hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı, ellerini tezgâhın üzerine koydu ve amı kasılırken bir iniltiyi ısırdı. Kendinden nefret etme duygusu içinde çağıladı. Ellerini başının üzerine koyarak dizlerinin üzerine çöktü. Orgazm oldu. Hem de her seferinde. Lanet olsun. Zaman. Durmamasına şaşmamalı. Ağzı bir şey söylerken vücudu başka bir şey yapıyordu. Kafayı yemişti. Ona cevap vermemesi gerekiyordu ama veriyordu.

Kusma dürtüsü geçtiğinde, kendini desteklemek için tezgâhı kullanarak ayağa kalktı. Kendini hasta hissediyordu ve deniz ayakları vardı. Banyodan çıkmadan önce vitamin aldı ve su içti. Büyük boy yatağın ayak ucunda durdu ve onun ağır nefes alışını dinledi. Bir ışık gibi sönmüştü, tam da sevdiği gibi. Jesse'yle ilgili bir başka sinir bozucu şey de her an, her yerde uyuyabilmesiydi. Jesse zihnini kapatmaya çalışarak saatler geçirirken o kolayca uykuya dalıyordu. Vicdan yoksunluğu muhtemelen bu konuda ona çok yardımcı oluyordu. Şerefsiz.

Onunla birlikte o yatakta uyumasına imkân yoktu. Tek seçeneği pencere kenarındaki sandalyeler ya da rengi solmuş halıydı.

Yerin ne kadar pis olduğunu ancak hayal edebilirdi. Her iki sandalyeyi de birbirine doğru çevirdi, böylece bacaklarını yukarı kaldırıp garip bir yuva yapabildi. Son derece rahatsızdı ama bu sadece bir gecelikti. Yarın evde olacaktı. Acıtmayan bir pozisyon bulmaya çalışarak huzursuzca yer değiştirirken bunu kendi kendine tekrarlardı.

Gelen ve giden arabaları dinledi ve perdeyi çekerek dışarıya baktı. Park yerinin uzak tarafında, Jeep'inin hâlâ römorkta olduğu devasa nakliye kamyonunu gördü. Bunu ona asla itiraf etmeyecek olsa da, bunu tek başına yapmasının mümkün olmadığını biliyordu. Adamın davetsizce içeri girmesine içerlemişti ama adam o n a kendi taşınmasıymış gibi davranmış ve uçak biletlerinin, kiralık kamyonun, yakıtın ve şimdi de bir motel odasının faturasını ödemişti. Ona karşı hisleri minnettarlık, öfke, kızgınlık ve utançtan oluşan karmaşık bir karışımdı. Gözleri ona kaydı. Adam botlarını çıkarma zahmetine girmemişti. Yolun bir kısmını arabayla gitmeye niyetlenmişti ama kamyonun ve römorkun büyüklüğü ve o pit stop sikişi arasında, işi ona bırakmaya karar verdi ve o da hiç şikâyet etmeden halletti.

Aklı bir şeyden diğerine savruluyor, uykuya o kadar ihtiyacı varken onu uyanık tutuyordu. Uykuluyor ve perdelerin arasından güneş ışığının ilk ipucunu görmeyi bekleyerek pencereye bakmaya devam ediyordu.

ASANSÖRÜN ORTASINDA UYANDI. "WHA-?"

Jesse onu yatağa taşıırken, "Tam bir baş belasısın," diye homurdandı.

Kız vurdu ve bir şeye çarptı. Adam küfretti ve onu görüldüğü kadar yumuşak olmayan y a t a ğ ı n üzerine düşürdü. Nefesi kesildi ve yuvarlanmaya çalıştı ama tam olarak uyanmamıştı ve kendini yatağın ortasında buldu. "Lanet olası kulağıma vurdun," diye homurdandı adam kendini ona doğru fırlatmadan önce.

"Jesse, *hayır!*"

Adam yarı yarıya üzerine yığılıp onu cüssesinin altında sıkıştırırken elleri yana savruldu. Adamın kıllı bacakları kızın pürüzsüz bacaklarının üzerinden kayarken sis dağıldı ve kız adamın külotu dışında neredeyse tüm kıyafetlerini çıkardığını fark etti.

"Jesse-"

"Sus," dedi kabaca, onu kendine daha sıkı çekerken ve yüzünü yanındaki yastığa gömerken. "Uykuya ihtiyacım var."

"Seninle yatmak istemiyorum!"

"Çok kötü."

Yan tarafına bir tokat attı, ama bu ondan bir tepki almadı. Gözlerini tavana dikti. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Tek ışık kaynağı banyodan geliyordu ve adam onun sandalyede olduğunu fark etmeden önce onu kullanmış olmalıydı.

"Bırak beni," dedi.

Eli onun yan tarafını okşadı. "Uyu artık."

"*Uyuyordum!*"

"Böyle daha iyi uyuyacağız."

"Bana dokunmanı istemediğimi sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" diye tısladı.

"Rahatla."

Yorgunluktan kelimeleri bulanıklaşmıştı. Belli ki cinsel bir şey yapacak durumda değildi.

"Kenara çekilir misin? Neden üstüme geliyorsun?"

"Sevdim," dedi ve derin derin içine çekti. "Ev gibi kokuyorsun." "Ne?"

Düzgün nefes alış verişleri ona tekrar uykuya daldığını söylüyordu. Bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken bile göz kapakları sarktı. Adamın ağırlığının üzerinde uyuşturucu etkisi vardı. Bununla mücadele etse de zihni kapandı ve biraz dinlenmek için yeterince güvende olduğuna karar verdi.

BİR INILTIYLA UYANDI. Gözleri açıldı. Pencereye bakacak şekilde yan yatmıştı. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu ve vücudunun alev alev yandığını biliyordu. Jesse içine girip çıkarken göğsüne dolanmış bir kol onu yerinde tutuyordu.

Eski sevgilileriyle bu pozisyonu her zaman çok sevmişti. Samimiydi ama yüzü başka tarafa dönük olduğu için göz teması kurması gerekmiyordu. Eğer adam ne yaptığını biliyorsa, bu onun G noktasını vurmak için harika bir pozisyondu. Yanağı şilte ile aynı hizadaydı, vücudu adamla birlikte hareket ederken bir eli çarşafın içinde bükülmüştü. Adamın nazik hareketleri onu çıldırtıyordu. Zihninin uzak bir kısmı çığlık atıyordu: *Ne yapıyorsun sen? Kaçın! Savaş!* Bunun yerine, orada öylece yatıyordu, kemiksiz, ahlaksız, uyku ve seks içinde yüzüyordu.

"Benimle misin?" diye mırıldandı saçlarına.

Perdelerin arasından sızan güneş ışığına karşı gözlerini kapattı. Başka bir gün, başka bir sikiş. Dün gece onu yatağına bıraktığında, bu şekilde uyanacağını biliyordu. Adam bundan faydalanmayı hiç ihmal etmemişti. Vücudu nane şekerine batırılmış gibi hissediyordu. Adam onu tam sınırd tutarken her yeri karıncalanıyordu. Karşı koyamayacak kadar kendinden geçmişti. Eli, boğazının dibine gelmeden önce göğüslerinin üzerinden geçti.

"Violet."

Dişlerini sıktı. Neden konuşmak zorundaydı ki? Hiç konuşmazdı. Neden sadece onu becerip bu işi bitirmiyordu?

"Violet."

"Ne?"

Onu sırtüstü yatırdı, kendisi de yan yatarak onu sikmeye devam etti ve kalçalarını onunkilerin üzerine sardı. Saçları dağınıktı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve umutsuzca tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Başparmağı kızın yanağının üzerinde gezindi. Onu becerirken görmek istemiyordu. Adam arkasındayken gerçekliği askıya alabilirdi ama bu... Yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Bana bak."

"Hayır."

Kadının çenesini kavrayarak onu yüzüne bakmaya zorladı. "Bu kelime hakkında ne hissettiğimi sana söyledim."

Kadın saldırdı ama adam hazırды. Bileğini yakaladı ve yatağa sabitledi.

"Bırak gireyim Vi," diye hırladı terli şakağına karşı. "Asla!"

Kendini o kadar derine yerleştirdi ki, kadın homurdandı.

"Benden nefret edebilmek için seni zorlamamı istiyorsun ama derinlerde bir yerde olmak istediğin yerin burası olduğunu biliyorsun."

"Yanılıyorsun!"

"Öyle miyim? O zaman neden sıırıslıklamsın? Eğer bundan nefret ediyorsan, neden beni bu kadar sıkıyorsun?"

"Bitir şunu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Acelem yok," dedi tembelce, ritmini değiştirerek vücudunu kamburlaştırırken. "Bunun uzun sürmesini istiyorum."

"Bilmiyorum."

"Hayatta her zaman istediğini elde edemiyorsun," diye azarladı yüzünün yan tarafını öperken. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Eli vücudunda gezindi ve bacaklarının arasına kaydđ. Adam klitorisini ovarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözleri onunkilerle çarpıştı. Yüzünden geçen her geçici ifadeyi izliyordu. Analiz ediyor ve katalogluyordu, böylece ona karşı daha fazla cephaneye sahip olacaktı. Kadın dişlerini gösterdi ve adamın kolunu pençeledi ama adam yerinden kıpırdamadı.

"Benimle oynamayı bırak." Adam onu oyuncağı haline getirmişti ve kadın tüm varlığıyla buna içerliyordu. "Ben bir insanım, oyuncak bebek değil."

Kaşlarını çattı. "Seni öyle düşünmüyorum."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü kendine yalan söylüyorsun. Ağzından yalanlar dökölüyor ama bedenin doğruyu söylüyor. Her şeyi unut ve sadece hisset, Violet."

Adam doğru noktaya baskı uyguladığında, kadın başını öne arkaya savurdu. Adamın itiş gücü daha da arttı. Adam onu öperken başı dönüyor, ondan nefret etmeyi unutana kadar katman katman hisler uyguluyordu.

"Beni istediğini söyle."

Sesi çok uzaklardan geliyordu. Ona odaklanmadı. Neredeyse oradaydı... Adam yüzünü kavradı ve sertçe salladı.

"Bana bak," diye emretti.

Vücudu kalkışa hazır olduğunda onun emirlerine itaat etmek büyük çaba gerektiriyordu. Kız ona odaklandığında, adamın tutuşu yumuşadı ve kızın yanağını okşadı.

"Söyle bana, Violet."

"Ne?" Kadın işini bitirmek için elini vücuduna doğru gönderdi ama adam elini yakaladı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Kendine dokunmak yok. Bu benim işim."

"Bunu yapmayacaksın!" diye tükürdü.

Ona acı dolu bir sırtışıla karşılık verdi.

"Hayal kırıklığına mı uğradın, Vi?"

"Senden nefret ediyorum!"

Onun ağzının köşesini öptü. "Bunu söylemeyi bırakmalısın."

"Bana işkence etmeyi bırakmalısın," diye nefes nefese kaldı ve adamın onu becerme şeklini değiştirmek için bacağına kaldırdı. "Ah, *evet*."

"Başka kimseyle böyle olmadığını biliyorsun." Kadın üzerine doğru hareket edince adamın nefesi kesildi. Onu durdurmak için belini kavradı ama sonra inledi ve yüzünü saçlarına gömdü. "Sik beni. Aramızdaki ilişkinin böyle olması gerekiyordu."

Temposunu artırdığında, gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü. Adam fırtınalı gözlerle ona baktı. "Bunu hissediyor musun, Vi? Bu mutluluk. Gezegende buna benzer başka bir şey yok. İkimiz için de kimse yaklaşamaz. Kabul edin bunu."

Kreşendo yükseldikçe başı sallanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı.

"Lütfen ne?"

Öfkeli bir böğürtü kopardı ve kendini ona doğru fırlattı. Onu sırt üstü yatırmasının tek nedeni adamın bunu beklememesiydi. Adam kaçmasını engellemek için ellerini onun üzerinde kenetledi ama onun amacı bu değildi. Onun üzerine çıktı ve ellerini göğsüne dayadı. Başını arkaya eğdi ve kendi zevki için akılsızca ona bindi. Saçları dağılmış, ağzı açık, nefes alıp verirken ve inerken nasıl görüldüğünü umursamayacak kadar kendini kaybetmişti. Şimşek çaktığında çığlık attı. Adam onu aşağı çekti ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kıçındaki elleri onu iyice ayırdı ve itmeye başladı. İkinci orgazmı vurduğunda, yumruğunu yatağa vururken, yüksek sesle, gırtlaktan bir inilti çıkardı ve adını söyledi.

Doymuş bir şok halinde onun üzerine yığıldı. Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Bu düşünce aklından geçerken bile başını salladı.

"Tamam mı?" diye mırıldandı.

Kadın kıpırdandığında, adamın elleri kadının sırtını düzleştirdi. "Bekle."

"Gitmemiz gerekiyor."

Onun boynunu öptü. "Eve çok yakınız. Zamanımız var," dedi tembel bir sesle.

Eli saçlarının arasında geziniyor, ona saçlarını ördüğü ya da televizyon seyrederken saçlarıyla oynadığı zamanları hatırlatıyordu. Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışırken gözleri doldu. Onun bu yanını özlüyordu. Ona sevildiğini ve korunduğunu hissettiren nazik, şefkatli Jesse'yi. Biri ona böyle dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kimsenin onu şımartacak kadar yakın olmasına izin vermiyordu. Masum geçmişine özlem duyarken bile Jesse'nin aletinin hâlâ içinde zonkladığının ve havaya sinen seks kokusunun farkındaydı. Geri dönüş yoktu.

"Sorun ne?" diye gürledi.

"Her şey," diye fısıldadı.

Adam onu altına aldığında homurdandı. Kendini onun üzerine attı ve karmakarışık saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti.

"Ağlama," diye emretti kabaca, gözyaşlarını öpüp uzaklaştırırken. Kadın elini onun göğsüne koydu. "Bunu yapmaya devam edemeyiz."

Oturdu. Adam ondan çekilirken kadın inledi. Adam onun açılmış kalçalarının arasına diz çöktü. Adamın eli içine kaydığında hiç şaşırmadı.

"İyi bir insan olmak istiyorum. Hayatımın her alanında örnek bir vatandaşım." Gözleri onunkilere kaydı. "Seninle ilgili olanlar hariç."

Uzaklaşmaya çalıştı ama adam kalçasını kavrayarak onu hareketsiz kalması için uyardı. "Sana sahip olmak için yasaları, yeminleri ve kendi kurallarımı çiğnedim. Sana sahip olduğumu sanmıştım.

Bunca zaman sonra seni gördüğümde hiçbir şey hissetmeyecektim." Kızın içine batmış parmaklarına bakarken başını salladı. "Sana bir kez baktım ve hiçbir şeyin beni durduramayacağını biliyordum. Dokunmalıydım, tatmalıydım. Sana sahip olmak için her bedeli öderdim." Yüzünü onun karnına bastırdı. "*İhtiyacım var*, Violet."

Parmakları okşadı ve ayak parmakları kıvrıldı.

"Annemin günleri sayılı ve tek düşünebildiğim kendimi senin içinde kaybetmek." Sesi o kadar kısıktı ki, onu zar zor anlayabiliyordu. "Sen de beni sev Vi."

Görünmez bir kazma göğsünü deldi ve derine battı. "Ne?"

Başını kaldırdı, mavi gözleri onunkilere dikilmişti. "On dört yaşından beri sana aşığım."

Zihni onun sözlerini algılayamadan vücudu tepki verdi. Ayağı adamın omzuna indi ve bir tekmeye onu geriye savurdu. Yataktan yuvarlandı ve elleri yumruk şeklinde sıkılmış halde onunla yüzleşti.

"Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? O kelimenin anlamını bilmiyorsun!"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum."

"Beni sevmiyorsun! Sevseydin, bütün bunları yapmazdın!" Parmağını yatağa doğru uzattı. "Bu seks, aşk değil. Bu şehvet, açgözlülük, günah..."

"İstediğin gibi görüyorsun."

Ayağını yere vurdu. "Ben her şeyi *olduğu gibi* görüyorum! Almaya hakkın olmayan şeyi aldın! Ve *hala alıyorsun*! Benden her şeyimi çaldın ve beni sevdiğini söyleme cüretini mi gösteriyorsun?"

Omuz silkti. "Aşk, karşılık bulmadığında insanı canavara dönüştürebilir."

Zihni tamamen boşaldı. Odada hırıltılı nefes alıp verişinden başka ses yoktu ama içinde duygusal bir fırtına kopuyordu. Aklını kaçırmadan önce bir elini kaldırdı. "Hayır."

"Hayır mı?"

Usta bir manipülatör ve patolojik bir yalancıydı. Onun oyununa gelmeyecekti. Onunla *yine uğraşıyordu*. Onun bedenine sahip olmakla yetinmiyor, aklını da istiyordu. Sikerim böyle işi.

"Duş alacağım," diye açıkladı. "Ve sonra gidiyoruz."

Banyoya giderken yüzünü başka yöne çevirdi. Kapıyı kilitledi, duşa girdi ve su başına vururken sararmış duvarlara baktı.

Ona yaptığı onca şeyden sonra, bu kelimeyi söylemeye *cüret mi etmişti*? Bu kelimenin onu suçlarından arındıracağını mı düşündü? Eylemlerini haklı mı çıkaracaktı? Hayır. Aralarındaki ilişkide aşkın yeri yoktu ve onun ağzından çıkacak herhangi bir şeye güvenirse lanetlenirdi.

Küvetten çıktı ve önce saçlarına sonra da vücuduna bir havlu sardı. Kapıya bir göz attı. Oraya gitmek istemiyordu. Adam tam bir pislikti. Zaten kötü olan bir durumu daha da kötüleştiriyordu. Austin'e varmalarına beş saat kalmıştı ama onun yanında on dakika daha geçirmek bile çok uzundu. Onunla yüzleşmekten korkuyordu ve kendini hayal ettiği kadar kötü olamayacağına ikna etmişti. Ama daha kötüydü. Uzun zaman önce gömdüğü bir geçmişe gündeme getirmeye kararlıydı. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Ona karşı bir şeyler hissettiğine inanacak kadar aptal olduğunu düşünüyordu. Saf değildi. Adam yıllar önce onun masumiyetini çalmıştı.

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını geriye attı. Beş saat daha. Bunu yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı. D n yolculuğun en kötü kısmını atlatmıştı. Eve çok yaklaşmışlardı. Lynne ve babası onları bekliyordu. Ona fırlatmak istediğı her şeye dayanabilirdi ve sonra her şey bitecekti.

Meydan okuyan bir kaç  atmayla kapıyı çekip açtı ama kabadayılığı boşunaydı. Yatakta oturmuş cep telefonundan Lynne'le konuşuyordu.

"Biraz dinlenmeye ihtiyacımız vardı, bu yüzden gece için bir oda tuttuk," dedi.

Sesi neşeliydi ve normal temposuna geri dönmüştü; bu da onunla oynadığının bir başka kanıtıydı. Jesse'nin iddia ettiğı şeylerde gerçekten ciddi olan hiçbir erkek bu oyunu oynayamazdı. O bir sınıf oyuncusuydu. Kız buna kanmayacaktı.

Lynne hoparlörden, "İkinizin bu kadar sorumluluk sahibi olmanıza ve bu yolculuğı güvenli bir şekilde yapmanıza sevindim," dedi.

"Güvenli benim göbek adımdır."

Spor çantasının yanında diz çökerken ona tiksintili bir bakış fırlattı. Kot pantolonunu çekti ama düğmelerini ilikleemeye zahmet etmedi. Onun vücudunu bir kez daha gözden geçirmekten kendini alamadı. Evet, onu havaalanından aldığından beri defalarca sikmişti ama her zaman vücudunu incelemekten çok onunla dövüşmeye odaklanmıştı. Adam yırtık pırtıktı. Doğal bir atlet olduğı ve sabahları ve öğleden sonraları koşmayı sevdiğı için her zaman güzel bir vücudu olmuştu. Önceden geniş ve zayıftı ama şimdi... kocaman olmuştu. Belirgin karın kasları vardı ve kollarındaki damarlar göze çarpıyordu.  zerinde bir gram bile yağ yoktu. Kaptan Amerika'nın ikizi olabilirdi.

şu anda onun bir fotoğrafını çekse, bir erkek jigolo için mükemmel bir reklam olurdu. Kot pantolonu kalçalarına kadar iniyordu, saçları dağınıktı ve arkasındaki harap yatak kendi hik yesini anlatıyordu. Kadınlar onunla geçirecekleri bir gece için iyi para  derlerdi. Aslında üniformasını giyerse daha da fazla para kazanabilirdi. Ordudan ayrılmaya karar verirse başka bir kariyer yolu.

"Yola çıkmadan önce kahvaltı edeceğiz ve öğleden sonra geç saatlerde evde olacağız," dedi.

Sesi sıcak ve yumuşaktı. Kızın iyi kullanılmış vücudu hâlâ onun ilgisinden zonklarken, o iyi evlat olmaya geri dönmüştü. Cidden mi? Ayakkabısını onun kafasına fırlatmak istedi.

"Violet'in yanında olduğunu bilmek bizi çok daha iyi hissettiriyor. Siz ikiniz eğleniyor musunuz?" Lynne sordu

"Evet."

Adam ne büyük bir yalan söylediğinde dişleri birbirine çarptı.

"Manzarayı seyrediyor ve geçmiş hakkında konuşuyorduk."

Başını çevirdi ve gözleri kilitlendi.

"Bu zamanı birlikte geçirdiğimiz için çok mutluyum," dedi ve ona göz kırptı. "Siktir git," diye mırıldandı ve adam gülümsedi.

"Al, Vi'yle konuş. Duş almam ve onu beslemem gerekiyor. Çok huysuz." Banyoya girmeden önce telefonu çantasının üzerine attı. Orospu çocuğu.

"Violet?"

Öfkeden başı dönerken sesini yumuşatmaya çalışarak, "Selam anne. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. İkiniz için endişeleniyordum ama Teksas'ta olduğunuzu bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Fazla fotoğraf çekmiyorsun."

Boğazını temizledi. "Evet, hayır. Kusura bakmayın. Çok telaşlıydı."

"Eminim. İkiniz her şeyi çok çabuk hallettiniz. Buna çok sevindim. Biraz daha gittikten sonra evde olacaksınız."

"Tamam," dedi giyinirken.

"Israrcı olmaya çalışmıyorum ama yarından sonraki gün Florida'ya gitmeye ne dersin? Çok mu erken olur? Daha önce yerleşmek mi istiyorsun-"

"Hayır, kulağa harika geliyor. Hadi sahile gidelim." Mümkün olduğunca çok aktiviteye ihtiyacı vardı.

"Yaşasın! Aynı dalga boyundayız."

Öfkesi Lynne'in heyecanı ve neşesiyle yatışmıştı. Annesinin sesini duymak bile onu daha iyi hissettiriyordu. Lynne, aksi takdirde darmadağın olacak dünyasında bir dayanak noktasıydı. Tek yapmak istediği Lynne'in yanına kıvrılıp öylece kalmaktı. Annesine teselli vermesi gerekirken ona ihtiyaç duyması berbat bir şeydi ama kendini çok kaybolmuş hissediyordu ve ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

"Eve dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ben de öyle. İki bebeğimin de evde olması..." Lynne'in sesi şüpheyile tizleşti.

Banyodaki düşün kesildiğini duyunca pencereye doğru yürüdü.

"Yapma anne," diye yalvardı.

"Biliyorum, özür dilerim," dedi Lynne ve gözyaşlarının arasından gülümsediğini duyabiliyordu. "Sadece çok mutluyum. Siz ikiniz benim dünyamsınız."

Sertçe yutkundu. "Ve sen de benimsin."

"Yakında burada olacaksın. Fotoğraf çekin, eğlenin ve güvende olun."

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum," dedi Lynne burnunu çekerek. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatırken Jesse'nin elliden fazla okunmamış mesajı olduğunu gördü. Buna karşılık kendisinin, ailesiyle, Reese ve Meg'le olan grup mesajlaşmaları dışında hiç mesajı yoktu. Umarım eve taşındıktan sonra sınıf arkadaşlarıyla yeniden tanışır ve sosyal hayatını güçlendirirdi. Artık geçmişte yaşamayacak, Jesse yüzünden kendini soyutlamayacaktı. Hayır. Yaşayacaktı ve bu şimdi başlıyordu.

OceanofPDF.com

DOKUZ

Çantasını yeniden doldururken JESSE banyodan çıktı. "Yan tarafta bir lokanta var."

"Aç değilim."

"Yemek
yiyorsun."

Ona bağırarak için arkasını döndü ve hemen arkasını döndü. Adam cırılçıplaktı. Arkadan görünüşü de önden görünüşü kadar güzeldi. Dolgun kalçalar, kıç, sırt. Hiçbir zaman erkeklerin vücutlarına gözlerini dikip bakan biri olmamıştı ama onunki olağanüstüydü. "Güzel bir yüze asla güvenme" diye bir söz vardı. Genellikle kadınlar için söylenirdi ama onun durumunda üvey ağabeyi dışı güzel, içi çirkinlerin timsaliydi.

Çantasının fermuarını çektiğinde, adamın giyinmiş ve omzunda çantasıyla gitmeye hazır olması onu sinirlendirmişti. Ona kapıyı açtı. Yanından geçerken, çoğunlukla boş olan otoparkta yürümeden önce ona bakmak zorunda kalmamak için yüzünü çevirdi. Gökyüzünde tek bir bulut bile olmayan güneşli bir gündü. Kadın taksiye binmeye çalıştığında, adam onun pantolonunun kemerini yakaladı ve onu geri çekti.

"Ye," dedi.

Elini tokatladı. "Sana söyledim-"

Adam çantasını ve kendi çantasını içeri atıp kamyoneti kilitlerken dişlerini sıktı.

"Bunun için vaktimiz yok," diye tersledi.

"Var ve ben açım," dedi onu lokantaya doğru iterken.

Başka seçeneği yoktu. Lokanta tıklım tıklımdı. Kapıdan içeri adımını attığı anda burnuna gelen pastırma ve akçaağaç şurubu kokusu midesini guruldattı. O ve Jesse, yıpranmış bir garson açık bir masa olup olmadığını kontrol ederken beklediler.

Jesse, "Tezgâhta oturabiliriz," diye teklif etti.

"Pekâlâ. Kendinizi evinizde hissedin," dedi garson kız.

Jesse'nin eli sırtının alt kısmına indi. Hızla geri çekildi ve sıkışık, tıka basa dolu lokantada ilerlemeden önce ona alaycı bir bakış attı. Tezgâhta çoğunlukla kamyoncular ve sabah kahvelerini yudumlarken sohbet eden yaşlı adamlar oturuyordu. Kadın oturduğunda iki çift bakış atan iki adamın arasında bir yer buldular. Menüyü eline alıp inceledikten sonra yanındaki yaşlı adama baktı.

"Günaydın," dedi.

"İyi bir tane," dedi göz kırparak.

Rahatladı ve menüye dokundu. "Ne var?"

"Canının ne çektiğine bağlı," diye söylendi. "Ben tatlı ve tuzlu bir şeyler istiyorum."

Sırıttı. "Tam benim tarzımda bir kızsın. Yanında biraz etle Fransız tostunu almalısın."

"Kulağa harika geliyor."

Kadın menüyü açtığı anda, adam seçeneklerini işaret etti.

Garson kız yaklaşırken "Teşekkürler," dedi.

"Ne alırsınız?"

Kadın siparişini verdiğinde, yaşlı adam gazete okuyan ve tost yiyen arkadaşına dönmeden önce başıyla onu onayladı.

"Siz asker misiniz?"

Jesse'nin yanındaki iri yarı kamyoncunun ona yukarıdan aşağıya baktığını görmek için sağına baktı.

"Evet. Hava Kuvvetleri," dedi Jesse.

Adam şapkasını eğdi. "Hizmetiniz için teşekkür ederim."

Askeri konuşmaya başladıklarında şaşırdı, memnun oldu ve sonra sinirlendi. Jesse takdir edilmeden, onurlandırılmadan ve hayranlık duyulmadan hiçbir yere gidemezdi. Jesse nerede görev yaptığını ve uzak Alaska'da geçirdiği son iki yılı anlatırken etraflarındaki erkeklerin hepsi onu dinliyor ve başlarını sallıyordu. Kadın dinlemek istemiyordu ama adam yanı başında otururken dinlememek imkânsızdı. Adam birliğindeki adamlardan, kaybettiği arkadaşlarından ve bir sonraki durağının Japonya olacağından bahsederken kendine rağmen ilgisini çekmişti.

"Bu senin kadının mı?" diye sordu kamyonculardan biri.

Ağzı Fransız tostuyla dolu olduğu halde başını çevirdi. Jesse ona baktı ve onun ikilemini görünce gözlerinin kenarları kırıştı.

"Evet," dedi sırtını sıvazlarken. "Bu Violet."

"Burada iyi bir adamınız var bayan. Bugünlerde hala eski moda değerlere sahip pek fazla erkek yok. Ona tutunsanız iyi edersiniz." Kamyoncu Jesse'nin elini sıktı ve arkadaşlarıyla birlikte oradan ayrıldı.

Yutkundu ve omletini yiyen Jesse'ye ters ters baktı. "Gerçekten mi?"

Bir parça kızarmış ekmek sapladı ve kız onu durduramadan yedi. "Bunlar çok güzel."

"Tam bir pisliksin," diye tısladı.

Bir an için onu inceledi. "Kahveni almamışsın. Bu yüzden huysuzsun."

Ağzı sarktı. L kelimesini kullanmış, onu *tekrar* becermiş, yabancılara onun olduğunu söylemiş ve üzölmek için bir nedeni olmadığını mı düşünmüştü? "Sen lanet olası bir psikopatsın."

Saatine bir göz attı. "Yemeğini bitir. Bir saat içinde yola çıkmak istiyorum."

Taburesinden zıpladı ve elini uzattı. "Anahtarları bana ver. Ben kamyonunda bekleyeceğim."

"Çok sıcak," dedi.

"Umurumda
değil!"

Anahtarları kızın eline bıraktı. Lokantadan dışarı çıktı ve park alanının yarısında adamın kendisi için bir hesap daha aldığını fark etti. Oh neyse. Taksiye tırmandı, camları indirdi ve bekledi. Adam haklıydı. Hava sıcaktı, rahatsız edici derecede. Umurunda olmasaydı klimayı çalıştırırdı ama yakıtı boşa harcamak istemedi. Görünüşe göre, onun aksine, hâlâ bir vicdanı vardı.

Birkaç saat içinde Austin'e ulaşacağını bildirmek için arkadaşlarına mesaj attı ve sabah trafiğinin gelgitlerini izledi. Terliyordu ve onun kendisine doğru geldiğini gördüğünde kendisini bilerek bekletip bekletmediğini merak etmeye başlamıştı. Rahatlamış bir şekilde kamyoneti çalıştırdı ve serinlemek için havalandırma deliklerine doğru eğildi.

"Al."

Ona baktı ve elinde buzlu bir kahve olduğunu görünce gözlerini kırıştırdı. Aldı ve temkinli bir şekilde kokladı.

"Ne?"

"Bunun içine bir şey koymazsın, değil mi?"

Emniyet kemerini bağladı. "Sana neden ilaç vereyim ki?" Doğru.

Ondan istediği her şeyi aldı.

Otoparktan çıktı ve otoyola çıkmadan önce küçük kasabanın içinden geçti. Geçici bir yudum aldı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Mükemmel bir beyaz mocha idi. Bir iniltiyi bastırdı.

"İyi mi?"

Gözlerini açtı ve adamın onu izlediğini gördü.

"Evet," dedi isteksizce ve sonra bir el salladı. "Gözler yolda!"

Dikkatini tekrar yola verdiğinde sırtıttı. Arkasına yaslandı ve motel odasında olanlara rağmen morali düzelmeye başladı. O artık

neredeyse eve. Yakında Lynne ve babasıyla birlikte olacaklar, Jesse de Japonya'ya doğru yola çıkacaktı. Teksas'a yerleşecek ve maddi, duygusal ve zihinsel olarak kendini toparlamaya çalışacaktı. Sonra da hayatıyla ne yapacağına karar verecekti. Jesse'yle tekrar karşılaşmak iyi bir şeydi. O artık yatağının altındaki öcü değildi. Kesinlikle bir psikopattı ama baş edebileceği biriydi. Onunla yüzleşti ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadı. Şimdilik, ailesinin hatırı için iyi davranacaktı. İkisi de bu cephede tekneyi sallamayacaktı, ancak gelecekte, ne pahasına olursa olsun ondan kaçınmaya geri dönecekti.

Lynne artık yanında olmasa Teksas'a geri döner miydi? Kararsız bir duygu dalgası içini kapladı. Lynne onun sahip olduğu tek aileydi. O gittikten sonra kimsesi kalmayacaktı. Babası olabilirdi. Göz ucuyla ona baktı. Bugün kıyafetine bir kamyoncu şapkası eklemişti ama diğer her şey aynıydı. Tıraş olmamıştı, bu da ona saat beş yönünde bir gölge veriyordu.

Görünüşte halinden memnun görünüyordu ama lokantadaki adamlarla paylaştığı hikâyeler farklı bir hikâye anlatıyordu. Orduya katıldığından beri pek çok arkadaşını ve saygı duyduğu insanları kaybetmişti ve her ne kadar pek çok detayı geçiştirmiş olsa da kız satır aralarının okuyabiliyordu.

Orduda geçirdiği altı yıl hiç de kolay geçmemişti. Kadın güreşti ile Kendisi. O yapmadı istiyorum için meşgul onu yanlış bir fikre kapılır diye empati göstermemeliydim.

"Arkadaşın için üzgünüm."

Göz ucuyla adamın başını kendisine doğru çevirdiğini gördü. "Ne?"

Elini salladı. "Lokantada ondan bahsediyordun. Eric." Başını salladı.

"Evet."

Adam başka bir şey söylemeyince, "Jeremy de" diye

ekledi. "Bu zor bir tanesiydi."

Dudaklarını büzdü. "İşiniz... tehlikeli mi?" Omuz

silkti. "Her zaman risk vardır."

"Çok riskli mi?"

"Benim için endişeleniyor musun, Vi? Benden nefret ettiğini sanıyordum." Kız sinirlendi.

"Ediyorum."

"O zaman bu ani endişe de neyin nesi?"

"Babam kendini kötü hissedirdi," diye espri yaptı. "Neden bu kadar çok arkadaşın vefat etti?"

"Olur böyle şeyler."

"Ölüm hakkında nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsun?"

"Ölüm, çok küçüklüğümde beri hayatımda sürekli var olan bir şeydi. Ben altı yaşındayken büyükbabamın ikisi de birkaç hafta içinde öldü ve büyükannemler de birkaç yıl sonra vefat etti. Sonra bir de babam vardı." Başını iki yana salladı. "Ölüm kaçınılmazdır."

"Lynne'in gitmesi senin için *sorun değil* mi?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Sırf geleceğini biliyor olman bunu kolaylaştırmıyor."

"O zaman, nasıl-?"

"Yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum, bu yüzden bunu kabul ediyorum ve onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye odaklanıyorum."

"Yarından sonraki gün Florida'ya gidiyoruz."

"Güzel."

Pencereden dışarı baktı. Dağlar ve çöl yerini göz alabildiğine uzanan düzlüklere bırakmıştı. Ekin tarlalarının, petrol kuyularının ve yeşil otlakların yanından geçtiler. Taksideki atmosfer dünkü kadar düşmanca değildi. Bugün daha kötü olmalıydı, özellikle de motel odasında yaptıklarından sonra, ama o bunu aklından çıkarmayı seçti. Hiç olmamış gibi davranmak onun motivasyonlarını düşünmekten daha kolaydı. Bu eğlence onu çıldırtabilirdi. Karakterinin dışında davranmaya başlayana kadar onu herkesten daha iyi tanıdığını düşünüyordu. Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyor muydu? Hayır. Ortaya çıkaracağı şeylerden korktuğu için o kadar derine bakmayı reddediyordu.

Ona yaşattığı onca şeye rağmen, aralarında çocukluklarından kalma bir rahatlık olması onu rahatsız ediyordu. Kaotik, çalkantılı ilişkilerine rağmen ailevi bağları kopmamıştı. Birbirlerinin tercihlerini ve alışkanlıklarını biliyorlardı ve yarım on yılı ayrı geçirmiş olabilirlerdi ama özleri hâlâ aynıydı ve bu da onlara ortak bir zemin sağlıyordu. Çocukken birbirlerinin zihinlerini okuyabildiklerini düşünüyordu. Bu, adam ilişkilerini seksle mahvetmeden önceydi.

İyi bir adam olmak istiyorum.

Olabilirdi. Sadece azgın, manik ataklarını durdurması gerekiyordu. Onunlayken tamamen farklı biriydi. Diğer herkesle nazik, sabırlı ve yardımseverdi. İşte birlikte büyüdüğü, sevdiği çocuk buydu. Onun için her şeyi yapardı... ve yanlış olduğunu bilse de bir süre yapmıştı. Belki de en nefret ettiği şey buydu. Başlangıçta, onu durduramayacak kadar çok sevdiği için yapmıştı. Akli başına gelmeden önce çok uzun süre devam etmesine izin verdi ve çok geç karşı koymaya başladı.

Ruh hali düşmeye başladı. Göğsündeki ağırlığı ve üzerine çöken, beyaz mochasını içerken aldığı umut ve ilham patlamasını yok eden karanlık dalgayı görmezden gelmeye çalıştı. Ruh hali gelgitler gibiydi -yüksek, alçak. Bazen tsunamiler bastırıyor ve günlerce hava almaya çıkamıyordu. O heyecan ve eve dönüş hissi, ruhu bir taş gibi batarken küle dönüşüyordu.

Sanki değişimi hissetmiş gibi Jesse onun adını söyledi. "Yapma," diye iç geçirdi.

"Ne yapmayayım?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bunu tek parça halinde atlatmak istiyorum." "Neyi atlatmak?"

Lynne'in ölümü ve onun ayrılmasından önce yaşananlar.

Taksiyi sessizlik kaplamıştı. Başını cama yasladı ve manzaraya baktı, ama onu içine almıyordu. Anılar yüzüyordu

yüzey-iyi, kötü ve çirkin.

"Babam öldüğünde hayatımın bittiğini düşündüm," dedi

Jesse. Kadın gerildi.

"O benim dünyamdı, kahramanımdı. Annem boşluğu doldurmak için elinden geleni yaptı ama aynı şey değildi. Birkaç erkekle çıktı. Hiçbiri uzun sürmedi. Isaac'le çıkmaya başladığında bir şeylerin farklı olduğunu anladım. Ondan nefret etmeye çoktan karar vermiştim."

İçinden nehir akan bir ağaç korusunu geçtikten sonra, uzakta tek başına bir çiftlik evinin bulunduğu açık, el değmemiş bir araziye geldiler.

"Isaac bana hitap etmedi ya da onu sevmemi sağlamaya çalışmadı. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim. İtfaiyeciydi, bu havalıydı ama babamın orduda olması kadar havalı değildi. Bir kızı olduğunu söylediğinde, anneme yapamayacağını söyledim. Titiz bir kızla hiçbir şey yapmak istemedim. Ve sonra parkta tanıştık. Beklediğim gibi değildin."

O günü hatırlıyordu. Babası onu hiç bir kız arkadaşıyla tanıştırmaya götürmemişti ve o çok mutlu olmuştu. Yıllardır babasına kilisedeki kadınlardan birini ayarlamaya çalışıyordu. Babası çalışmak zorunda kaldığında aileden aileye savrulmaktan bıkmıştı. Lynne'le tanıştığında, onun babası için mükemmel olduğunu hemen anlamıştı.

"Çizgili yeşil bir gömlek ve haki şort giymiş bir çocuk gibiydin," diye devam etti Jesse. "Saçların dağınık ve karışık ve futbol oynadığımızda topu almak için kaval kemiğime tekme atardın. Agresif ve rekabetçiydin, tanıdığım tüm kızların tam tersiydin. Yüzüme bakıp bana meydan okurdun. Senin kadar sert oynamayı reddettiğimde bana isimler takar ve benimle alay ederdin."

Çağrıştırdığı görüntüler göğsünde garip bir telaşa neden oldu. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bizi içeri aldın, her zaman yanımızda olmamızı istedin ve gittiğimizde ağladın. Bana sarıldın, bana ihtiyaç duyulduğunu hissettirdin, beni örnek aldın."

Karnı guruldadı. "Kes şunu, Jesse."

"Tanıştığımız gün sana aşık oldum ve bundan asla kurtulamadım."

Onun sesini bastırmak için camı indirdi.

"Her yıl daha da kötüleşti, ta ki artık dayanamayana kadar-"

"Kenara çek!" diye bağırdı.

"Görmedin. Kahretsin Violet, *yapma!*"

Kapıyı iterek açarken bile bir elin gömleğini bükerek onu geriye doğru çektiğini hissetti. Kamyon savruldu ve Jesse küfretti.

"Kenara çek lan!" diye bağırdı.

Eyalet otoyolunu bir çiçek tarlasının yanına çekti. Kamyonetten atladı ve yüksek otların arasında yürüdü, kot pantolonundaki lekeleri ya da yılanlara basabileceği gerçeğini ve Tanrı bilir başka neleri umursamadan. Umurunda değildi. Durdu ve nefesini tutmaya çalışırken ellerini dizlerine dayadı.

"Vi."

Tam arkasındaydı. Tabii ki arkasındaydı. Ona bir dakika bile veremezdi.

"Geri çekilmen gerek," diye uyardı.

"Sana beş yıl verdim. Şimdi söz hakkımı kullanacağım."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Bana yer vermedin. Hava Kuvvetleri'ne girdin."

"Babama askere gideceğime söz vermiştim ama senin üzerindeki etkimi görene kadar son kararımı vermedim. Kendimi durduramayacağımı biliyordum, bu yüzden ayrıldım. Birbirimizden uzakta zaman geçirdikten sonra seninle başa çıkabileceğimi umuyordum."

Onunla yüzleşirken sert nefes alıyor, gri gömleğinin altından göğsü pompalanıyordu. O rahat yüz ifadesi endişe verici bir şekilde yoktu.

"Bu sefer farklı olacağımı düşünmüştüm ama seni gördüğüm anda aradaki onca yıl hiç yaşanmamış gibi oldu. Beni çılgına çeviriyorsun. Kendime engel olamıyorum."

"Kendine yardım etmek *istemiyorsun!* Bana hükmetmekten zevk alıyorsun,
beni zorluyor-"

"Sana hükmetmek istemiyorum. *Seni* istiyorum. Sana sahip olabileceğim her şekilde, seni alacağım."

"Sen hastasın."

"Belki."

"Belki diye bir şey yok. Sizin yaptığınızı yapan herkes hapse atılmalı."

Gözlüklerini çıkardı, böylece gerçek dışı mavi gökyüzünü yansıtan gözleriyle onu delip geçebildi. Kasketinin faturası yüzüne gölge düşürüyordu ama bu bakışlarının yoğunluğunu azaltmıyordu.

"Bunun olmasını sağlayabilirdin. Neden bir şey söylemedin?"

Kadın uzaklaşmaya çalıştığında, adam onun yolunu kesti.

"Hayır, cevap ver bana. Madem durmamı istiyordun, madem benden bu kadar nefret ediyordun, neden birine söylemedin?"

"Bana kim inanır ki? *Ben* bile olanlara inanamıyordum ve sen bunu *bana* yapıyordun! Mükemmel Jesse Sampson'ın kız kardeşini becerdiğine kim inanır? Sen tanıdığım en iyi aktörsün. *Böyle* açıp kapatabiliyorsun." Parmaklarını onun yüzüne doğru şıklattı. "Beni kirlettin ve sonra hiçbir şey olmamış gibi gününe devam ettin. Bunu *hâlâ* yapıyorsun!" Delinmiş kalbinin güm güm attığı yeri ovuşturdu. "Annem ve babam bilselerdi ölürlerdi. Bunu sen de biliyorsun."

Güneş üzerlerine vururken ılık bir esinti saçlarını şakacı bir şekilde çekiştiriyordu. İçinde uçucu bir karışım gümbürdüyordu. Kamyondan amaçladığından daha uzağa gittiğini belli belirsiz fark etti. Jesse onunla özgürlüğü arasında durmuş, o izin verene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini sessiz bir şekilde ilan etmişti.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Seni istiyorum."

"Beni yakaladın!"

Eli havayı yararak ilerledi. "Vücudun yeterli değil. Ben *seni* istiyorum." "Bu asla olmayacak."

Adam onun alanını işgal ettikçe kalbi kaburgalarına çarpıyor, etraflarında kilometrelerce uzanan boş bir arazide durmalarına rağmen kendini kapana kısılmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Sana karşı çok hata yaptım. Duygularımla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Annem sana nasıl giyineceğini ya da kadın olmanın ne demek olduğunu öğretmeden önce sana aşık oldum. Gözümün önünde çiçek açtın. Erkeklerin ilgisini çekmeye başladın ve en kötülerini seçtin. Hayatımı cehenneme çevirdin."

"Ve bu benim hatam mı? Nereden bilebilirdim ki?"

Yüz ifadesindeki bir anlık değişim midisinin sıkışmasına neden oldu.

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyordun," diye hırladı. "O gece uyandığında bana doğru baktın."

Kalbi boğazına kaçtı. Geri çekildi. "Bunu yapmayacağız!"

Kadının omuzlarından tutarak kaçışını durdurdu. "Öyleyiz," diye homurdandı.

"Boku yedin sen!" Yumruklarını onun göğsüne vurdu. "Geceleri gizlice odama girip bana mastürbasyon yapıyordun! Bunu neden-ne-kim *yapar*?"

"Çaresiz, azgın bir genç," dedi düz, özür dilemeyen bir tonda. "İlk başta iç çamaşırlarını çaldım ama bu yeterli değildi. Seni uyurken izledim, kendimi senin yanında, senin üzerinde hayal ettim." Gözleri şehvetle parlıyordu. "İçime girmeni istedim. Takıntılıydım ve sonra bir gece tam boşalmadan önce uyandın."

İçine yayılan panikle ağzı sulandı. Yalnız olduklarını bildiği halde etrafına bakındı. Bu onların berbat geçmişi, ilişkilerinin bozulmasının başlangıcıydı. Bu şeyler

Hafızasından silip attığı, kimseye söylememeye yemin ettiği tabuları güpegündüz ortaya döküyordu.

"Bunu yapmaya devam etmeme izin verdin. Hatta bir keresinde elinin yorganın altında hareket ettiğini bile gördüm-"

"Dur!" diye bağırdı ve adamın elinden kurtulup adım atmaya başladı, elleriyle tenini kaplayan soğuk teri temizliyordu.

"O kadar derin bir inkâr içindesin ki sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum," dedi onun adımlarını takip ederken. "Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyorsun ama oldu ve hâlâ da oluyor. Beni istiyorsun ama başkalarının ne diyeceğinden korktuğun için böyle davranıyorsun."

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Seni istemiyorum!"

Göğüsleri birbirine değene kadar durmadı. Jesse değildi ama canavar da değildi. Başka biriydi, daha önce hiç karşılaşmadığı, kendisinin soyutlanmış bir versiyonuydu. Gözleri onun için iyiye işaret olmayan bir öfkeyle parlıyordu. Adamın eli boğazını kavradığında zihinsel olarak hazırlandı.

"Bana yalan söylüyorsun, ama daha da kötüsü kendine yalan söylüyorsun. Kafanın içinde o kadar kilitlenmişsin ki neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorsun."

"Sen benim kardeşimsin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ben asla senin kardeşin olmadım."

Geri adım atacaktı ama adamın tutuşu onu önünde sabit tuttu.

"Ne?"

"Ailelerimizin aşık olması beni senin kardeşin yapmaz," dedi. "Birlikte yaşamamız ve ailece oynamamız beni kardeşin yapmadı. Beni arkadaşın yaptı, hepsi bu. Seni asla bir kardeş olarak görmedim ve görmeyeceğim. Seni farklı gördüğümü bilmen için elimden gelen her şeyi yaptım ve sen de bunu biliyordun."

Elini pençeledi. "Bırakın beni!"

Adamın eli kızın üzerinde esnedi ve kız hareketsiz kaldı. Dudakları onunkilerden bir kıl kadar uzakta olacak şekilde eğilirken gözleri onunkilere dikilmişti.

"Beni seviyorsun ve bir kardeş olarak da değil. Gözlerini her zaman üzerimde hissederdim; maçlarda, okulda, kilisede. Her zaman benimle olmak istiyordun. Birbirimizle o kadar uyumluyduk ki konuşmamıza bile gerek yoktu. Sen çıkmaya başlayana kadar birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

Gözlerinde tehlikeli bir şey parladı. Parmağı nabzını okşarken gözleri kızın yüzünde gezindi.

"Gözümün önünde başka erkeklerle çıkmakla kalmadın. Ezikleri seçtin. Aklımı başımda tutan tek şey onlarla fazla ileri gitmediğine inanmaktı." Sesi sertleşti. "Ve sonra Tucker'ın elini şortunun içinde gördüm. Kendimi kaybettim."

Boynundaki eli çenesine giderken başını eğdi ve bakışlarından kaçamayacağı bir açı verdi.

"Söyleyemediğim her şeyi anlayacağını varsayarak konuşmayı bedenimin yapmasına izin verdim."

Çenesini adamın elinden çekip aldı. "Bunu yapamam."

"Mecbursun. Kaçabileceğin bir yer ve müdahale edecek kimse yok. Konuş benimle, Vi."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok!"

Onu küçük bir sarsıntıya uğrattı. "Aramızdaki meseleyi halletmeden yolumuza devam edemeyiz."

"Hayatımıza devam etmemiz umurumda değil ve ayrıca bu boku *sen* başlattın. Seks için her şeyi mahvettin!"

"Sana söyledim, bu sadece seks değil."

"Aşk mı?" diye tükürdü ondan uzaklaşmaya çalışırken ve başaramadı. "Sana inanmıyorum. Aşk *sabırlıdır*, aşk *naziktir*-"

"Aşk acımasızdır," diye tısladı. "Aşk bencildir. Aşk iyi insanlara korkunç şeyler yaptırır. İnsanlar aşkın sihirli bir şekilde her şeyi daha iyi yapan yumuşak, kabarık bir duygu olduğunu düşünüyor. Ama öyle değildir. Sizi o kadar berbat edebilir ki bir daha asla eskisi gibi olamazsınız."

"Yaptığınız şeyi haklı çıkarmak için bu kelimeyi kullanamazsınız."

"Sahip olduğum tek Şey bu."

Başını iki yana salladı. "Aramızda asla böyle bir Şey olmamalıydı. Her Şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Kardeşimi geri istiyorum."

Saçlarının gevşek tutamlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Hiç sahip olmadığın bir Şeyi geri alamazsın. Ben senin önce arkadaşın sonra da sevgilindim."

"Düşman demek istiyorsun."

"Asla düşmanın olmak istemedim. Senin şampiyonun, *senin* erkeğın, *senin* olmak istedim. Sana dokunmama, sana öğretmeme, seni memnun etmeme izin verdin. Ancak ondan sonra dövüşmeye başladın-"

Ondan uzaklaştı. "Sana teslim oldum çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Sen benim ilkimdin. Bana kadın olmanın ne demek olduğunu gösteriyordun ve o sendin... Seni sevdim ve... Ne yaptığımı bilmiyordum Jesse! Bunu bana karşı kullanamazsın."

"Yapabilirim. Tanıştığımız andan beri aramızdaydı ve seni altıma aldığımda, neredeyse yakalanmadan ve paniklemeden önce bir süre ona teslim oldun. O zamandan beri bana bir santim bile vermeyi reddediyorsun çünkü herkes bizi kardeş olarak görüyor. Biz kardeş değiliz Violet."

"Annem ve babam bizi böyle görüyor! Kalp krizi geçirirler!"

"Eğer birlikte durursak, eninde sonunda kabul etmek zorunda kalacaklar-"

Ayağını yere vurdu. "Sen neden b a h s e d i y o r s u n b e ? Biz *Hiçbir Şey!*"

Öfkeden kızardı. "Çünkü olmamıza izin vermiyorsun! Birbirimize ait olduğumuzu biliyorsun, sadece görmeyi reddediyorsun."

Ona bakarken saçlarını vahşice çekiştirdi. Adam delinin tekiydi. "Beni sevdiğini söyleyince her Şeyin düzeleceğini mi sanıyorsun? Düzeltmiyor. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Senden sonra hiç eskisi gibi olmadım. Artık odaklanamıyorum, nefes alamıyorum, *hayal kuramıyorum*. Seni kendimden daha çok sevdim. Sen benim kahramanımdın, hayatımdın. Seni idolüm olarak gördüm. Senin için her Şeyi yapardım ama sen... Sen beni yok ettin."

"Vi."

"Hayır!" Gözleri sıcak yaşlarla dolarken ellerini havaya kaldırdı. "Bana kendimi kirli, kullanılmış ve yalnız hissettirdin. İsteddiğini aldın ve çekip gittin. Aramızda olanlara hiç değinmedin ve benimle konuşmayı bıraktın. Tek istediğin seksti. Kendimi bir insandan ziyade bir şey gibi hissettirdin. Beni kirli sırrın yaptın. Bu bana aşk gibi gelmiyor-" Bir hıçkırık tiradını yarıda kesti.

Gözyaşları adamın içeri girdiği gerçeğini görmesini engelledi. Adamın parmakları yüzüne değdiğinde kadın geri çekildi ama adam onu kendine doğru sardı.

"Bırak beni, seni adi herif."

"Özür dilerim."

Nefes almayı bıraktı. Başının arkasını kucakladı ve titremeye başladığında onu bir yandan diğer yana salladı.

"Seni asla incitmek istemedim," dedi şakağına karşı. "Seni asla kullanılmış ya da yalnız hissettirmek istemedim. Sana tapmak istedim."

Kız göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken eli kızın titreyen sırtında gezindi.

"Sana daha fazla özen göstermediğim için özür dilerim. Yeterince sabırlı olmadığım için özür dilerim. Sana karşı hissettiklerim nazık ya da tatlı değil. Bu karanlık, doyumsuz bir arzu ve orduda yıllar süren eğitim ve disiplinden sonra bile bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Daha güçlü olmadığım için üzgünüm."

"Durabilirsin," dedi hırıltılı bir sesle.

Eli kızın saçlarında dolaştı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Onun omzunu yumrukladı. "Eğer durmayacaksan özür dilemenin ne anlamı var?"

"Senin yanında olup da sana sahip olamam."

"Yapabilirsin-"

"Seni her götürdüğümde daha da kötüleşiyor. Durmalıyım. Gitmene izin vermeliyim.

Seni zorladığım için kendimi bok gibi hissetmeliyim ama sana ihtiyacım var."

Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, onun gözlerindeki çelişkili duyguları görebiliyordu

-Arzuyla acıma çarpıştı. Onun kendisine karşı titreştiğini hissedebiliyordu ve

onu uçuruma itme korkusuyla hareket etti. O her şeyi yapabilirdi.

"Aramızdaki şeyi başka hiç kimseyle hissetmedim. Bana hissettiğini söyle

kullandığın o pisliklerden biriyle böyle. Sana meydan

okuyorum." G zya ları yüzünden a a ı süzüldü. "Beni incittin."

G zya larını  p p uzaklaştırdı. "Biliyorum. Özür dilerim. Bunu telafi edebilirim.

Sana ne istersen veririm Vi."

Ondan uzaklaşmak için kendini zorladı. " kimiz de annem için buradayız. Ona odaklanmalıyız."

Titreyen ellerinin arasında kızın yüzünü kavradı. "Beni sevdiğini söyle."

Yüzündeki ifade ruhunu sızlattı. Onun görüntüsüne karşı gözlerini kapattı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Beni sevmedi ini söylersen sana inanmam." Elleri aralarında çırpınıyordu. "Bunu yapamam." "Söyle!"

"Ben... Ben seni sevdim, ama-"

Onu sertçe salladı. "Aması yok. Beni seviyorsun. Sevdi ini biliyorum."

Kadın onu itti ama adam yerinden kıpırdamadı. "Jesse, bunu seninle yapmayaca ım."

"Bana bir şey ver," dedi sertçe.

Kadın ıslak bir sisin içinden ona baktı. "Zaten yaptım."

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Size verecek başka bir  eyim yok."

Sarsılarak adamın elinden kurtuldu ve kamyonu doğru yürüdü. G  s  o kadar sıkıydı ki tam nefes alamıyordu. Adamın onu takip edip etmeyece inden emin değildi ama kaçmak zorundaydı. Gerekirse otostop çekecekti. Adamın sözleri, vücudunun her yerinde jilet gibi ince kesikler varmış gibi hissetmesine neden oldu. Bir sözlü darbeye daha dayanamazdı. Kendini zar zor bir arada tutuyordu.

 imenleri ezerek geçerken gözlerini ovu turdu ve koltuğuna geri tırmandı. GPS'e baktı.  ki saat daha vardı. Eve çok yakla mı lardı. Kapısı açıldığında daha yeni kemerini ba lamı tı.

Yüzünü pencereye doğru çevirdi ama adamın yakıcı bakışlarının üzerinde gezindiğini hissetti. Sessizlik kabini doldururken nefesini tuttu. Eli kapı koluna gitti ama adam motoru çalıştırınca rahatladı. Arabayı tekrar otoyola çektiğinde, koltuğuna yığıldı ve gözlerini kapattı.

Adamın bu yüzleşmeden ne elde etmeyi umduğundan emin değildi ama hâlâ bir çıkmazdaydılar. Herhangi bir anlaşılmaya ya da uzlaşmaya varamamışlardı. İkisi de geri adım atmıyordu. Onun açıklamaları hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Belki de onu sevdiğini düşünüyordu ama ona inanmayı reddediyordu. Bu yolda ilerlemek sadece daha fazla acı ve kalp ağrısına yol açacaktı. Ondan, yalanlarından ve cinsel saldırılarından uzak, temiz ve mutlu bir hayat istiyordu.

"Bu sefer kendime, kabul etmeseniz bile size kelimeleri vermeye çalışacağımı söyledim" dedi.

Ellerini kulaklarına kapatıp avazı çıktığı kadar şarkı söylemek istiyordu ama bu onu durduramayacaktı. Hiçbir şey durduramazdı.

"Üzgünüm, Violet."

Gözleri yeni bir gözyaşı seliyle kapandı. Her zaman beklediği özrü almıştı ama bu boş bir özürdü çünkü adam durmayacaktı. Bu onları nereye götürüyordu?

"Seni çok sevdiğim için özür dilerim."

JESSE arabayı evin önüne çektiği anda, arabadan atladı ve araba yoluna doğru koşmaya başladı. Yolun son iki saati sonsuzluk gibi gelmişti. Orada sessiz, duygusal bir cehennemde oturmak zorundaydı. Adam sanki içine bir eşek arısı yuvası saplamış gibi hissediyordu. Binlerce kızgın böcek içinde sekiyor, serbest bırakılmayı talep ediyordu. Dikkatini dağıtacak bir şeye, insanlara, düşünmeyi reddettiği kelimeleri bastıracak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Ön kapıdan içeri daldı ve babasının ona doğru geldiğini gördü. Ona çabucak sarıldı. "Selam."

Başını okşadı. "Başarmışsın." "Evet."

Yukarı baktı. "Annem nerede?"

"Dışarıda."

Jesse'ye yardım etmek için ön tarafa giderken, arka kapıya yönelmeden önce onu bir kez daha sıktı. Annesini verandadaki salıncakta otururken buldu. Sıcak bir gün olmasına rağmen ceket ve uzun bir pantolon giymişti. Kapı çarparak kapandığında Lynne irkildi.

"Ah, üzgünüm anne," dedi ona doğru yürürken ve yanağından öpmek için eğilirken.

"Geldin demek! Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi yanındaki koltuğa çökerken. "Nasıl hissediyorsun?"

Lynne ona zayıf bir gülümseme verdi. "Yorgun ama mutlu.

Jesse nerede?" "Kamyonla ilgileniyor. Babam da onunla birlikte."

Kendini ham, kafası karışık ve güvenli bir yere ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. Yanağını Lynne'in kemikli omzuna yasladı. Lavanta ve vanilyanın rahatlatıcı kokusu onu başka hiçbir şeyin yatıştırılamayacağı kadar yatıştırdı. Gözlerini kapadı ve onu içine çekti.

"Sen ve Jesse aranızı düzelttiniz mi?" Lynne sordu.

Gerildi ama salıncığın sallanmasını sağlamak için yerden iterek anlatma hareketini örtbas etti. "Evet."

Lynne kolunu ona doladı ve yan tarafını okşadı. "Buna sevindim. İkinizin ayrı düştüğünü görmek beni incitti. Çok yakındınız, çoğu kan kardeşinden daha yakındınız."

Hiçbir şey söylemedi.

Lynne içini çekti ve yanağını onun başının üzerine koydu. "Biz bir aileyiz. Kavga ederiz ama farklılıklarımızı çözmeden güneşin batmasına asla izin vermemeliyiz. Hayat bunun için çok kısa."

Homurdandı.

Lynne alaycı bir mizahla dolu bir ses tonuyla, "Derse ihtiyacın olmadığını biliyorum ama elimden geldiğince bilgelik aktarmam gerektiğini hissediyorum," dedi. "Ben gittiğimde ağır bir yük taşıyacaksın."

Lynne'in yüzünü görebilmek için doğruldu. Lynne'in gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sadece birkaç gün içinde daha fazla kilo vermiş görünüyordu. Bu güçlü, hayattan daha büyük kadının kendisinin çelimsiz bir karikatürüne dönüştüğünü görmek öfkeden başının dönmesine neden oldu. Hayat çok adaletsizdi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Onlar için endişeleniyorum -Jesse ve baban için. Kadınlar aileleri bir arada tutan tutkaldır." Lynne onun yanağını okşadı. "Aileyi bir arada tutacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Kalbi boğazına doğru fırladı. "Ben-"

"Jesse'nin aileye ihtiyacı var. Sen ve Isaac onun sahip olduğu tek şeysiniz. Uzaklaşmasına izin verme."

Duygusal bir çatışmadan kaçtı ama bir başkasıyla karşılaştı.

"Baban çok kızgın. Ben gittikten sonra nasıl olacak bilmiyorum. Papazla bu konuyu konuştum. Babana eşlik edebilmen için eve gelmene sevindik."

Gözyaşlarının seline karşı gözlerini kapattı ve elini Lynne'inkinin üzerine koydu. "Anne."

"Üzgünüm, Violet. Bunu sindirmek için en kısa süreyi sen geçirdin ve ben gittikten sonra en büyük sorumluluğu sen alacaksın. Sana ihtiyaçları var." Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken Lynne onun alnından öptü. "Bunu yapabileceğini biliyorum."

Sertçe yutkundu. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." "Bizde var."

Lynne onu tekrar yanına oturttu ve sessizlik içinde otururlarken salıncağın sallanmasına izin verdi. Hafif bir esinti arka bahçeyi kaplayan kırk metrelik Teksas dişbudak ağaçlarının yapraklarını karıştırıyordu. Ağaçların ötesinde sonsuza dek uzanan inişli çıkışlı tepeler vardı. Sakin, huzurlu bir manzaraydı ama o hiç de öyle hissetmiyordu.

"Çok fazla zamanım olduğunu sanıyordum," diye düşündü Lynne. "Hasta olduğumu öğrenmeden önce, emekli olmadan önce ipoteği ödemek ve yeni bir araba almak için endişeleniyordum. Şimdi ise yumuşak çoraplar, bunun gibi güzel günler ve etrafımdaki herkes için minnettarım."

Kalbi parçalandı.

"Birçok öğrencim bana uğradı. Onların hikâyelerini dinlemeyi ve ne kadar ilerlediklerini duymayı seviyorum." Lynne derin bir iç çekti. "Keşke Jesse ile nereye varacağınızı görebilseydim."

"Anne."

Lynne ona sulu bir gülümseme verdi. "Siz ikiniz çok gençsiniz. Yaşayacak daha çok hayatınız var." Kızın yanağını okşadı. "Bana hiçbir şeyi hafife almayacağınıza söz verin. Yaşa, Violet."

"Yapacağım," diye söz verdi.

Lynne'in gözleri onun yüzünde gezindi ve karışmış saçlarını geriye doğru taradı. "Daha iyi bir kızım olmasını isteyemezdim."

"Ve daha iyi bir anne isteyemezdim," diye fısıldadı.

"Burada olduğun için çok mutluyum."

"Başka bir yerde olmak istemezdim."

Lynne gülümsedi. "İçeri girmeme yardım et, tatlım. Kanepeye uzanmak istiyorum."

Lynne'in eve girmesine yardım ederken ona destek oldu. Lynne'in teni kül gibi görünüyordu ve çok zayıftı.

"İyi misin?" diye sordu Lynne bir battaniye kapıp kendi üzerine kapanırken.

"Elbette canım. Plaj için hazır mısın?" "Evet.

Sabırsızlanıyorum."

"Çok eğleneceğiz! Şimdi bana yolculuğunuzu anlatın."

İlginç bir hikâye örmek için elinden geleni yaptı ama Lynne'in bir grup arkadaşının ziyaret için uğraması onu kurtardı. Pencereden dışarı bakınca, taşınan kamyonun ve römorkun etrafında küçük bir kalabalığın toplandığını gördü. Babam ve Jesse, hayatlarındaki son gelişmeleri öğrenmek isteyen komşularla konuşuyorlardı. Uzun bir iç geçirdi. Buna tekrar alışmak zorunda kalacaktı.

Yemeğe başlamakla meşguldü ve Lynne'in onaylayan gülümsemesini fark etti. Çocuklar nihayet içeri girdiğinde, bir tencere acı biber ve lahana salatası hazırды. Masaya oturdular. Ailesine Utah'taki arkadaşlarından bahsederken yüzündeki gülümsemeyi ve neşesini korumak için yoğun bir çaba harcadı. Enerjisi düştüğünde Jesse araya girdi ve yolculuk hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Annem yemekten bir ısırık aldı ve tabağını itti. Bu onu korkutmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu. Babam anneme yatak odasına kadar yardım ettikten sonra annem mutfağı temizlemeye başladı. O kadar yorgundu ki bayılacak gibi oldu.

"Anladım," dedi Jesse.

"Sorun yok," dedi arkasını dönmeden. Adam onun kalçasını kavradığında kadın sertleşti.

"Ayaklarının üzerinde duramıyorsun. Anladım," dedi kararlı bir şekilde.

Onunla tartışmayacaktı. Arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı. Duş almak neredeyse onu aşıyordu ama duş aldı, saçlarını yıkarken ve vücudundaki kirleri temizlerken annesinin sözlerini zihninde evirip çevirdi.

Yüzüstü yatağa düştü, saçları ıslaktı ve geceliğinin altında iç çamaşırı yoktu. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Yarına başlamadan önce uyuması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

ON

SICAK, rahatlatıcı bir ağırlık karnını okşarken, biri yanağına sokuldu.

"Uyan, bebeğim."

Bulanık derinliklerden çıkmaya çalışırken inledi. "Kahvaltı hazırladım."

Tat alma tomurcuklarını uyandıran kışkırtıcı bir şeyin kokusunu alabiliyordu. Bu kalkmak için iyi bir nedendi, değil mi? Aklını başına toplamak için mücadele etti.

"Kamyonu boşaltacağız ve sonra geri götüreceğiz."

Kaşları bir araya geldi. Kamyon mu? Açmak mı?

"Hadi Vi. Uyan."

Sert dudaklar onunkileri kapladı ve bir dil ağzına girdi. Nerede olduğunu hatırlamadan bir saniye önce kahve ve sosis tadı yüzüne çarptı. Gözleri aynı anda açıldı ve eli havaya kalkıp üzerine çömelmiş adamın omzunu itti.

"Ne halt *ediyorsun?*" diye tısladı ve geceliğinin beline kadar yükseldiğini fark ettiğinde yuvarlanmaya hazırlandı. "Ne oluyor Jesse?"

Geceliğini aşağı çekmeden önce bir öpücük daha çaldı. "Çok cazip bebeğim, ama yapacak işlerimiz var."

Ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. "Benim odamda ne halt ediyorsun?"

"Babamın gelip seni uyandırmasını ve bu halde bulmasını mı tercih ederdin?" Kızardı. "Çık dışarı!"

"Giyin. Eşyalarını boşaltmalı ve kamyonu geri götürmeliyiz. Bazı çocuklar yardıma gelecek ve her şeyi nereye koyacağına karar vermelisin. Biz Florida'dan dönene kadar eşyalarını oraya koymak istersen babam garajın bir bölümünü temizledi."

Bununla birlikte, banyodan geçerek yatak odasına doğru yürüdü. Cehennem. Yataktan yuvarlandı ve yemek odasından gelen birden fazla sesin konuşmasını duydu. Uyuyakalmıştı. Jesse nasıl uyanıktı? Ondan daha kötü durumda olmalıydı. Dişlerini fırçaladı ve yansımasına ters ters baktı. Babası ile Jesse'nin onu o halde bulması arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, babasını seçmek zorunda kalacaktı. Eğer bu kadar yorgun olmasaydı, asla o şekilde yatağa girmezdi. Artık evde yaşadığına göre, zavallı babasına kalp krizi geçirtmemek için her zaman şık olduğundan emin olmalıydı. Babası erkek adamdı. Onu çok kadınsı ya da açık saçık bir şey içinde görmek ona acı veriyordu. Başlangıçta, onun iyiliği için bunu azaltmaya çalıştı, ancak liseye gittiğinde, bu kadar umursamayı bıraktı.

Yemek odasına girdiğinde herkesi masada toplanmış buldu. Lynne'in babasıyla birlikte güldüğünü görmek kalbini ısıttı. Jesse'nin gözlerini üzerinde hissetti, ama kendine bir tabak yemek hazırlarken ve yarın sabah için uçuş ayarlamalarını dinlerken onu görmezden geldi. Birkaç araba yanaştığında kahvaltısını bitirmek üzereydi. Babası ve Jesse dışarı çıkıp Lynne'in bir grup arkadaşı kapıdan içeri dalarken o da yemeğin son kısmını kürekle ağzına attı. Lynne merhaba dedi ve dışarı çıkmadan önce aceleyle havadan sudan konuşmaya başladı.

Toplanan erkek grubu onu duraksattı. Brody ve diğer birkaç sınıf arkadaşı, babasının arkadaşlarıyla birlikte yardıma gelmişti.

Amcaları olarak gördüğü itfaiyeciler, polis memurları ve sağlık görevlileri. İçlerinden biri onu görünce elini göğsüne götürdü ve sendeleyerek geri çekildi.

"Bu benim küçük kızım olamaz," diye bağırdı.

Güldü ve ona doğru koştu. Adam onu sanki yetişkin bir kadın değil de hâlâ küçük bir kızmış gibi kollarının arasına aldı. Adam onu etrafında döndürürken güldü ve sonra ona kemik kıran bir sarılma verdi. Erkekten erkeğe dolaştırıldı, sakallı yanaklarından öpüldü ve hatta daha çekingen erkeklerden birkaç kafa öpücüğü aldı.

Kamyonu açıp boşaltmaya başlamadan önce bir saat boyunca konuştular. Reese'in organizasyon becerileri sayesinde yatak odasında tam olarak ne istediğini ve garajda daha sonra sıralanmak üzere nelerin bırakılabileceğini biliyordu. Herkesin yardımıyla bu iş bir saatten az sürdü. Jesse ve bir arkadaşı kamyonu ve römorku geri götürürken Reese amcasıyla sohbet etti ve sonunda yanında kalan Brody ile diğerlerinden ayrıldı.

Bir ağacın altındaki kaya duvarına yerleştiklerinde "Nasılsın?" diye sordu. "Çılgınca," dedi kadın.

Başını salladı. "Hayatın alt üst oldu. Annen için üzgünüm. O iyi bir kadındı."

Göğsü sıkışırken iç çekti. "Evet, öyle." "Onunla birlikte olmak için eve taşınman büyük bir olay."

"Utah'ta o kadar da iyi değildim, bu yüzden sıçrama yapmak çok da önemli değildi."

"Yine de. Orada bir hayatın vardı ve toparlanıp gitmek kolay değil. Aile önemlidir."

Onun koluna dokundu. "Baban için üzgünüm."

Gözlerini kaçırdı. "Evet."

Kalbi tersine döndü. Acısını saklayamıyordu. "Kardeşlerine ve annene sen bakıyorsun. Bu ağır bir yük, Brody."

Omuz silkti. "Yapman gereken şey bu."

"Herkes bu şekilde düşünmüyor."

Adam tekrar ona baktı. Adamın gözleri yüzünde kardeşçe olmayan bir şekilde gezinirken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

"Döndüğüne sevindim, Violet."

Başka tarafa bakma sırası ondaydı. Babası kamyonlardan birine yaslanmış, gülümsüyor ve arkadaşlarıyla eski güzel günler hakkında konuşuyordu. Aynı hikâyeleri anlatmaktan hiç bıkmamışlardı. "Ben de öyle. Bu insanları yıllardır görmedim."

"Trajedilerin insanları bir araya getirme gibi bir özelliği vardır."

Adamın çenesini kavrayıp yüzünü kendi yüzüne çevirmesine hazırlıklı değildi. Babasının bağırma mesafesinde olduğunu ve etrafta bir sürü insan olduğunu düşünürsek, bu cesur bir hareketti. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Sırıttı. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Sen..." Göz ucuyla babasının onlara doğru baktığını gördü. "Babam..."

"Baban benden hoşlanıyor."

Kadın adamın elinden kurtuldu. "Senden *o kadar* hoşlanıyor mu bilmiyorum," diye yalan söyledi. Aslında babam Brody konusunda onayını çoktan vermişti ama bunu ona söyleyecek değildi.

"Silahlarını almak için eve girmeyecek. Sanırım güvendedeyim." "Ben olsam riske atmazdım," dedi sahte bir ciddiyetle.

Gözleri onunkileri tuttu. "Sen bu riske değersin." "Brody..."

Bir elini kaldırdı. "Bir şey istemiyorum, sadece müsait olduğumu bildiriyorum."

"Müsait mi?" diye yankılandı ihtiyatla.

Başını eve doğru salladı. "Ailene destek olmak için burada olduğumu biliyorum. Konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım."

Biraz rahatladı. "Teşekkürler," dedi, teklifinden etkilenmişti.

Adam kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradığında kalbi yerinden fırladı. "Bu sefer niyetimi belirtmek istedim," dedi sessizce. "Niyetini mi?"

Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Senden hoşlanıyorum. Her zaman sevdim." "Bir arkadaş olarak."

"Daha fazlası gibi, ama sen beni o şekilde görmüyordun. Şimdi görüyorsun." "Kim demiş?" diye sordu.

Ona ukala bir gülümseme verdi. "Aradaki farkı anlayabiliyorum diyelim. Dikkatini çekmek için elimizden gelen her şeyi yaptık ama sen ilgilenmediğini açıkça belli ettin." Başını iki yana salladı. "Erkekler konusunda kötü bir zevkin var tatlım. En iyisini seçebilecekken hep en kötüsünü seçiyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Neden bunu *söyleyip duruyorsunuz?*"

"Çünkü bu doğru. Kötü çocuklarla, yalnızlarla, ucubelerle çıktın. Jesse'ye cehennemi yaşattın. Dedikodular yayıldıktan sonra Tucker'ın ağzını burnunu kırmasına şaşmamalı."

"Ne söylentisi?"

Kaşları havaya kalktı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır! Ne dedikodusu?"

Yüzünü buruşturdu. "Bildiğini sanıyordum. Bana düşer mi bilmiyorum-"

"Brody!"

"Tucker senin kirazını patlattığını ve grup arkadaşlarıyla seni dolaştırdıklarını söyledi."

Ayağa fırladı. "O ne?"

Brody ayağa kalkarken yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Uzun zaman önceydi." "Ne kadar uzun zaman önce olduğu umurumda değil!

Bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Bu söylentinin dolaşmaya başladığı gün Jesse'nin Tucker'ı d ö v d ü ğ ü gündü. Bunu nasıl bilmezsin?"

Çünkü Jesse, Tucker'la yüzleşmesinden sonra onu becerdi ve onun için her şey sona erdi. Jesse'nin Tucker'a saldırdığını düşündü.

Çünkü onları uygunsuz bir pozisyonda yakalamıştı. Tucker'ın böyle iğrenç bir dedikodu çıkardığından haberi yoktu. Bu da neydi böyle?

"Onunla hiç yatmadım bile!" diye patladı ve hemen babasına baktı.

Babası ona aldırış etmiyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü Brody'nin gözleri kocaman açılmıştı. Seks hakkında bu kadar rahat konuşulmazdı. Artık evde olduğuna göre hatırlaması gereken bir şey daha vardı. Babası onun böyle bir dil kullandığını duyarsa küplere binerdi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Brody bir kolunu onun omzuna atıp hafifçe sıkarken. "Pisliğin tekiydi."

"Hâlâ kasabada mı yaşıyor?" diye homurdandı.

Kıkırdadı. "Hayır. Sanırım grubuyla birlikte Los Angeles'a taşındı. Ondan sonra hakkında hiçbir şey duymadım."

"Ne pislik ama," diye söylendi ve birden Jesse ona saldırdığında onu durdurmamış olmayı diledi.

"Sanırım erkekler konusundaki zevkin gelişmek üzere." Kadın ona baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yüzünde son derece memnun bir ifade vardı. "Görünüşe göre babanın onayını aldım. Az önce bana başıyla onay verdi."

Gözleri sola kaydı ve Jesse'nin arkadaşlarının kamyonetinden atladığını görmek için onun görüş alanını takip etti.

"Diğer yandan Jesse..." Brody'nin gülümsemesi genişledi. "Sana karşı her zaman korumacı olmuştur ve seçtiğin adamlarla buna şaşmamalı. Seni dışarı çıkarmama izin vermeden önce ona maaş çekimi ve emekliliğimi göstermem gerekecek."

Ona dirsek attı. "Kes şunu."

"Belki baban bana kefil olabilir. Onurlu niyetlerim var."

Jesse ve Anton önlerinde durduklarında, "Saçmalıyorsun," dedi. "Hey, kardeşim."

Kaplanı yemliyordu ama babasının görünürde olması ve Brody'nin kolunun ona sarılmasıyla kendini güvende ve cesur hissediyordu. Jesse'nin gözleri ondan

Arkadaşı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Sesi sakın geliyordu ama o daha iyi biliyordu.

"Vi ile yeniden tanışıyorum," dedi Brody.

"Dostum, ben talibim!" Anton dedi ki.

Brody onu yanına yatırdı ve alnından öptü. "Vi ve benim aramızda bir bağ var."

Adamın karnına vurdu ve dikkati dağılmış bir şekilde karnının Jesse'ninki kadar sert olduğunu fark etti.

Jesse, "O annem için burada, siz tazılar onun yanına taşınasınız diye değil," dedi.

"Biliyorum," dedi Brody. "Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda kimi arayacağını bilmesini istiyorum. Her zaman burada olmayacaksın."

Jesse ona baktı. "Yolculuğumuz için hazırlanman gerekiyor, değil mi Vi?"

Parmak uçlarına basmadan önce ona uzun uzun baktı ve Brody'nin çenesine bir öpücük kondurdu. "İhtiyacım olursa seni ararım."

"Peki ya ben?" Anton talep etti. "Omzumda ağlamak serbest!"

Ona doğru gidip sarılırken güldü. "Sizler çılgınsınız. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Anton. "Sen de bizden birisin."

Bu onun adımlarına sekte vurdu ama içeri girmeden önce onlara gülümsedi. Eşyalarını toplaması gerekiyordu ve odası tam bir felaketti. Organize olma ve yuva kurma ihtiyacı onu zorluyordu. Yarın yola çıkmadan önce yapabildiği kadar çok şey yapmak istiyordu ama kapıdan girer girmez üzerine atlayan Lynne'in arkadaşları tarafından engellendi.

"Seni görmek çok güzel!"

"Üniversite diplomanı aldın mı?"

"Bu dönemde ailenle birlikte olmak için eve taşınman çok hoş."

"Jesse taşınmanıza yardımcı olacak harika bir kardeş!"

Sorgulama bittiğinde hiçbir şey yapacak gücü kalmamıştı. Lynne'in yanındaki kanepeye çöktü ve iç çekti.

"İyi niyetliler," dedi Lynne.

"İnsanların hayatınızla ilgili her şeyi sorgulamasının nasıl bir şey olduğunu unutmuşum." Ellerini iki yana açtı. "Hiçbir planım yok ve ne yaptığımı bilmiyorum."

"Plan yapmanıza gerek yok. Tanrı yolunuzu gösterecektir" diyor Lynne.

Gözlerini kaçırdı, kalbinde böylesine kirli bir sır taşıırken dinden bahsedilmesinden bile rahatsız olmuştu. Lynne, Jesse ile yıllar boyunca sürdürdükleri günahkâr ilişki hakkında ne hissedecekti? Tanrı'nın planı da bu muydu?

"Ben yemek yaparım," dedi ve koltuktan kalktı.

Babam ve Jesse içeri girdiğinde fırından çıkardığı mısır ekmeğinin üzerine bir parça tereyağı sürüyordu.

Babası Jesse'nin omzuna vurdu. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Dünyada harika şeyler yapıyorsun."

Erimiş tereyağı mısır ekmeğinin üst katmanına sızarken midesi sıkıştı. Lynne ve babasının Jesse'nin ordudaki hizmetinden ve birçok başarısından gurur duydukları açıktı. Onu seviyor ve ona tapıyorlardı. Ailesi aralarında geçenleri bilseydi, bu onun hakkındaki düşüncelerini değiştirir miydi?

Jesse odanın diğer ucundan ona baktı. Bir an için onun bakışlarını tuttu ve motel odasında söylediği sözlerin yankısını duydu.

Aşk, karşılık bulmadığında insanı canavara dönüştürebilir.

Başını salladı ve yemek hazırlamaya devam ederken yere baktı.

"BURADA."

Jesse'nin uzattığı buzlu kahveyi homurdanarak aldı ve ailesi ile uçuşu bekleyen diğer yolcuların arasına oturdu. Saat erkendi ve bir kez daha uykusunu alamamıştı. Uyuyamamasının sayısız nedeni vardı ama nedense Brody'nin Tucker'la ilgili söyledikleri zihninde dönüp duruyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir söylenti yaklaşık yedi yıl sonra onu nasıl rahatsız edebilirdi? Tucker'ın bir pislik olarak ün yaptığını biliyordu ama ona karşı çok tatlıydı ve kötü çocuk ününe hiç benzemiyordu. Jesse ve Brody'nin onun kötü erkek zevki hakkında yorum yapmalarına içerlemişti. Bu, Reese ve Meg ile aralarında süregelen bir şakaydı ama şimdiye kadar buna pek aldırış etmemişti. Baktan erkekleri bulmak için kendi yolundan çıkmıyordu. Görünüşe göre, ona akın ediyorlardı. Ve o her zaman kaybedenleri çekmiyordu. Arkadaşlarına Abel ve Travis'i ayarlamış. Görünüşe göre, iyi adamları başkalarına veriyor ve ucubeleri kendine saklıyordu.

Uçağa binmeye başladılar ve babam gücünü koruyabilmesi için Lynne'e bir tekerlekli sandalye sipariş ettiği için uçağa ilk onlar bindi. İlk seferinde olduğu gibi, o ve Jesse herkes öne doğru koşarken beklediler.

"Taşınmama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi gözlerini dikip önüne bakarak. Bunu söylemek ona acı veriyordu ama en azından bu kadarını ona borçluydu. O olmasaydı bunu yapamazdı.

"Bir şey değil."

Büyük boy çantasını omuzlamak için geri dönmeden önce ayağa kalktı ve fincanını boşalttı. Sıralar azalmıştı, bu yüzden onu yanına alarak yürüdü. Ona doğru dönmeden önce dudaklarını büzdü.

"Tucker gerçekten de beni grubuyla tanıştırdığını mı söyledi?" diye sordu telaşla.

Gözleri kısıldı. "Bunu sana kim söyledi?" "Brody dün konuyu açtı."

"Brody çok konuşuyor," dedi ve elini beline koyarak onu öne doğru yönlendirdi.

Topuklarını sıktı. "Bu doğru mu?"

"Evet."

Kadın sertleşti. "Ama neden böyle bir şey söylesin ki? Ben hiç..."

Gözleri kızarmış yüzünde gezindi. "Onun için fazla iyi olduğunu, herkesin neden onunla birlikte olduğunu merak ettiğini biliyordu. Başka kimse seni istemesin diye itibarını mahvetmek istedi."

"Düşündün mü...?" Cümleyi tamamlayamadı ama adamın anladığını biliyordu çünkü gözleri donuklaşmıştı.

"Bu konuşmanın zamanı değil."

Ofladı ve uçağa giden kısa tünelde yürümeden önce taranması için biletini uzattı. Yine beklemek zorunda kaldı ve yine onun sıcaklığını arkasında hissetti. Tekrar onunla yüzleşmek için döndü.

"Bu söylentiye inandın mı?" diye sordu.

"Seni onunla yakalayana kadar inanmamıştım."

Elleri pantolonundayken. Bu, bir erkekle birlikte olduğu en ileri noktaydı. Jesse bekâretine sahip çıkmasaydı muhtemelen Tucker'a bekâretini verecekti. "Onu dedikodu yüzünden mi dövdün yoksa bizi yakaladığın için mi?"

"İkisi de." Onu ileri doğru itti. "En başından beri onunla birlikte olmamalıydın."

"Bunu neden hiç duymadım?"

"Çünkü ben buna bir son verdim."

"Nasıl?"

Gözleri onunkileri yaktı. "Gerçeği söyledim, onunla hiç yatmadığını söyledim."

Uçağa adımını attı ve dar koridorda ayaklarını sürüyerek ilerledi. Annesi ve babasını geçti ve uçağın arka tarafındaki koltuklarına doğru ilerledi. Biletler yan yana alındığından beri birlikte oturamamışlardı.

son dakika rezervasyonu yapılmıştı. Jesse'yle ayrı oturmayı umuyordu ama olmadı. Jesse koridorda otururken o pencere kenarındaki koltuğa oturdu. Çantasını öndeki koltuğun altına soktu ve kemerini bağladı.

"Brody hakkında."

Bunu bekliyordu ama yine de ona bakmadan önce kendini hazırladı.
"Ne olmuş ona?"

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Erkeklere bulaşmamalısın."

"Onlarla uğraşmak mı?"

"Onları cesaretlendirmeyin."

Ona doğru eğildi. "Brody'nin dediği gibi, her zaman yanında olmayacaksın koca adam. Ne istersem onu yapacağım." Vurgu için durakladı, "Ya da kimi istersem."

O da eğildi, dudakları birbirine değecek kadar yaklaştı. Sarsılarak geri çekildi ve hemen anne ve babasının oturduğu yere baktı. Yüzleri öne dönmüştü ve olanlardan tamamen habersizdiler. "Ne halt ediyorsun sen?"

Onun çenesini kavradı. "Sen benimsin."

Geri çekilmeye çalıştı ama adam bırakmıyordu. Bileğini kavradı ama parmaklarını bileğin genişliğine dolayamadı. Onunla ilgili her şey çok büyüktü. "Ben değilim."

"On üç yaşından beri benimsin." Parmakları kızın boynunda gezindi. "Her şey yeterince masum başladı. Koruyuculuk hissi, arkadaşlığından zevk almak, her şeyi birlikte yapmak ve anılar biriktirmek." Başparmağı kızın hızla atan nabzının üzerinde gezindi. "Ne zaman değiştiğini hatırlıyorum. Kilise arkadaşlarımızla gölde kamp yapıyorduk ve tavuk oynuyorduk. Malcolm seni omuzlarına aldı ve sen de Marissa'yı Benny'nin omuzlarından düşürmeye çalışıyordun."

Kaşlarını çatı. "Bu neden bir şeyi değiştirsin ki?"

"Malcolm'un omuzlarında oturuyordun, bacakların boynuna dolanmıştı. Kalçalarını tutuyordu, sana dokunuyordu..." Gözleri kararmıştı.

Parmakları kızın nabzını bırakıp göğüs dekoltesinin arasına girdi ve kız geri çekildi. "O günün ilerleyen saatlerinde seni jet ski'ye bindirmeye çalıştı."

Bunu hatırladı. "Onun yerine seninle gelmemi istedin."

Uçuş görevlisi acil bir durumda yapılması gereken güvenlik konuşmasına başlarken gözleri parladı.

"Kollarını etrafımda, göğüslerini sırtımda hissetmeliyim," dedi alçak, çakıllı bir sesle. "Ve Malcolm'a lanet olası ellerini kendine saklamasını söyledim."

"Sen delisin." "Belki de."

"Hayır, *öylesin*," diye karşılık verdi.

Sesinin üzerinde yarattığı etkiyi savuşturmak için omuzlarını yuvarladı. Adam onun kalçasını kavradığında, kadın gerildi. "Brody'yi rahat bırak, Anton'u da."

Ona ters ters baktı ve kıpırdamayan eline vurdu. "Onlar iyi çocuklar."

"Umurumda değil."

"Benim üzerimde hiçbir hakkın yok."

"Sana karşı ne hissettiğimi söyledim," dedi alçak bir sesle, parmakları çıplak kalçasında gezinirken. "Ve duygularımı yüzüme vurmuş olsan da, bu senin başka bir adamla gitmene izin vereceğim anlamına gelmiyor."

Adam şortunun altından kaymaya çalıştığında kalçalarını birbirine kenetledi.

"Deli misin sen?" diye tısladı.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Seni duydum. Bana dokunmayı kesecek misin?" "Hayır. Durmayacağım. Sana bunu söyledim."

Anne ve babalarını bulmak için diğer koltuklara göz attı. Babası kitap okurken Lynne başını babasının omzuna yaslamıştı. Lynne

aşırı heyecanlanmış ve kendini yormuş görünüyordu.

Lynne'in psikopat oğluna baktı. "Annem için buradayız." Uçak harekete geçerken, "Biliyorum," dedi.

"Bunu unutma ve ona odaklan, bana değil. Bu yolculuk annemle ve onun harika vakit geçirmesini sağlamakla ilgili."

"Yapacak."

Elleriyle bir temizleme hareketi yaptı. "Ve işte bu kadar."

Cevap vermedi. Başını kaldırıp ona baktığında, gözlerindeki ifade midesinin bulanmasına neden oldu.

"Kardeşin olamam ama arkadaşın olmaya çalışacağım," dedi gözleri kızın yüzünde gezinirken. "Ve daha fazlasını istemeni sağlayacağım."

"Bu asla olmayacak," dedi ve uçak yerden havalanırken nefesini içine çekti.

"Göreceğiz."

Tenin üzerinde dikkat dağıtıcı desenler çizdi. "Mile-high kulübüne katılmak ister misin?"

"Ancak bu, seni uçaktan itmem ve ölüme düşmen anlamına geliyorsa."

Ağzı seğirdi. "Hayır, her an türbölans olabilecek ve koltuklarımıza geri dönmeden ölebileceğimiz bir durakta beynini sikeceğim anlamına geliyor."

"Ben almayayım."

"Bir dahaki sefere," dedi tembelce.

Onun elini itti. "Asla! Ve ellerini kendine sakla. Sizi eğlendirmek için burada değilim."

OceanofPDF.com

ON BİR

Aynada kendini **inceledi**. Lynne'in ona aldığı fuşya bikini bir rüya gibi olmuştu ama kendisi için seçeceği herhangi bir şeyden çok daha açıktı. Tişört ve kot pantolon giyen bir kızdı ve mayo giydiğinde de tek parça giyerdi. Bunun üçgen kesimli bir üst kısmı ve küçük bir alt kısmı vardı. Rengi soluk tenini tamamlıyordu ama beline beyaz bir tülbent bağladıktan sonra bile kendini çok açıkta hissetti. Oh neyse. Lynne bunu onun için almıştı ve tarzı olmasa da üzerine tam oturmuştu.

Banyodan çıktı ve bir otel odasından ziyade bir sahil kulübesi gibi dekore edilmiş odalarını **inceledi**. Eski resimler duvarları kaplarken, yıpranmış görünümlü ahşap mobilyalar odayı süslüyordu. Ebeveynleriyle bağlantılı bir odaları vardı. Jesse'yle aynı odayı paylaşıyorlardı elbette ama Jesse çok da endişelenmiyordu. Jesse iyi evlat rolünü oynuyor, Lynne'i el pençe divan bekliyordu. Lynne'in üzerine titrediğini görmek içini ısıtsa da, kendine tetikte olması gerektiğini hatırlattı.

Yolculukta olan her şeye rağmen, ona karşı tutumunda öfke ya da kızgınlıktan eser yoktu. Sürekli kolunu omzuna atarak ona dokunuyor ya da saçlarıyla oynuyordu. Aileleri de bu konuda bir şey düşünmemişti. Onlara göre her şey normale dönmüştü ama aslında hiç de öyle değildi. Ondan kaçma çabaları görmezden geliniyordu. Uçakta uyuyakaldı ve uyandığında onun omzunu yastık olarak kullandığını gördü.

Kız ona ters ters bakınca, adam güldü ve onu uçaktan indirerek bir taksiye bindirdi ve tatil köyüne götürdü. Pırıl pırıl mavi suları gördüğü anda diğer her şey unutulup gitti. Otele giriş yapıp odalarına çıktıklarında çocukluğuna dair anılar zihninin bir köşesinde canlandı.

Sürgülü cam kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Okyanusun sesini buradan duyabiliyordu. Birinci kattaydılar, tam sahilde. Bir çocuk gibi sersemlemişti. Kumların üzerinde koşup suya dalmak istedi ama Lynne'in sesi onu yerinde tuttu. Tam da ihtiyaçları olan şey buydu. Beklemenin ne olduğunu görmek için döndü ve Jesse'yi ona bakarken buldu. Kırmızı sörf şortu giymiş ve şapka takmıştı. Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyordu ama ne düşündüğünü biliyordu. Ona doğru yürüdü ve göğüs kaslarının esnediğini gördü.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı anne ve babasının odasına girerken.

Anne ve babası da değişmişti. Lynne güneşli mayosunun üzerine palmyeli şeffaf bir örtü ve kocaman bir hasır şapka giymişti. Violet'i gördüğünde ellerini çırpı.

"Sana çok yakıştı!" Lynne öyle dedi.

Babam onu gördüğünde kaşları birbirine çatıldı, bu kadar açık bir şey giymesine tahmin edilebilir bir tepkiydi. İçten içe omuz silkti. Takım elbisesini Lynne almıştı, bu yüzden bir sorunu varsa onunla konuşması gerekiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet!" Lynne plaj çantasını babasına uzattı ve kollarını birbirine bağladı. "Hadi gidelim!"

Etrafta dolaşan insanlar vardı ama kalabalık değildi. Havuzu atladılar ve doğruca okyanusa yöneldiler. Gölge için bir şemsiye ile iki şezlong buldular ve tüm eşyalarını üzerine koydular.

"Tıpkı hatırladığın gibi değil mi?" Lynne denizden esen rüzgârın almaması için şapkasını tutarken gözleri doldu.

"Bu daha da iyi," dedi şalvarı çözüp suya doğru ilerlerken.

"Hey."

İki parmağı üstünü bir arada tutan ipin altından kaydı. Elinde bir tüp güneş kremi tutan Jesse'ye baktı.

"Evet, köpürsen iyi olur. İlk günden yanmak istemezsin," dedi Lynne kollarına beyaz macun sürerken.

Jesse'nin parmağından uzaklaştı ve avucunu uzattı. Jesse'nin ağzı, avuçlarına güneş kremi sıkarken kıvrıldı. Sabırsızlıkla kremi kendi üzerine sürdü ve iyi bir iş çıkarmadığının farkındaydı ama gözleri suda kayan figürlerdeydi.

"Arkanı dön, sırtını yapmama izin ver."

Dönmeden önce ona uzun uzun baktı. Sert eller onun üzerinde kayıyordu. Komik bir şey yapmaya çalışmadı ve işi bittiğinde, suya doğru ilerlerken hemen yanındaydı. Suyu ilk adımını attığında şok oldu. Su beklediğinden daha soğuktu ama bu onu durdurmadı. Su uyluklarına kadar geldiğinde, hafif bir dalgaya daldı ve gülmeye başlamadan önce suyun altında çığlık attı.

Jesse onun yanında yüzeye çıktı. Annesi ve babasının suya girmesini izlemeden önce onu suya batırdı. Yüzündeki sırtışı engelleyemedi.

"Harika hissettirmiyor mu?" diye haykırdı.

Lynne'in gülümsemesi mayosu kadar parlaktı. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Lynne suda fazla kalamadı. Jesse annesinin şezlonga çıkmasına yardım etti ve babasıyla birlikte yüzüp yolculuk hakkında sohbet ederken yanında kaldı. Çok geçmeden güneş batmaya başladı. Büyük bir tiki evine benzeyen otelin restoranına kısa bir yürüyüş yapmadan önce üstlerini değiştirmek için odalarına gittiler. Canlı müzik ve güzel yemekler vardı. İçinde bir dilim ananas olan bir içki sipariş ettiğinde babasından onaylamayan bir bakış aldı ama yorum yapmadı. Lynne hiç yemek yemedi.

mutlu ve rahatlamış görünüyordu. Birkaç saat sonra başı dönmüş, karnı tok ve dudakları gülümseyerek kıvrılmış bir halde yatağa girdiğinde, bu tatilin her anını değerlendireceğini biliyordu.

GÜNLER YOĞUN BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇTİ. Hamaklarda uyuklamak, doyasıya yüzmek, şehirde bisiklet sürmek ve ailesiyle geçirdiği kaliteli zaman, yıllardır taşıdığı yükü hafifletti. Deniz ve güneşin onu temizlediğini, ona yeni bir başlangıç verdiğini hissediyordu. Geçmiş diye bir şey yoktu, sadece şimdi ve burası vardı. Jesse ufkundaki tek karartıydı ama herkes Lynne'e odaklanmışken onun için endişelenecek zamanı yoktu. Jesse'yle aralarında, ikisinden birinin sürekli Lynne'in yanında olacağına ve böylece babasının da dinlenmesine zaman kalacağına dair sözlü olmayan bir anlaşma vardı. Lynne'in her kaprisiyle ilgileniyorlardı, çok fazla kaprisi olduğundan değil. Lynne'in iyimser tavrı hiç değişmese de, her günün bir öncekinden daha yorucu olduğu açıktı.

Florida'daki son günlerinde güneşin batışını izlediler. O ve babam Lynne ve Jesse başka bir hamakta uzanırken. "Siz harikasınız," dedi babam.

Başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

Eli kızın ıslak, karmakarışık saçlarına indi. "Sen ve Jesse. Daha iyi çocuklar isteyemezdim."

"Sanırım bizi doğru yetiştirmişsin."

Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Sanırım öyle, ama istediğim kadar övgü alamam. Olmam gerektiği kadar etrafta olmadığımı biliyorum. Lynne için Tanrı'ya şükürler olsun."

Diğer hamağa bir göz attı. Jesse'yi dinlerken Lynne'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Evet."

"Annen gibi olmadığına sevindim."

Dikkati tekrar babasına yöneldi. "Özür dilerim?"

Teni gün batımından dolayı pembe bir renk almıştı. Okyanusa bakarken gözleri odaklanmamış ve dalgındı. "Annen bencil bir insandı. Biz büyüdükçe ve o anne olunca değişeceğini sanmıştım. Ama öyle olmadı. Tek istediği parti yapmaktı."

Babasının annesi hakkında kaç kez konuştuğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabiliyordu ve bunların hiçbirinin onun kişiliği ya da ilişkilerinin sona ermesiyle ilgili değildi.

"Hayatta anne ya da ev hanımı olmaktan daha fazlasını istiyordu. Aktris olmak, ünlü olmak istiyordu. Şaka yaptığını sanıyordum ama bir gün uyandığımda gitmişti." Uzun bir iç geçirdi. "Kiliseye gittim çünkü yardıma ihtiyacım vardı. Kaybolmuştum ve öfkeliydim. Kilise ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oldu ve sana sağlam bir temel verdi. Çok fazla insan tarafından yetiştirildiğini biliyorum, belki de olmak istediğinden daha fazla, ama ben elimden geleni yaptım."

"Sen harika bir babasın."

İri yarı kolunu kızın başına doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Sen iyi bir kızsın. Hak ettiğimden daha tatlısın. Bu konular hakkında konuşmakta iyi olmadığımı biliyorum ama eve taşınmana sevindim."

"Elbette," dedi ve anı mahvetmemek için sesini düz tutmaya çalıştı.

"Bazen Tanrı bana sırtını dönmüş gibi hissediyorum. Önce annen gitti ve seni tek başıma büyütmek zorunda kaldım. Başkalarından yardım istemek zorunda kaldım, ki bunu yapmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Sonra Lynne geldi ve her şey yerli yerine oturdu. Emekliliğine çok az kalmıştı. Planlarımız vardı. Birlikte yaşlanacağımızı düşünmüştüm ve şimdi..."

"Baba," diye fısıldadı ve onun elini sıktı.

Ona baktığında, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce kalbi parçalandı. "Ama sen varsın, değil mi?"

"Evet, biliyorsun."

İç çekti. "Her seferinde bir gün, değil mi?"

"Doğru."

Güneş ufku altına battığında odalarına geri döndüler. Otelin restoranına gitmeden önce duş aldılar. Yemeğin yarısında Lynne babasının kolundan tuttu ve odaya geri götürülmek istedi. Hesabı ödemek için bir garson çağırmaya çalıştıklarında Lynne onlara "Merak etmeyin. Sadece uzanmam gerekiyor. Yemeğinizin tadını çıkarın."

O ve Jesse onların gidişini izledi. Jesse ona baktığında, onun gözlerinde de aynı endişe ve korkuyu gördü. Jesse hesabı ödedikten sonra Lynne'in şiddetli bir şekilde hastalandığını duyunca odalarına doğru yola koyuldular. O ve Jesse bağlantılı odaya doğru ilerlerken, Jesse aceleyle banyoya girip babasının başını kaldıramayacak kadar halsiz olan Lynne'e destek olmasına yardım etti. Tuvalet neredeyse simsiyah olacak kadar koyu kusmukla kaplıydı. Babam ambulans çağırmaya çalıştığında Lynne iyi olduğu konusunda ısrar etti ve babam bunu yapmamayı kabul edene kadar sinir krizi geçirdi.

Violet ebeveynlerinin yatağının kenarına oturdu ve babası onu yıkarken Lynne'in hıçkırarak ağlama sesini dinledi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarıyla savaştı.

Jesse, "O iyi," dedi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Olabileceği kadar iyi" derken yüzü ciddiydi.

Babam Lynne'i yatağına taşıdığına, Lynne yardım etmek için ayağa kalktı. Lynne yemeği böldüğü ve eğlenceyi mahvettiği için bol bol özür diledi.

"Yapma anne," dedi yorganı geri çevirirken.

Babası temizlenmeye giderken, Lynne'in yanına yattı ve ona doğru kıvrıldı.

"İyi vakit geçiriyor musun, tatlım?" Lynne kısık bir sesle sordu.

İrkildi. Lynne hastalık nöbetlerini görmezden geliyor ve bunun yerine onlara odaklanıyordu. Bu kendi ölümlülüğüyle yüzleşmekten daha kolaydı. Lynne'in her şeyden önce iyi vakit geçirdiklerini bilmeye ihtiyacı vardı.

"Tabii ki. Burası harika bir yer," dedi aşırı parlak bir sesle.

Lynne onun kolunu okşadı. "Bir gün buraya geri döneceğine söz ver."
Acısını dindirmek için her şeye söz verebilirdi. "Söz veriyorum," dedi hemen.

"Aferin kızıma," dedi Lynne kumandaya uzanırken. "Ne izleyelim?"
"Her şeyi," diye fısıldadı.

Lynne Üç Yardakçı'yı oynadı. Lynne güldüğünde, o da taklit etmeye çalıştı ama yetersiz kaldığını biliyordu. Kalbi boğazında düğümlenmişti. Babam banyodan çıkmadan önce Lynne huzursuz bir uykuya dalmıştı. Tıkırdayan nefeslerinin sesini dinledi ve Lynne'in zayıf bedenini kendi bedenine sararak annesine hayat diledi. Böyle bir şey olamazdı. Annesi için dua ederken gözyaşları yorganı ıslattı, uzun zaman önce kendisinden yüz çeviren Tanrı'ya uzandı.

"Violet."

Başını kaldırdı ve yatağın diğer tarafında duran babasına baktı. Onun ciddi ifadesine bakarken alt dudağı titredi.

"Yarın eve gittiğimizde onu hastaneye götüreceğim," dedi. Kadın zorlukla yutkundu. "Tamam."

Lynne'in diğer tarafındaki yatağa kaydı. "Biraz dinlen, ufaklık."

Lynne'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kayarak yan odaya geçti. Jesse yatakta doğrulmuş, ellerini başının arkasına koymuş, bir savaş belgeseli izliyordu. Sürgülü kapıya doğru yürüyüp açmadan önce bir süre yatağına baktı.

"Ne yapıyorsun?" Jesse sordu.

"Yürüyüşe çıkıyorum."

"Ben de seninle geleceğim."

Tekrar ona baktı. "Eskorta ihtiyacım yok."

Çoktan ayağa kalkmış ve televizyonu kapatmıştı. "Hadi gidelim."

Havuzun, boş barın ve restoranın etrafında dolaşırlarken saat sabahın birine yaklaşıyordu. Okyanusun sesi dışında her yer sessizdi.

uzakta. Kumsala vardıklarında terliklerini çıkardı ve bir elinde tutarak tesisin oluşturduğu ışık çemberinin hemen ötesindeki terk edilmiş bir çift şezlonga doğru yürüdü. Kıyıya vuran dalgaları görmeye yetecek kadar ışık veren bir ay parçası vardı. Terliklerini kuma bıraktı ve sahil boyunca yürüdü. Jesse de onun yanına geldi. Kollarını kendine doladı ve ılık bir esinti soğuk yanaklarını okşarken gözlerini kapattı.

Lynne ölüyordu. Acı içinde çağlarken, olduğu yerde durdu.

"Violet?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını salladı. Çılgılık atmak ve öfkelenmek istiyordu ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Lynne acı çekiyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Lynne ailelerinin kalbiydi. O gittiğinde, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Lynne ona gerçek sevginin ne olduğunu gösterene kadar varlığından bile haberdar olmadığı biyolojik annesinin bıraktığı boşluğu doldurmuştu. Lynne giderken ondan bir parça götürecekti. Bunu atlatabileceğinden emin değildi.

Hayat her geçen gün ondan sızıyordu. Lynne yemek yemiyordu ve iyi anlardan çok hasta anları vardı. Bu sabah aldığı hapların sayısına bir göz attı ve bunların işe yaramadığını gördü. Annesine zaman kazandırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yapabileceği tek şey onu izlemek ve mümkün olduğunca çok sevgi göstermekti. Keder onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

"Hey."

Jesse onu sabitlemek için kolunu kavradı.

Kendinden uzaklaştı ve "Bu adil değil!" diye bağırdı.

Loş ışıkta adamın yüzünü okuyamadı ama adam "Biliyorum" dedi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Buna dayanamıyorum," dedi hırıltılı bir sesle. "Sanki..." Sanki aya doğru ulumak ve gökyüzüne doğru çılgılık atmak istiyordu. Belki Tanrı onun yakarışlarını duyar ve annesini bağışlardı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jesse düz bir ses tonuyla ve bu boş laflara en az onun kadar inanmadığını söyledi.

"Değil," dedi acı dolu bir fısıltıyla.

"Hayır, değil" diye onaylamadan önce bir an sessiz kaldı.

Boğazına dolan hıçkırığı bastırmak için ağzını kapattı. "Ben... Yapamam... Ne yapacağımı bilmiyorum..." Bulamayacağını bildiği bir yardımı aramak için kendi etrafında dönerken saçlarını çekiştirdi.

"Violet."

İçinde bir şeyler koptu. Jesse yolunu kesene kadar suya doğru yürüdü.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

"Neye benziyor?" diye tükürdü sundress'ini başından çekip kumun üzerine bırakırken. "Çekil yolumdan."

"Yüzmek istiyorsan, havuza gidebiliriz."

"Hayır." Dilinde tuzun tadını hissetmek ve gelgitlerin çekimine karşı koymak istiyordu. Kontrolünün olmadığı bir dünyada, bir anlığına kendini özgür ve sınırsız hissetmek istiyordu.

"Geceleri suyun içinde ne olduğunu kim bilebilir, Vi. Bu-"

"Kimse senden benimle gelmeni istemedi," diye karşılık verdi sütyeninin klipslerini açıp külotunu çıkarırken. Tanıdık bir umursamazlık, strese karşı verdiği diz çökme tepkisi onu ele geçiriyordu.

"Violet."

Sesi artık duygusuz değildi ama hedefine odaklanamayacak kadar odaklanmıştı.

"Çekil yolumdan!"

"Siktir."

Gömleğini başının üzerine kaldırdı. Pantolonunu çıkarmadan önce siyah dalgalara doğru koştu. Daldı ve soğuk suyun içine gömüldüğü anda anında rahatladığını hissetti. Suyun altındaki beyaz gürültü

acısını filtreledi. Jesse'nin ona doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında su yüzeyine çıktı. Tesis ışıklarının pırıltısı kilometrelerce uzakta görünüyordu.

"Çok derine inme," diye uyardı Jesse.

Yüzerken onu görmezden geldi, duygularını yorucu bir egzersizle dışarı atmak istiyordu. Jesse tur atarken ve çalkalanan suyla mücadele ederken ona ayak uydurdu. Kendini tükettiğinde durdu ve nefes nefese kalmış bir halde suyun dibinde durdu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Jesse sordu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Hayır."

"Hadi içeri girelim," diye ısrar etti.

"Henüz değil."

Yüzmek için dizlerini büktü ve dalgalar onu ileri geri hareket ettirirken ayak parmaklarının kumda kaymasına izin verdi.

"Konuş," dedi. "Ne?"

"Bir şey hakkında konuşun. Herhangi bir şeyden. Dikkatimi dağıt."

"Japonya hakkında biraz araştırma yapıyordum. Görev yapmak için ilginç bir yer olacak gibi görünüyor."

Biraz rahatladı. "Orada ne kadar kalacaksın?" "En az bir yıl."

"Sen... orduda olmayı seviyor musun?"

"Evet."

"Ömür boyu kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Yaşam tarzını, kuralları, seyahati ve kardeşliği seviyorum. Kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmayı seviyorum."

Başını salladı. "Hoşuna giden bir şey bulmuşsun. Bu harika." "Peki ya sen? Senin gündeminde ne var?"

"Hiçbir fikrim yok." Titredi. Artık hareket halinde olmadığından soğuk onu rahatsız ediyordu ama sudan çıkıp otel odasına dönmek konusunda isteksizdi. Henüz değil. "Hayat şimdi nasıl olacak bilmiyorum

Evde olduğumu ve annem olmadan nasıl olacağını." Sesi çatallaştı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Onu kollarının arasına aldı. Ona karşı koyamayacak kadar üzgündü. Yüzünü onun omzuna yasladı ve bacaklarını onun beline dolayarak suyla birlikte hareket etmelerine izin verdi.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

"Hayır, olmayacak!" diye feryat etti.

"Bunu atlatacağız." "Nasıl?"

"Birlikte."

Adamın göğsüne doğru burnunu çekti. "Ama sen tam bir pisliksin."

Kısa bir kıkırdama çıkardı. "Ama şu anda çok iyi davranıyorum."

Onun omzuna vurdu. "Zaman biraz yavaşlayamaz mı?" diye fısıldadı.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Hayatım boyunca bunu söyledim," dedi sırtını okşarken.

Yüzünü kaydırdı. "O senin annen. Bunu benden daha kötü karşılıyor olmalısın."

"Bunu daha önce de yaptım. Buna alışkın olmalıyım ama... Hangisi daha kötü bilmiyorum. Olacağını bilmemek mi yoksa yavaş yavaş olmasını izlemek mi?"

İssız ses tonu kadının uzanıp yüzünü avuçlamasına neden oldu.

"Zamanımız var."

O hâlâ burada."

Karanlıkta bile onun bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordu.

"O gittikten sonra da yanımda olacak mısın?" diye sordu. Kadın tereddüt edince, adamın tutuşu daha da sıkılaştı.

"Beni soğukta mı bırakacaksın?"

Onu itmeye çalıştı ama adamın kolu onu kendisine yapıştırdı. Adam kadının çenesini kavradı ve yetersiz ay ışığına doğru kaldırdı.

"Sana ihtiyacım var, Violet."

Kalbi sanki sıkılıyormuş gibi hissetti. "Jesse, ben-"

"Korkunç şeyler yaptım ama sana hayatımda ihtiyacım var." Alnını onunkine yasladı. "Sana ihtiyacın olanı vermeye çalışıyorum."

Mutsuz ses tonundaki bir şey onu etkiledi. Kollarını onun boynuna doladı ve onun da kendisi kadar rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissetti.

"Buradayım, Jesse." "Peki ya sonra?"

Ruhu yırtıldı. "I..."

"Bana söz ver," dedi. "Jesse."

"Bunu sensiz yapamam. Sen varsan, her şeyin üstesinden gelebilirim."

Zihninin gerisindeki küçük bir ses ona teslim olmamasını söylese bile, ağzı "Orada olacağım" dedi.

"Söz mü?" "Söz veriyorum."

Geçmiş ve şimdiki zaman çarpıştı. Çocukken birbirlerine verdikleri sözleri yeniliyorlar, birbirlerine sarılıyorlar ve asla yalnız kalmayacaklarından emin oluyorlardı. Çok daha büyüklerdi ama hâlâ kayıp ve korkuyorlardı. Yanağını onunkine değdirdi ve nemli olduğunu gördü. Sezgileri ona bunun okyanus değil, karanlıkta gizlenmiş gözyaşları olduğunu söyledi.

"Yapma Jesse," diye fısıldadı.

Onu teselli etme ihtiyacı, yüzünü çerçevelemeye ve onu öpmeye zorladı. Adam nefesini içine çektiğinde ağzını araladı ve dili içeri daldı. Bir çeşit narenciye tadı onu daha derinlemesine keşfetmesini sağladı. Adam huzursuzca ona doğru kayarken eli saçlarında sıkıştı.

Saldırgan olan oydu. Boğuluyordu ve hiçbir şeyin anlam ifade etmediği adaletsiz bir dünyada onu sabit tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Aklını başında tutmak için gerçek ve elle tutulur bir şeye ihtiyacı vardı. Kadın ona doğru eğildiğinde, adam inledi.

"Violet?"

Sesinde, içinde bulundukları büyüü bozacağı için söze dökmek istemediği bir soru vardı. Bunun yerine bacaklarını adamın belinden çözdü ve onu sığığa doğru çekti. Adam onları sudan çıkarmak için hiç vakit kaybetmedi ama şezlonglara doğru ilerlediğinde kadın onu durdurdu ve dizlerinin üzerine çöktü. Dizlerinin etrafında su birikti ve dalga geri çekilirken kayboldu.

"İşte," dedi.

Üzerine bir çılgınlık çöktü. Aletine uzandı ve öne doğru eğilip ağzına almadan önce elini yumuşak şafttan aşağı doğru pompaladı.

"Lanet olsun, Violet."

Sesi hayrete düşmüş gibi geliyordu ve haklı olarak öyleydi. Ona ilk kez elini uzatıyordu. Onun sağlayabileceği şey için çaresizdi - geçici bir unutuş ve zevk. Bu yanılttı ama şu anda umurunda bile değildi. Karanlıkta bu birleşmeye tanıklık edecek kimse yoktu.

Kız emerken parmakları saçlarını okşadı. Onun ne istediğini çok iyi biliyordu. Ona uzun zaman önce öğretmişti. Onunla uğraşırken, ılık esinti çıplak tenini okşuyordu. Gelen her dalga kalçalarını yumuşak, ıslak kumlara gömüyordu. Kendini cüretkâr, meydan okuyan ve gururla yüzsüz hissediyordu. Onun dokunuşuyla titrediğini hissetmek, kendini zayıf ve çaresiz hissetmek yerine güçlü hissetmesini sağlıyordu.

"Siktir."

Jesse sarsılarak uzaklaştı ve eğilip onu sertçe öperken yüzünü kavradı.

"Eğer durmazsan ağzına boşalacağım."

"Yapabilirim-"

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi arzu dolu sert bir sesle.

Elleri ve dizleri üzerinde pozisyon aldı, göğüsleri ıslak kuma çarptı ve kıcı havaya kalktı. Daha fazla ısrar etmesine gerek yoktu. Onun arkasında diz çöktü ve tek bir acımasız hamleyle kendini kılıfına soktu. Adam kendini derinlere yerleştirirken kadın kumdan bir avuç kaptı.

"Violet, ben-"

"Sadece yap," diye emretti.

Tartışmadı. Onu çiğ çiğ sikti. Çılgılığı dalgalar tarafından maskelenmişti ve adam boşaldığında onu yere serdi. Adam titreyen kızın üzerinde dinlenirken kızın yanağı kuma bastırılmıştı.

"Violet," diye inledi.

"Şşş."

Konuşmak istemiyordu. Gerçekliği mümkün olduğunca uzun süre askıya almak istiyordu. Adam doğruldu ve onu suya geri götürerek üzerindeki kumları ve kendisini temizledi, sonra da giysilerini toplayıp terliklerini düşürdüğü şezlonga gittiler. Adam onu şezlonga itip titreyen kalçalarının arasına diz çöktüğünde şaşırdı. Dili üzerinde kayarken nazikti, şişmiş etine yöneldi. Kendini o ana bırakırken yıldızlara baktı ve elleri adamın saçlarında kenetlenmiş halde doruğa ulaştı.

Doğruldu ve onu derinden öptü, üzerinde kendi tadını almasına izin verdi. Kadın öpüşmeyi uzatmak için adamın boynunu kavradı. Öpücük sona erdiğinde, adam onun üzerinde durup yüzünü inceledi.

"Daha iyi misin?"

diye sordu. Kadın

başını salladı.

"Gidelim," dedi.

Giyindi ve ona yardım etmek zorunda kaldı çünkü henüz kendine gelememişti. Ayağa kalktığında onu itfaiyeci kucağına aldı. Kadın şikâyet edemeyecek kadar yorgundu. Adam klimalı odaya girdiğinde kadın gerildi. Adam banyoya doğru ilerledi ve onu duşa soktu. Kadın duvara yaslandı ve adamın gitmesini bekledi. Adam gitmedi. Adam onunla birlikte içeri girip şortunu çıkarıp elbisesine uzandığında gözleri parladı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sessizce bağırdı. "Odalar arasındaki kapı kapalı," dedi adam.

"Bunu neden yapsınlar ki?" diye sordu, bu ayrıntı dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, adam onu durduramadan elbisesini çıkarmayı başardı.

"Tahminimce zor bir gece geçiriyor ve bizi rahatsız etmek istemiyor."

"Belki de-"

"Yıkan," dedi ve duşu açarak kadının çırpınmasına neden oldu.

Onu köşeye sıkıştırdı ve aptalca öptü. Kadın adamın karnına yumruk attı ama bu adam üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Adam nihayet çekildiğinde, kız birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı çünkü başı dönüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi onu sabunlamaya başlamadan önce.

Adam onu yıkarken aralarında tek bir kelime bile konuşulmadı. Duştan ondan önce çıktı ve odaya süzülüp kapalı kapıyı fark etmeden önce rekor bir sürede gece rutinini yaptı. Karanlıkta aceleyle giyinip yatağa girdi ve yorganı bir çocuk gibi çenesine kadar çekti.

Gözlerini tavana dikti. Bu gece aptalca bir şey yapmıştı. Son derece aptalca. Suçluluk ve utanç duygularının kabarmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Onun yerine gözlerini kapadı, esnedi ve uykuya daldı.

"HEY."

Yatak odasının zemininde oturduğu yerden başını kaldırdı, etrafı açık kutularla çevriliydi. Jesse banyoya açılan girişte duruyordu. Jesse'nin karamsar ifadesini gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Hey," dedi ve kutudan bir şeyler çıkarmaya geri döndü.

Adam ona doğru yürürken, kadının teni telaşla karıncalandı. Bu sabah, check-out yapıp havaalanına gitmeden önce hızlı bir kahvaltı için zamanları vardı. Neyse ki uçakta tüm koltukları bir aradaydı. Annesi ve babasını Jesse ile kendisinin arasına yerleştirdi. Teksas'a döndüklerinde babam Lynne'i hastaneye gitmeye zorladı. Jesse de onlara eşlik etti ama Lynne birkaç saat sonra tekerlekli sandalyeyle çıkarılana kadar bekleme odasında kaldı.

Sonra da her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Babasının onunla aynı fikirde olmadığını ve endişeli görüldüğünü fark etti ama Lynne'e karşı çıkmadı. Eve vardıklarında akşam yemeğini hazırladı ve uyuyana kadar Lynne'in yanında vakit geçirdi.

Herkes saatler önce yatmıştı. Sabahın ilk saatleriydi ve uyuyamadığı için eşyalarını yerleştirmeye karar verdi. Kimsenin uyanık olmadığından emindi. Bir fare kadar sessizdi ve ışığının açık olduğunu fark etmeyeceğini düşünmüştü. Daha iyi bilmeliydi.

Onun yanına çömeldi. "Benden kaçıyor musun?"

Kutudan bir yığın giysi çıkardı ve halının üzerine bıraktı. "Tabii ki hayır."

Adam kadının çenesini kavradı. "Seninle bu oyunu oynamayacağım," dedi alçak bir hırıltıyla.

Gözlerini kırptırdı. "Oyun oynamıyorum." Adam başını eğdi.

"Oynamıyor musun?"

Onun eline vurdu. "Hayır, yapmayacağım. Bunun için kalbim yok." "O zaman sahilde ne oldu?" Kız başka tarafa bakmaya çalıştığında ona daha sıkı sarıldı. "Kendini bana verdin, Violet." "Bir an yaşıyordum! İkimiz de yaşıyorduk. Ben üzgündüm ve-"

Onu küçük bir sarsıntıya uğrattı. "Neden sen de bana ihtiyacın olduğunu kabul edemiyorsun?"

Bu çok mu zor?"

"Sana ihtiyacım yok!"

Nasıl olduğundan emin olamadığı kadar hızlı bir hareketle onu yataktan uzaklaştırdı ve halının üzerine yatırdı. Eliyle boğazını kavradı ve ona doğru yaklaştı.

"Burada pamuk ipliğine bağlıyım," diye uyardı. "Annem hasta ve sen... Senin ne olduğunu bilmiyorum. Benden nefret ettiğini, sekssiz bir arkadaş istediğini söylüyorsun ve sonra bana geliyorsun. Beni öptün, benim için genişçe yayıldın, seni tatmin etmeme izin verdin."

"Sadece seksti."

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Bundan daha fazlası var. Sana verebileceğim şeye ihtiyacın var, görmüyor musun? Kendini kaybolmuş ve yalnız hissettiğinde, güvenilebileceğin kişilere yönelirsin." Alnını onunkinin üzerine koydu. "Kahretsin Vi, aramızdaki sorunları çözdüğümüzü sanıyordum."

"Seks hiçbir şeye benzemez!" İki elini de adamın göğsüne dayadı ve itti. "Bir an yaşıyordum. Hepsi bu."

Eli kadının boğazında esnedi.

"Yalancı." "Bana yalancı deme!"

"Seni seviyorum ama şu anda seni boğmak istiyorum. Beni delirtiyorsun."

"Sakın o kelimeyi söylemeye cüret etme!"

Eğildi ve kız kendini geri çekmeye çalıştığında onu daha sıkı tuttu.

"Sen inanana kadar söyleyeceğim," dedi dudaklarına karşı. "Seni incittim, bu yüzden sen de beni incitmek istiyorsun. Bunu kaldırabilirim ve bana ne zaman fırsat verirsen seni kaldırırım ama aramızdakini görmezden gelmene izin vermeyeceğim."

Eli ince bluzunun üzerinden kayd ve göğsünü sıktı.

"Çırılçıplak, ay ışığında bana sakso çekişini asla unutmayacağım. Sonsuza dek hafızama kazınacak." Adam inledi ve alnını onunkine bastırırken eli vücudundan aşağıya, şortuna doğru ilerledi. Adam hatasız bir şekilde memesini bulup ovmaya başladığında kadın sarsıldı, ince pijama şortu onun bakımlarına zarar vermiyordu.

"Jesse, yapma!"

Onu öptü. Onun sert ve acımasız olmasını bekliyordu. Nazık, ikna edici öpücük onu şaşırttı. Adam okşamayı derinleştirdiğinde gözleri daldı. Adam onu öylesine içine çekerek öptü ki, zihni tüm düşüncelerden arındı. Parmağının kıvrımlarına girebilmesi için kalçaları yerden kalktı.

"Seni seviyorum," diye gürledi gözleri kızın yüzünde gezinirken. "Ve sen de beni seviyorsun."

Kalbi kaburgalarına çarptı. "İstemiyorum."

Onu alnından öptü. "İnatçı."

Adamın eli kadının bacaklarının arasından kayboldu ve adam ayağa kalkarak onu yüzüstü ve titreyerek yerde bıraktı.

Ona baktı. "Jesse?"

Eşofmanının üzerinden ereksiyonunu kavradı. "Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi bağlantı banyosundan odasına doğru yürümeden önce.

Karanlık kapıya baktı, adamın içinde uyandırdığı şehvetin ötesini düşünmeye çabalarken zihni ve bedeni çarpışıyordu. Kalçalarını birbirine kenetledi ve ona küfrederken bir kolunu sıcak yüzünün üzerine attı.

OceanofPDF.com

ON İKİ

"VIOLET."

Bir sarsıntı onu uyandırdı. Gözlerini açtı ve gözlerini kısarak yatağının yanındaki figüre baktı. "Jesse?"

"Sağlık görevlileri burada," dedi.

Doğrulup yorganı geriye attı. "Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Onun kolunu tuttu. "Onu sedyeye koyuyorlar. Giyin hadi. Onları hastaneye kadar takip edeceğiz."

"Ne oldu?" diye bağırdı.

"Babam doğru nefes almadığını söyledi ve 911'i aradı. Umarım bir şey yoktur. Giyin hadi. Ben oturma odasında olacağım."

Adam odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Pencereye doğru uçtu ve ambulans uzaklaşırken yanında duran komşularını gördü. Panik içini yakıp kavursa da kendi kendine bunun önemsiz olduğunu söyledi. Lynne iyi olacaktı. Daha dün gece geç saatlere kadar Scrabble oynamışlardı. Jesse'yle birlikte Lynne'i güldürmek için uygunsuz kelimelerin sınırlarını zorlamışlardı. Saate baktı. Saat sabahın biri kırk beşi.

Yüzüne su çarptı, dişlerini fırçaladı, ardından kot pantolonunu ve gömleğini giydi ve elinde çantasıyla hızla odasından çıktı.

Jesse garaja açılan kapının önünde durdu. Kadın yaklaşırken kapıyı iterek açtı.

"Gidelim," dedi kısaca.

"Babam onunla mı?" diye sordu
ısrarla. "Evet."

Yolcu koltuğuna oturdu ve kemerini bağladı. "Bu ne demek oluyor, doğru nefes almıyor muydu?"

"Bilmiyorum," dedi garajdan çıkıp biraz fazla hızlı dönerken ve boş yolda hızla ilerlerken lastiklerin gıcırdamasına neden olurken. "Nefes nefese kaldığını söyledi ve ambulans çağırdı. Tam yanaştıklarında beni uyandırdı."

"Belki de sadece bir oksijen maskesine ihtiyacı vardır," dedi ellerini kucağında birleştirirken. Adam bir dur işaretinde frene zar zor dokunduğunda, kadın uzanıp kolunu tuttu. "Yavaşla, Jesse."

"Ona sesleniyordum ama cevap vermiyordu," dedi sıkıntıyla.

Parmakları onun koluna gömüldü. "O iyi olacak. Sadece yavaşla. Kaza yapmak istemeyiz."

Florida'dan döndüklerinden beri neredeyse bir hafta geçmişti. Lynne'i görmek için sürekli ziyarete gelen insanlar vardı. Herkes her zaman yanında bir yemek getirdiği için yemek yapmalarına gerek kalmıyordu. Temizlik yapmak, eşyalarını düzenlemeye çalışmak, Lynne ve babasıyla ilgilenmek derken kendini biraz bitkin hissetmeye başlamıştı. Lynne ruh halini hafif tutmaya çalışsa da, hızla kötüleştiğini inkâr etmek mümkün değildi. Babası gece gündüz onun üzerinde geziniyordu. Lynne'in ziyaretçileri olduğunda onu şekerleme yapmaya zorlamak zorunda kalıyordu. Lynne dinlenebilsin diye Jesse araya giriyordu. Gergin bir hafta olmuştu ve henüz bitmemişti.

Arabayı park edene kadar Jesse'nin kolunu tuttu. Hastaneye koşular ve kargaşa içindeki acil servise doğru ilerlediler. Lynne'in nereye götürüldüğüne dair cevap almak on dakikadan fazla sürdü. Koşarak

Odaya girdiklerinde babamı yatağın yanında diz çökmüş, yüzü çarşaflara gömülmüş bir halde gördüler.

"Baba?" diye fısıldadı.

Başını kaldırdı ve onlara doğru döndü. Bacakları uyuşurken dizlerinin üzerine çöktü. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu.

Jesse yatağın etrafında döndü ve Lynne'in elini tuttu. "Ne oldu?"

"Akut solunum yetmezliği olduğunu söylediler," dedi babam cansız bir sesle. "Varışta öldüğü ilan edildi."

"Ama... birkaç saat önce iyiydi," diye fısıldadı.

Babam başını salladı. "Onu hastaneye götürmeliydim. Onu dinlememeliydim. Her zaman her şeyi küçümsüyordu..."

Ona doğru sendeleyerek yürüdü ve o ağlarken kolunu omuzlarına doladı. Orada öylece durup uyuyormuş gibi görünen Lynne'e bakarken zihninin bedeninden koptuğunu hissetti. Bakışları yatağın karşı tarafında duran Jesse'ye kaydı. Gözleri Lynne'in yüzüne yapışmıştı. Hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu ama annesinin elini tutarken elinin titrediğini gördü.

Bu gerçek hayat olamazdı. O hazır değildi. Doktorlar geldi. Söylenenlere odaklanmak için tüm iradesini kullanması gerekti. Vücuduna ne yapılacağını soruyorlardı, imzalanması gereken formlar ve kulaklarındaki uğultudan duyamadığı daha fazlası. Ne o ne de babam harekete geçecek durumda değildi, bu yüzden Jesse devraldı.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

EV ÖLÜM SESSİZLİĞİNE BÜRÜNMÜŞTÜ. Tavana baktı ve güneşin ilk ışıklarının yatak odasının perdelerine dokunuşunu izledi. Lynne'in vefatının üzerinden üç gün geçmişti. Bu, annesinin öldüğü gerçeğini aklına yerleştirmek için yeterli bir süre değildi ama cenaze töreni hazırlamak için *yeterliydi*. Her şey süpersonik bir hızla ilerliyordu. Annemin en yakın arkadaşları hastaneye gelmiş ve önceden planlanmış olan tüm cenaze işlerini halletmişlerdi.

İki hafta önce en büyük endişesi faturalarını nasıl ödeyeceği ve nerede kiraya çıkacağıydı. İki hafta sonra Teksas'a geri dönmüştü ve Lynne'in cenazesine katılıyordu. Gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyordu. Hayat adil değildi. Lynne'in daha fazla zamanı olmalıydı. Nasıl olur da bir gün iyiyken ertesi gün giderdi?

O, babam ve Jesse Lynne'in ölümüyle ayrı ayrı ilgileniyorlardı. Babama yardım etmeye çalışmış ama babam onu göndermişti. Onunla bu konuda mücadele edemeyecek kadar kederliydi. Jesse bu durumu en iyi idare eden kişi gibi görünüyordu. Başsağlığı dilemek için gelen komşularla ve aile dostlarıyla ilgileniyordu. Onun bir damla gözyaşı döktüğünü görmemişti.

Yataktan yuvarlanarak kalktı ve banyoya gitti. Duş aldı ve aynada şişmiş gözlerine baktı. Bu işe yaramayacaktı. Karanlık mutfığa doğru yürüdü ve bir havlunun içine buz küpleri koyup üzerine koydu.

kahve demlerken gözlerini kırıştırdı. Fincanını arka verandaya götürdü ve salıncağa oturdu. Bulutlu bir gündü ve hafif yağmur yağıyordu, önümüzdeki gün için uygun bir atmosferdi. Lynne ile yaptığı konuşma aklına gelince gözleri doldu.

Kadınlar aileleri bir arada tutan tutkaldır. Aileyi bir arada tutacağına dair bana söz vermeni istiyorum.

Şimdiye kadar berbat bir iş çıkarmıştı. Sakin bir nefes aldı ve kahvesini yudumladı. Lynne burada olsaydı, ona parlak renklerde giyinmesini ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmesini söylerdi. Odasına gidip hazırlanırken Lynne'in okyanusta güldüğü anıyı zihninde tuttu.

Siyah uzun kollu bir üst ve üzerinde parlak çiçekler olan bilek uzunluğunda bir etek giymişti. Makyajı hafifti ve kolayca düzeltilebilirdi çünkü hüngür hüngür ağlayacağından emindi.

Jesse'nin odasının kapısı açıldığında yerinden sıçradı. Üzerinde külotu vardı ve başka bir şey yoktu. Elini uzatıp eteğini parmaklamadan önce ona baktı.

"Annem bunu çok severdi," dedi.

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Biliyorum." Verdiği sözü hatırlayarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

İç çamaşırlarını çıkardı ve duşa girdi. Hızla çıktı ve babasının kapısına gitti. Kapıyı çaldı. Cevap gelmemesine rağmen içeri baktı. Babası yatağın kenarına oturmuş, takım elbisesini giymiş, duvara bakıyordu.

"Baba?"

Adam cevap vermedi. Onu daha iyi görebilmek için öne doğru ilerledi. Yüzü tamamen boştu ve gözleri göremediği bir şeye bakıyordu. Birkaç gün öncesine göre daha bitkin ve zayıf görünüyordu. Yanına yerleşti ve kolunu ona doladı.

"İyi misin?" diye sordu, duygularını bastırmaya çalışırken sesi titriyordu.
"Hayır."

Dürüst ve açık sözlü, tıpkı Jesse gibi.
"Kahvaltı hazırlayabilirim," dedi. Cevap vermedi.

"Kahve ister misin?" Hala bir şey yok.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Hayır."

Bu çok canını yakmıştı ama bunu kişisel algılamamaya çalıştı. Odadan çıkmadan önce ona son bir kez sarıldı ve çıkarken kapıyı kapattı. Sanki göğsünde hava akışını kısıtlayan bir bowling topu varmış gibi hissediyordu. Lynne'i dinlendirdiklerinde daha iyi olacaktı, değil mi? Kendini meşgul etmek için kahvaltı hazırlamaya karar verdi. Pastırma ve yumurtayı bitirmek üzereydi ki Jesse gözleriyle uyumlu bir elbise gömleği ve siyah pantolonuyla odaya girdi. Ceketini bir sandalyenin arkasına attı ve ellerini arkasında kavuşturmuş, askeri dik duruşuyla pencereden dışarı baktı.

Babam ortaya çıktığında o masayı hazırlıyordu. Arabanın anahtarlarını alırken ikisine de bir şey söylemedi.

"Baba?" diye seslendi.

Babam göz teması kurmadan, "Ben kendi arabamı alacağım," dedi. "Siz ikiniz sonra görüşürsünüz."

"Isaac," diye başladı Jesse.

Babam elini kaldırdı. "Cenazeden önce kafamı toplamak istiyorum. İkinizle orada görüşürüz."

Garaja girdi. Mutfakta durdu, ellerini birbirine doladı, bir şey yapması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"İyileşecek," dedi Jesse.

"Umarım öyledir." Bir tabak yemek uzattı. "Gelin yiyin."

Masada yan yana oturdular, çiseleyen yağmurda ikisi de pek bir şey yemedi. İkisi de oradayken bile ev boş görünüyordu. Lynne'in ortaya çıkmasını bekleyerek koridora bakmaya devam etti. Gözyaşlarının geldiğini hissettiğinde tabaklarını topladı ve mutfığı temizledi. Çok geçmeden yapacak bir şey kalmamıştı. Jesse yine pencerenin önündeki yerini almıştı. Telefonuna baktı ve mesajlarının biriktiğini gördü. Taziye mesajlarını okuyamıyordu. Önündeki sınavlar için mümkün olduğunca çok enerji harcaması gerekiyordu.

"Arabayla gezmek ister misin?" diye sordu.

"Evet." Boş bir mezar gibi hissettiği bu evde kalamazdı. "Çantamı alayım."

Babam onun Jeep'ini aldı ve SUV'u terk etti. Karşılıklı anlaşmayla babam sürücü koltuğuna geçerken, annem de yolcu koltuğuna bindi. Evden çıktıklarında yağmur durmuştu. Bulut örtüsü onlara dayanılmaz sıcağın bir mola verdirdi. Başını cama yasladı ve çalkalanan duygularını kontrol etmeye çalıştı. Lynne daha iyi bir yerdeydi. Önemli olan tek şey buydu, değil mi? Derin bir iç çekti. Hayat o kadar basit değildi. Ya babam bu işin içinden çıkamazsa? Bakması gereken Lynne olmadığına göre şimdi ne yapacaktı? Yanında bir eşi olmazsa hayatının geri kalanını nasıl geçirecekti?

Jesse otoyolda hızla ilerlerken o da camı indirdi. Saçları karmakarışık olacaktı ama çantasında her şeyin yedeği vardı ve gerçekten... artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne faturaları, ne geleceği, ne de insanların ne düşündüğü. Önemli olan tek şey şimdi ve buradaydı. Hayat çok kısaydı.

Otoyoldan döndüğünde kadın başını çevirdi. "Jesse?" "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Ama..." Adamın aşırı terlediğini ve göğsünün gömleğinin altında hızla hareket ettiğini fark ettiğinde sesi kesildi. "Sen iyi misin?"

"Nefes alamıyorum."

Sabahın bu erken saatinde ıssız olan küçük bir parkta gıcırdayarak durdu. Arabayı park etmeden önce kapısını açtı. Kravatını çekiştirirken adımlarını hızlandırdı. Bir ağacın altında durdu ve eğilirken elini ağacın gövdesine dayadı. Arabadan inip ıslak çimlerin üzerinde yürümeden önce bir süre onu izledi. Adamın sırtına yaslandı ve kollarını ona doladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Adamın eli kadının elinin üzerine geldi ve sertçe kavradı. Adamın bedeni kederinin gücüyle sarsılırken kadın elini sıkıca tuttu. Kendi duygularıyla baş etmek zordu ama onun acısını kontrol altına almak için verdiği mücadeleyi dinlemek daha da acı veriyordu. Orada ne kadar kaldıklarından emin değildi ama yaklaşan yağmurun ilk iri damlalarını hissettiğinde başını kaldırıp baktı.

"Jesse, hadi. Arabaya binmeliyiz."

Ön tarafına doğru kaydı ve onun da babamla aynı donuk ifadeyi takındığını gördü. Bir kolunu beline doladı ve onu arabaya geri götürdü. Onu yolcu koltuğuna ittikten sonra sürücü koltuğuna doğru koşmaya başladı, tam o sırada gök yarıldı ve yağmur yağmaya başladı. Başını arkaya yatırmış ve gözlerini kapatmış bir şekilde koltuğa oturdu. Gömleğinin üst düğmelerini açmış, boğazını ortaya çıkarmıştı. Kravatı boynundan sarkıyordu.

Kadın anahtarlara uzandığında, adam bileğini yakaladı. "Henüz değil." "Ama..."

"Bana bir dakika ver."

Saate baktı ve öldürmek için bir saatten fazla zamanları olduğunu gördü. Yağmur garip bir şekilde ön cama vuruyordu. Yağmur korumaları için minnettardı, böylece hava almak için camı açabiliyordu. Jesse'ye baktı. Duygularını kontrol etmek için mücadele ederken çenesinde bir kas gerilmişti. Onu izlerken bile gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Kalbi sıkışmıştı. "Jesse."

"Eve geldiğimde bunun böyle biteceğini biliyordum," dedi kısık sesle.
"Ne bekleyeceğimi biliyordum, ama daha kolay olmuyor."

Onun yanağını okşadı. "Biliyorum. Çok özür dilerim."

Yüzünü onun eline çevirdi ve dudaklarını onun avucuna bastırdı. Elini yanağından çekerken başını eğdi ve avuç içini yukarı kaldırdı. Elindeki olukların izini sürdü, bu da parmaklarının seğirmesine neden oldu. Avucunun ne kadar hassas olduğunu hiç fark etmemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Başparmağının etrafında geniş bir yay çizen bir çizgiyi takip etti.
"Hayat çok kısa. Keşke ne kadar zamanımız kaldığını bilseydim de nasıl yaşayacağımı bilseydim."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam ona baktığında kan çanağına dönmüş mavi gözbebekleri tanımlanamayacak kadar karmaşık duygularla doluydu. Ona bakarken gözleri yaşlarla doldu. Adam acı içindeydi ve kadın buna dayanamıyordu.

"İyi olacaksın," dedi kısık sesle, yağmur daha şiddetli yağmaya başlayıp arabanın tavanına büyük bir güçle çarparken.

"Öyle miyim?" diye sordu bir damla gözyaşı
yanağından aşağı süzülürken. "Sen tanıdığım en
güçlü adamsın."

Nemli gözleri kutsal olmayan bir ışıkla
parlıyordu. "Sana ihtiyacım var."

Sesi sert, neredeyse öfkeliydi.

"Buradayım," dedi kararsızca, adamın ne istediğinden emin değildi.

"Sana ihtiyacım var." Sesi anlamla titreşiyordu.

Bir panik şimşeği hissetti. "Yapamam."

"Lütfen."

Elini kasıklarına götürdü, kasıkları gerilmişti. Parmaklarını sikinin etrafına dolaması için zorladı.

"Hepsini yok edebilirsin. Bana yardım et."

Ağzı kurudu. "Jesse."

Titreyen bir el yanağını kavradı. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki nefes alamıyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Şiddetli sağanak nedeniyle mini bir şelaleye dönüşen ön cama ve sonra Jesse'ye baktı. Alnında ve göğsünde ter lekeleri vardı. Sanki yaralanmış ve acıdan nefes alamıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyordu. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Parmakları fermuarına gittiğinde gözlerini kapadı ve ellerini çekti, böylece yapması gerekeni yapabilecekti. Düşünmesine izin vermedi. Onu pantolonundan çekip çıkarırken konsolun üzerine eğildi. Ağzını onun üzerine kapatmadan önce dili onun ucunun etrafında döndü. İniltisi yağmurun ve uzaktaki gök gürültüsünün sesinden duyulacak kadar yüksekti. Elleri kızın saçlarına gitti ve kız onu okşarken huzursuzca çekiştirdi.

Adam küfrettiğinde, kadın başını kaldırdı. "Jesse?"

Başparmağı kızın ıslak dudaklarında gezindi.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." "Ne?"

Yüzünde, onu havaalanından aldıktan sonra takındığı şehvet dolu ifadenin aynısı vardı.

"Amına ihtiyacım var. Kollarının beni sarmasına, bacaklarının beni nefes alamayacağım kadar sıkmasına ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var," dedi aletini kavrayıp sıkarken.

"Jesse-"

Dudaklarını onunkilere bastırdı. "Benimle savaşıma," diye yalvardı ağzının köşesini, sonra yanağını, kulağını ve çenesini öperken. "Lütfen, bana bunu ver. Eğer-"

"Şşş," diye yatıştırdı ve göğsüne bastırdı. "Arkaya geçmeme izin ver."

Bir an dondu kaldı ve sonra fısıldayarak "Teşekkür ederim" dedi.

Jesse arkasına yaslandı, böylece kız arka koltuğa geçebildi, ki bu koltuk son sevişmelerinden beri hâlâ yerinde duruyordu. Gömleğini başının üzerine çekerken, Jesse

dar açıklığın arasında beceriksizce ilerledi ve ona doğru süründü.

"İzin ver-" diye başladı ama sözünü bitiremedi.

Onu yere savurdu, eteğini kaldırdı ve içine girdi. Kadın çığlık attı ama adamın ağzı kadınıninkine çarpınca sesi kesildi. Adam kızın içine öyle bir daldı ki kız karşı koydu. Saçlarını çekti ve doruğa ulaşana kadar hararetle pompalarken ağzını vahşice yuttu. Başını geriye attı ve kükreyerek yumruğunu yere vurdu, ta ki orgazmı geçip onun üzerine yığılana kadar.

Tanıdık arabanın tavanına bakarken sertçe yutkundu. Gök gürültüsü tepesinde yuvarlanırken, yağmur tabakalar halinde yağıyor, etraflarındaki ormana dair görüşünü yok ediyor ve ağaçları belirsiz, suluboya resimlere dönüştürüyordu.

Jesse inledi. "Özür dilerim."

"Daha iyi hissediyor musun?"

Yanağından öpebilmek için başını yana kaydırıldı.

"Hayır." Eli onun terli saçlarına kaydı. "Özür dilerim."

Adam kalçalarını oynattı ve kızın nefesi kesildi.

"Bugün iyi hissedebileceğimi sanmıyorum ama artık nefes alabiliyorum," dedi kulağına karşı. "Teşekkür ederim."

"Yapmalıyız-"

Kadının yüzünü tuttu ve kendine doğru çevirdi. Dudakları onunkileri kapladı ve kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda dili araya girdi. Adam ona saygı gösterirken cenazeye ilgili düşünceler aklından uçup gitti; çığlık atana kadar meme uçlarını emdi ve onu o kadar yavaş becerdi ki neredeyse gömleğini yırtacaktı. Ne talep ederse etsin ya da ona ne yaparsa yapsın, hızını yavaş, neredeyse saygılı tuttu ve onu nöbet geçiriyormuş gibi titreten bir doruğa itti.

Karmakarışık saçlarını geriye doğru taradı.

"Seni seviyorum." Kadın onun altında gerildi.

"Sen bana inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim," dedi. "Gitmeliyiz."

Üzerinden kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Aksine, ona karşı sallanmaya başladı. Tekrar sertleşmişti ve boşalana kadar hiçbir yere gitmeyeceği belliydi. Adamın gözleri kızın gözlerini öyle bir yoğunlukla aradı ki kız başını çevirdi. Dudaklarını onun yanağına bastırdı.

"Benden saklanamazsın, Violet." "Acele et, gitmeliyiz!" diye tersledi.

Onu sert zemine yapıştırdı. Kadın adamın omzunu yumrukladı.

"Jesse!"

"Bizim için farklı bir yol seçebilirsin," dedi kısık sesle. "Beni affetmeyi, sevmeyi seçebilirsin ama bunun yerine beni reddediyorsun. Benden istediğin her şeyi veririm. Tek istediğim sensin, Violet."

"Bunu yapamam!"

"Yapmak zorundasın," diye tısladıktan sonra kadının kalçalarını kaldırdı ve olabildiğince derine saplayıp rahmine boşaldı.

Nefes almaya çalışırken alnını onunkine bastırdı.

"Bugün anneme veda etmekten daha çok acı veren ne biliyor musun?"

Sustu.

"Ondan daha çok sevdiğim tek kişinin hala burada olduğunu ve benimle birlikte olmak istemediğini bilmek."

Üzerinden yuvarlanmadan önce dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. Acı kalbine saplanırken tam bir dakika boyunca orada yattı. Dakikalar geçti. Adamın sert nefes alış verişlerinin sesini dinledikten sonra, yeniden kendine çeki düzen vermek için ihtiyaç duyduğu her şeyle dolu çantasına uzandı.

Makyajını tazelerken, saçlarını düzeltirken ve bir paket selpakla kendini temizlerken onun gözlerini üzerinde hissetti. Onunla da ilgilenirken, karışmış saçlarını geriye doğru tararken ve ruj lekelerini silerken gözleriyle karşılaşmadı.

Kadın uzaklaşmaya çalıştığında, adam bir kolunu onun beline doladı. "Beni affedemiyor musun?"

"Gitmemiz gerek," dedi monoton bir ses tonuyla. "Violet."

Gözleri yaşlarla dolarken yüzünü başka tarafa çevirdi. "Bunu bugün yapamam Jesse."

Kadın adamın göğsüne bastırınca adamın kolu düştü. Ön koltuğa sürünerek otururken tişörtünü kaptı ve üzerine geçirdi. Jesse de onu takip etti ve direksiyonun arkasındaki yerini aldı. Parktan ayrılıp kiliseye doğru ilerlerken gözlerini kapattı. Kısa yol sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Arabayı kenara çektiklerinde, önlerinde onun Jeep'i de dahil olmak üzere bir sürü araba gördüler.

Jesse ceketine uzandı ve bir şemsiye kapıp onun yanına gelmeden önce silkindi. Cipten dışarı adımını attı ve topukları ıslak çimlere battığında ona tutundu.

Kiliseye girdiklerinde cenaze organizatörleri ve yardımcı olabilecekleri bir şey olup olmadığını görmek için erkenden gelmiş olan yakın arkadaşları tarafından karşılandılar. Babasının durduğu sahneye doğru yürümeden önce birkaç dakika ayaküstü sohbet etti. Her yerde annesinin bir fotoğrafı ve hayatından kesitlerin yer aldığı bir kolajla birlikte bir çiçek cümbüşü vardı.

"Hey," dedi babasının yanında dururken.

Adam onu kabul etmedi. Bir kolunu onun beline doladı ve sıktı.

"Baba?"

Bir adım uzaklaştı ve kilisenin arka kapısından çıktı. Küçük sahanlıkta durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, yağmura bakarken onu izlerken kalbi kulaklarında güm güm atıyordu.

Bir kol omuzlarına kaydı. Papaz Sonny, "Bunu kişisel algılama," dedi.

Gözyaşlarını sildi ve acısını bir gülümsemeyle örtmeye çalıştı. "Doğru."

"Yas tutuyor. Herkes farklı tepki verir. Onunla birlikte çalışıyorum." Papaz Sonny, Violet küçük bir kızken yaptığı gibi onu çenesinin altından kucakladı. "Seni görmek güzel, Violet. Jesse'yi de."

"Teşekkür ederim," dedi ve acısını bastırmak için nefes almaya çalıştı. "Umarım gelecekte sizi kilisede görürüm."

Konuşamadığı için başını salladı. Biri onun adını söyleyip uzaklaştığında, bir düğün ya da cenaze olmadığı sürece bu binaya bir daha adım atmasının mümkün olmadığını biliyordu. Koridordan aşağı baktı ve Jesse'nin karşı taraftan onu izlediğini gördü. Arkasını döndü ve duygularını dizginlemeye çalıştı. Buradan başka bir yerde olmak istiyordu.

Çok geçmeden insanlar gelmeye başladı. O ve Jesse herkesi selamlamak ve taziyeleri kabul etmek için sahnenin yanındaki yerlerini aldılar. Babasının arka verandada kaldığı gerçeğinin çok farkındaydı. Bazı arkadaşları onunla konuşmaya gitti ama kimse onu kilisenin içine sokamadı. Yas tuttuğuna dair hiçbir iz göstermeyen Jesse'ye baktı. Daha önce gösterdiği gözyaşları ve kırılganlık kaybolmuştu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Papaz Sonny babamı ayin için içeri getirmeyi başardı. Ön sırada babamla Jesse'nin arasına oturdu ve ellerini kucağında yumruk yaparak önüne baktı. Ayin merhametli bir şekilde kısıydı. Gök gürlerken papazın konuşmasını zar zor duyabiliyordu. Ne o ne de babam konuşmak için ayağa kalktı ama Jesse konuştu. Lynne'in en sevdiği ayetlerden birinden alıntı yaptı ve onu bugünkü haline getiren kadından sevgiyle bahsetti. Gözyaşları arasında herkesi güldürdü.

Tören bittiğinde babama döndü. "Cenaze törenine seninle gelebilir miyim?"

Adam onu duymamış gibi uzaklaştı. Onun yağmur altında cipine doğru yürümesini, binmesini ve tek kelime etmeden uzaklaşmasını izledi.

herhangi biri. Birkaç kişi ona sempatik bakışlar attı ve sırtını sıvazladı.

"Gidelim," dedi Jesse.

Lynne'in arkadaşlarından birinin evinde düzenlenen cenaze törenine giderken ikisi de tek kelime etmedi. Cenaze töreni düşündüğü kadar kötü değildi. Rahat ve g ndelikti. Lynne hakkında hikâyeler anlatırken yemek yediler ve etrafta uzandılar. Herkes geri döndüğüne göre planlarının ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Verecek bir cevabı yoktu ve günü gününe yaşayacağını söyledi.

Babam cenaze töreninde yüzünü sadece kabalık etmeyecek kadar gösterdikten sonra tekrar ortadan kayboldu. Jesse onu dışarı kadar takip etti ve içeri girmeden önce penceresine yaslanıp onunla konuştu. Onunla göz göze geldiğinde omuz silkerek endişelenmediğini belirtti. Jesse onun haklı olduğunu umuyordu.

O akşam eve geldiklerinde cip kayıptı.

Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu.

"Onu aramalı mıyım?" diye sordu Jesse ağlamaktan kısılmış bir sesle. "O iyi olacak. Sadece yalnız kalmaya ihtiyaçı var."

Eve girdi ve ona baktı. O bile yorucu bir günün yorgunluğunu gösteriyordu.

"İyi olacak mısınız?"

Moody gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Eninde sonunda."

Ondan fişkırmakla tehdit eden karanlık, midesini titretti. Geri adım attı ve yatak odasına doğru ilerledi. Yüzüstü yatağa düşüp hüngür hüngür ağlamadan önce kapısını kilitledi.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

Odasında yarattığı dağınıklığa baktı ve ellerini havaya kaldırdı. Cenazeden bu yana üç gün geçmişti. Kendini meşgul etmek için eşyalarını yerleştirmiş, bu da odasını bir felaket alanına çevirmişti. Reese'in organizasyon becerileri olmadan, bir şekilde dolabını ve banyo kapısını barikatla kapatmıştı ve çöp yığınlarının üzerine basmadan yatağa bile gidemiyordu. Her yerde kutular ve koyacak yeri olmayan eşyalar vardı. Dışarı çıkmadan önce bir yığın giysiyi tekmeledi. Sanki derisi yüzölüğüymüş gibi hissediyordu.

Ne bulacağını bilmesine rağmen ebeveynlerinin yatak odasına göz attı. Babası orada değildi elbette. Her sabah o ve Jesse uyanmadan önce çıkar ve onlar uyuyana kadar eve gelmezdi. O telaşlanmıştı ama Jesse telaşlanmamıştı, bu yüzden henüz bir müdahale çağrısı yapmadı. Lynne'i kaybetmenin babasını yıkacağını biliyordu ve pek çok şeye hazırlıklıydı ama onun içine kapanık soğukluğu bunlardan biri değildi. Bu süre zarfında onun yanında olmak için eve taşındı ve o da onu terk etti. Anne ve babasını kaybetmiş gibi hissediyordu ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bununla birlikte başa çıkabileceklerini düşündü, ancak adam yalnız kalmak istediğini açıkça belirtti ve onu gidecek kimsesi olmadan bıraktı.

Jesse'nin yatak odasına baktı, orası da boştu. Onu oturma odasındaki kanepede otururken bulduğunda bir rahatlama hissetti.

Ellerini kucağında kavuşturmuş, gözleri kapalı ve başı geriye eğik bir şekilde oturuyordu. Onun uyumadığını biliyordu. Kafasının içinde kaçmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Ondan yayılan kederi hissedebiliyordu. Babası burada olsaydı ona odaklanabilirdi ama o yoktu, bu yüzden Jesse onun yerine geçecekti. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. En iyi kararına rağmen ilerlemeye başladı.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Kan çanağına dönmüş gözlerini açtı ve başını sallamadan önce bir süre ona baktı. Cenazeden beri çok az konuşmuştu. Hep etrafındaydı. Eğer o burada olmasaydı, babam gibi onun da evin dışında olacağını hissediyordu. Burada gerçekten sıkı arkadaşları olsaydı, onlarla birlikte olabilirdi, ama duygularını onlara kusacak kadar kimseyle yeniden bağlantı kurmamıştı. Bu yüzden, bastırılmış enerjisi ve onu her yöne savuran duygularıyla evde sıkışıp kalmıştı.

Kanepenin diğer ucuna yerleşti ve boş televizyona kör bir şekilde baktı. Ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu ve acısını hafifletmek için ileri geri sallandı. Kendini çok kaybolmuş hissediyordu. Ağlamak işe yaramadı. Meşgul olmak da işe yaramadı. Son birkaç gündür çok az uyumuştı ve en son ne yediğini hatırlamıyordu. Babasının ondan kaçmayı bırakıp onunla konuşmasını diliyordu. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

"Violet."

Başını Jesse'ye doğru çevirdi ve onun kendisini izlediğini gördü. Jesse kolunu kaldırarak umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir davette bulundu. Ona doğru atladı, yüzünü onun göğsüne gömdü ve gözyaşlarına boğuldu. O kadar çok ağladı ki nefesini tutamadı. Adamın kolları ona sarıldı ve onsuz mahvolacağını hissettiği bir rahatlık verdi.

"Şşş, sorun yok," dedi saçlarını okşarken.

Temas, rahatlık. Buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki titriyordu. "Onu çok özlüyorum," diye kekeledi.

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum ve babam... Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Bırak onu, Vi."

"Ama yapmamalı-"

"Bunu kendi başına çözecektir."

Burnunu çekti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bir erkeğim."

"Yani?"

"Erkekler acıya iki şekilde tepki verir. Kaçarız ya da savaşıyoruz. Onunla yüzleşmeyin. Alacağınız tepkiden hoşlanmayacaksınız. Bırakın bununla kendi başa çıksın."

"Ama sen buradasın," diye işaret etti.

"Dövüşmek istersen diye buradayım," dedi.

Yüzü buruşmadan önce dudağı hüzünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. Ona doğru yığıldı. Gardını alması gerekiyordu ama dokunulmaya dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. Onun hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Zaman zaman onun düşmanı, müttefiki, sevgilisi, en kötü düşmanı ve koruyucusuydu. Şu anda ona güvenli bir yer sunuyordu, bu yüzden onun vermeye istekli olduğu şeyi kabul edecekti. Şu anda yalnız kalmak istemiyordu.

Yüzünü onun göğsüne bastırdı ve kalp atışlarını dinledi. Aklı, babası ve Jesse hakkındaki endişelerinden iş aramaya, arabasının ruhsatını değiştirmeye ve bunların arasındaki her şeye kaydı. Zihni dönüp duruyordu. Yapması gereken o kadar çok şey vardı ki, ama hangisini yapacağına karar veremediği için hiçbirini yapmadı.

Jesse onun sırtını okşadı. "Yakında gitmem gerekiyor."

Panik midesini parçaladı. Başını kaldırdı, bilinçsizce bir elini onun gömleğine sardı. "Gitmek mi?"

Kan çanağına dönmüş gözleri yüzünde gezindi. "Japonya'daki görevim için rapor vermem gerekiyor."

Uçuşlarımı çoktan yaptım."

Sanki paramparça olacakmış gibi hissediyordu.

"Ne zaman?" "Burada bir haftadan biraz fazla zamanım kaldı."

Ayağa fırladı ve elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde onunla

yüzleşti. "Beni terk mi edeceksin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Yapmak zorundayım."

"Hayır, yapamazsın!" diye bağırdı ve ayağını yere vurdu. "Bana borçlusun!" "Borçlu muyum?"

"Evet, biliyorsun!" diye bağırdı bir daire çizerken. "Beni değiştirdin ve sonra ülkesine hizmet eden onurlu askeri oynamak için hayatımdan vals yaparak çıkıp gittin ve beni darmadağın bir halde bıraktın."

"Gitmemi istedin."

"Ve şimdi sana kalmanı söylüyorum, peki ne yapacaksın?" diye meydan okudu.

Başını iki yana salladı. "Emirlerim var."

"Emirlerinin canı cehenneme! Sana ihtiyacım var!" Kollarını iki yana açtı. "Bunu tek başıma yapamam!"

"Sen hayatta kalan birisin, Violet. Bunu da atlatacaksın." "Gitme!"

Kaşları birbirine çatıldı. "Violet."

"Beni bu şekilde bırakamazsın!"

Elini tuttu ve onu kalçalarının arasına çekti. "Senin için neredeyse her şeyi yapacağımı biliyorsun ama yapamam."

"Ama..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Yapayalnız kalacağım." Onu kucağına aldı ve yanağından öptü.

"Geri geleceğim."

Başını iki yana salladı. "Yapmayacaksın."

"Tutacağım. Sözünü tutacak mısın?" "Söz mü?" diye yineledi.

Kadının yüzünü iki elinin arasına aldı ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

"Sahilde verdiğin söz," diye sordu. *O gittikten sonra da yanımda olacak mısın?* "Sözümü tutacağım," dedi boğuk bir sesle.

"O zaman geri döneceğim," dedi ve yanağını okşarken ona acı tatlı bir gülümseme verdi. "Sen çok güzelsin. Çok acıdığı için kalbimi söküp atmak istesem de, sana bakmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Violet, benim morfinim."

Yüzünü onun boğazının çukuruna yaslayabilmek için onu kendine doğru eğdi. Sanki yakınlığı onu sakinleştiriyormuş gibi ellerini kızın yanlarında gezdirdi ve onu içine çekti.

"Sen ve Isaac bu dünyada sahip olduğum tek şeysiniz," dedi kısık sesle. "Size ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi kollarını ona sararken.

"Kahretsin, Violet, sana ihtiyacım var."

Onun çaresiz yalvarışına karşı koyamadı. Saçlarından bir tutam yakaladı ve başını yukarı kaldırması için çekti. Dudaklarını onunkilerin üzerine dikti ve derinlere daldı. Şehvet pençelerini karnına geçirdi. Çağrıya cevap verdi. Kumsalda onu ele geçiren aynı çılgınlık yeniden içinde kabardı. Doğru ya da yanlış umurunda değildi. Tek umursadığı unutmaktı.

Ağzını onunkinin üzerinde tutarken, aşağıya uzanıp ipeksi basketbol şortunun üzerinden onu kavrayabilmek için geriye doğru kaydı. Adam hırıltılı bir ses çıkardı ve kadın onu okşarken kalçasını kavradı. Ona kendini iyi hissettirmek, kaybettikleri ve hâlâ parmaklarının arasından akan şeyi unutturmak istiyordu. Ağzı onunkinin altında sertleşti. Onu şortundan çıkarmak için demir kalçalarının üzerinde geriye doğru kaydı.

"Violet," diye nefes nefese kaldı.

Kucağından kayarak tişörtünü kafasına geçirdi ve kot pantolonunu sıyırdı. Onu izlerken elini sikinin üzerinde gezdirdi. Çırılçıplak kaldığında, onun üzerine çıktı ve onu almak için aşağı kayarken onu hareketsiz tuttu.

"Beni öldürüyorsun" diye homurdanırken boynundaki damarlar belirginleşti.

İstila edilmenin verdiği gerginlik tam da ihtiyacı olan şeydi. Onu alacak kadar ıslanmamıştı, bu yüzden taşakları içine girene kadar sallandı. Kadın

Buna yemek yemekten, nefes almaktan daha çok ihtiyacı vardı. Bu her şeyi daha iyi yapacak, şüphelerini ve korkularını kovacaktı. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Onun üzerinde hareket ederken kanepenin arkasına tutundu. Onu her zaman istediği gibi becerdi. Açgözlü, güçlü, sert -diğer erkeklerle olamadığı şekilde. Adam onun istekli kölesiydi. Onu izleyişi, onu teşvik ediyordu.

"Al beni," diye inledi ve başını geriye atıp küfretti. "Kim öğretti lan sana bunu?"

"Sen," diye soludu kulağına ve ısırıldı.

Saçlarını kavradı ve ısırın öpücükler için onu sabit tutmak için büktü. "Sev beni."

Doğru noktaya ulaştığında nefesi kesildi. "İşte bu."

Onunla birlikte hareket etmeye başladı, Violet aşağı indiğinde o da yukarı çıkıyordu. "Beni istiyor musun, Violet?"

Daha hızlı hareket etti, bitiş çizgisine doğru koşarken çıplak göğsünü adamın gömleğine yapıştırdı. "Bana ihtiyacım olanı ver!"

"Kıbarca sor."

"Siktir git! Bana borçlusun!"

"Bana duymak istediklerimi söylersen sana istediğin her şeyi veririm."

Kadın ona ters ters baktı. "Asla."

Gülümsedi ve neredeyse onu yerinden kaldıracak şekilde yukarı fırladı.

"Bunu göreceğiz." "Burada ne haltlar dönüyor?"

Babasının sesi şehvetini, birinin üzerine bir kova buzlu su dökmesi kadar etkili bir şekilde kesti. İkisi de dondu kaldı. Tüm o güzel şehvet bir nanosaniye içinde yok oldu. Bu bir kabus olmalıydı. Jesse onun içindeyken babası burada olamazdı. Bakışları omzunun üzerinden sabitlenmiş olan Jesse'ye baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Zihni dehşetten bomboştu. Tamamen çıplaktı ve

Jesse. Kendini olduğundan daha fazla göstermeden hareket edemiyordu. Tek yapabildiği onun kucağına oturmak ve sırtını babasına dönmekti.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Babam sordu.

Kadın titremeye başladı. Jesse kanepenin arkasına örtülmüş bir yorgana uzandı ve onu çıplak vücudunun etrafına sardı.

"İkinize bir soru sordum."

Oh, Tanrım. Korkakça bir çıkış yolu seçti ve yüzünü Jesse'nin omzuna gömdü. Jesse onun şakağını öptü ve dik otururken onu kaydırdı. Babalarının onları sikişirken yakalamış olmasından rahatsız olmuşa benzemiyordu ve nasıl oluyordu da hâlâ onun içindeydi?

Jesse, "Bunu lise yıllarımızdan beri yapıyoruz," dedi.

Sarsıldı ve başını kaldıracaktı ama ensesindeki kavrama yüzünü adamın boğazının çukurunda tuttu. Ne halt *ediyordu bu adam?* Doğruyu mu söylüyordu? Babası onu öldürecekti!

"Lise."

Babasının düz sesi onu ürpertti. "Evet, efendim," dedi Jesse.

"Neden sakladın?"

"Onaylayacağınızı düşünmemiştik."

Yine doğrulmaya çalıştı ama Jesse onu kendine doğru bastırdı. "Ve bunun daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bunca zaman gizlice dolaşmak?"

"Yapabileceğimiz tek şey buydu," dedi Jesse.

"Neden bunca yıldır senden kaçıyordu?" "Orduya yazıldığım için bana kızgındı."

Bu sefer, onun tutuşunu kırmayı başardı. Ellerini onun göğsüne dayadı ve gözlerini ona dikti. Korkudan boğazı kurumuştı ama bu yalanları söylemesine izin veremezdi. Adam olabildiğince sakın bir şekilde ona bakıyordu. Onun nesi vardı böyle?

"Bu doğru mu Vi?" Babam sordu.

Jesse'ye baktı ve sessizce doğruyu söylemesini diledi.

Jesse onun yanağını okşadı. "Cevap ver ona, bebeğim."

Bebek mi? Onun bebeği değildi. Neden çıkıyorlarmış gibi davranıyordu?

Ç ı k m a d ı l a r , sadece seks yaptılar, hem de *çok fazla*.

Jesse'nin gözleri onun omzunun üzerinden geçti. "O şokta. Bu şekilde öğrenmeni hiç istememiştik."

"Hiç öğrenmemi istedin mi?"

Babamın onaylamaması hayali bir duman gibiydi, havayı kaplıyor ve nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Sana söylemek istedim ama Violet aynı şekilde hissetmedi." "Kızım için doğru olanı yapacaksın," dedi babam.

Jesse'nin sözleri panik halindeki sersemliğini delip geçince kaskatı kesildi. Jesse'yi itti ve kışının üzerine düştü. Yorganı göğsüne bastırdı ve döndüğünde babasının ön kapıya doğru ilerlediğini gördü.

"Baba!"

Kadın ayağa kalkarken başını çevirdi ve hemen bakışlarını kaçırdı.

"Bu görüldüğü gibi değil," dedi umutsuzca.

Jesse onun omzunu kavradı. Jesse onu silkti ve yeniden ona odaklanan babasına doğru bir adım attı. Gözleri donuk ve cansızdı. Bunun kederden mi yoksa şoktan mı kaynaklandığından emin değildi. Tek bildiği, babasının ona daha önce hiç böyle bakmamış olduğuydu.

"Seni daha iyi yetiştirdim," diye fısıldadı.

Sanki karnına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Acı içini kavururken iki büklüm oldu. Yalvarırcasına ona uzandı, yüzündeki o bakışı silme ihtiyacı her şeyden önemliydi ama adam bir adım geri çekilip başını salladı.

"Şu anda sana bakamam."

"Ama, baba-"

"Annen olmana izin vermeyeceğim," dedi, sesi duygusallıktan titriyordu. "Evlenmeden önce seks yapılmasına inanmıyorum ve siz ikiniz

liseden beri devam ediyorsanız, bunu düzelteceksiniz. Siz ikiniz yatağınızı yaptınız. Şimdi onun içinde yatacaksınız."

"Ama, baba-"

Ön kapıdan içeri girdi. Kadın peşinden gitmeye çalıştığında Jesse onu geri çekti. Kız ona bağırarak için ağzını açtığında, Jesse eliyle kızın dudaklarını kapattı. Babasının araba yoluna park etmiş cipine doğru yürüdüğünü gördü. Neden garaja park etmemişti ki? En azından bir uyarı alabilirlerdi.

Jesse onu kucağına aldı ve koridordan odasına götürüp yatağa atarken boğuk çığlığını duymazdan geldi. Kız yuvarlanıp kaçamadan üzerine atladı. Kollarını başının üzerinde kavuşturdu ve kız içinden geçen tüm acı ve incinmişlikle öfkelenmeye başladı.

Gözyaşları yüzünden akarken "Senden nefret ediyorum!"

diye bağırdı. "Ne dediğini duydun mu?"

"Her şeyi berbat ettin!"

Yanağını okşamak için bileğini bıraktı. "Bitti, bebeğim."

Yumruğunu adamın göğsüne indirdi. "Bu iş bitmedi! Bana hiçbir şey yapmamı emredemez! Burası özgür bir ülke!"

"Senin için en iyisini istiyor."

"Sen en iyisi değilsin! Sen bir kabussun!"

"Arzuladığın bir kabus. Evlatlıktan reddedilmek mi istiyorsun?" Dişlerini gösterdi. "Seninle evlenmeyeceğim!"

"Babam az önce bizi kutsadı."

"Çünkü benim bir fahişe olduğumu düşünüyor! Annem gibi olduğumu düşünüyor..." Hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünü yana çevirdi.

"Her şey yoluna girecek."

"Asla iyi olamayacağım. Senden beri hiç iyi olmadım. Beni mahvettin."

Doğruldu ve gömleğini çıkardı. Kız kaçmaya çalıştığında, Karnının üzerine oturdu ve pantolonunu düzeltti.

"Bana dokunmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sen aklını kaçırmışsın!" diye çığlık atarak adamın kalçalarını pençeledi.

"Sana dokunmaktan fazlasını yapacağım," diye söz verdi kot pantolonunu aşağı iterken ve sonra onun kalçaları arasında kendine bir yer açarken. Onun içine girerken gözlerini kapattı, çırpınışlarına ve sözlü tacizlerine sağırdı. Alnını onunkine bastırırken inledi.

"Seni seviyorum, Violet."

"Ona yalan söyledin!" diye feryat etti.

"Ona gerçeği söyledim." Onun yanağını okşadı. "Ve senin kabul etmeyi reddettiğin gerçeği. Bana gitmememi söyledin. Şimdi benimle gelebilirsin."

"Ne?"

"Dünyayı görebiliriz. Sana ne istersen veririm." "Bu asla işe yaramayacak," diye inledi.

"Olacak. *Öyle olacak*. Bunu hissediyor musun?"

"Seks hakkında konuşmuyorum!" diye bağırdı.

"Seks ruhlarımızın birbiriyle konuşma şeklidir," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle ilgileneceğim."

Adam onun üzerine çıkarken kadın ona baktı. Adam tutkuyla kızarmış, gözleri ona doğru eğilirken heyecanını yansıtıyordu. Kadın dişlerini gösterdi ve tırnaklarını adamın sırtına batırdı. Kan akarken adam sırıttı.

"Beni cezalandırmak mı istiyorsun bebeğim?" diye nefes aldı. "En kötüsünü yap. Alabilirim o."

"Senden nefret ediyorum!"

"Seni seviyorum," dedi yüzünü öpücüklere boğarken. "Ben her zaman var. Seni mutlu edebilirim. Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Her şeyle ben ilgilenirim."

"Yapamam-" diye söze başladı ve adam ona karşı koyduğunda tısladı.

"Yapacaksın," diye karşı çıktı. "Babam burada kalmana izin vermez, çocukluğumuzdan beri bir ilişki yaşadığımızı biliyorken olmaz."

"Ben yapmadım-" diye hararetle söze başladı ama adam onu ön tarafına çevirip arkadan çarpınca sözünü kesti. Kadın çarşaflara doğru çılgık attı.

"Benden nefret ettiğini unutturabilirim sana," diye soludu saçlarında. "Kim olmamı istersen, o olurum. Bana sahip olacağını söyle."

Adam onu becerirken yüzünü yatağa gömdü, taşakları her itişinde kışına çarpıyordu. Vücudu vızıldıyordu. Ecstasy avuçlarının içindeydi. Bir el boğazını kavradı ve sıktı.

"Evet de," diye tısladı.

Zevk topuklarını kemirirken dişlerini sıktı. "Söyle lan!" diye kükredi.

"Evet," diye inledi doruk noktası onu parçaladığında. Kızıışmış bir orospu gibi inledi ve onu çiğ çiğ sikerken adını haykırdı.

Kadın bitkin ve gevşek bir şekilde onun altında yatarken, adam saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve yanağını onunkine yasladı.

"Buna pişman olmayacaksın," diye söz verdi.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Umarım Jesse ve Violet'in hikayesini beğenmişsinizdir. Bunun iki ya da üç kitaplık bir seri olacağına inanıyorum. İkinci kitabı yazana kadar bilemeyeceğim, ki o da yolda. Jesse'nin Austin'e gelişini onun bakış açısından anlatan bir bonus sahne yazdım. Okumak için [bültenime katılın](#).

Eğer şansınız varsa, lütfen bir yorum bırakın, bana çok yardımcı oluyor ve bir arkadaşınıza söyleyin! Planladığım başka seriler de var, bizi izlemeye devam edin!

Bu hikayeye bir şans verdiğiniz için teşekkürler!

Saygılarımla,
Dinah

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Dinah Harper karanlık, çağdaş aşk romanları yazıyor. Corrupt Idol onun ilk romanı ve planladığı birçok kitabın ilki.

Dinah'[nın](#) herhangi bir sosyal medyası yok, ancak gelecekteki yayınlardan haberdar olmak için haber [bültenine kaydolabilirsiniz!](#)

[Web sitesi](#)
[Goodreads](#)

[OceanofPDF.com](#)

